

KESHAB CHANDRA DAS COMMERCE COLLEGE MAGAZINE

কেশব চন্দ্র দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ের আলোচনী

3

Editor — Zaved Bin Zia

বেটুপাতে কি কয়

অর্থনৈতিক ভাৰসাম্য সদায় একেদৰে বখাটো আমাৰ দৰে উন্নয়নশীল দেশৰ বাবে সম্ভৱ নহয়। লাহে লাহে উৰ্দ্ধগতিত আগবঢ়া এই গ্ৰাফডাল কেতিয়াবা হঠাতে নিম্নগামী হৈ পৰে। তাক পুনৰাই উৰ্দ্ধগামী কৰাৰ বাবে প্ৰচেষ্টা চলোৱাৰ দায়িত্ব শিক্ষানুষ্ঠান সমূহৰ ওপৰতো আছে

কেশব চন্দ্র দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় আলোচনী

তৃতীয় পত্রিকা

পত্রিকা পরিচালক : কেশব চন্দ্র দাস : কলকাতা

পত্রিকা নং : ১৯৯৮

বার্ষিক প্রকাশ

তৃতীয় সংখ্যা, ১৯৯৮-৯৯ বর্ষ

তত্ত্বাবধায়ক

স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত
প্রবন্ধা, অসমীয়া বিভাগ

সম্পাদক
জাভেদ বিন জিয়া

কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় আলোচনী

সম্পাদনা সমিতি

তত্ত্বাবধায়ক : স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত, প্ৰবক্তা, অসমীয়া বিভাগ।

সম্পাদক : জাভেদ বিন জিয়া

সদস্য/সদস্যা :

প্ৰাৰ্থনা বৰুৱা, প্ৰবক্তা

শাৰণী ভদ্র, প্ৰবক্তা

দেৱাশীষ কাশ্যপ দত্ত

লতিফ খুৰ্ছিদ

ৰঞ্জনা তিৱাৰী

বেটুপাত :

ধ্ৰুৱ ডেকা

অংগ সজ্জা :

স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত

জাভেদ বিন জিয়া

ডি. টি. পি. :

মিনিঅন অফছেট প্ৰেছ,

শৰ্মা এণ্ড শৰ্মা মাৰ্কেট,

আৰ, জি, বৰুৱা, পথ,

গুৱাহাটী- ৩

ফোন- ৪৫৭৩৭৪

মুদ্ৰণ :

কালিৰ আসাম, ৩১ উদ্যোগ পাম

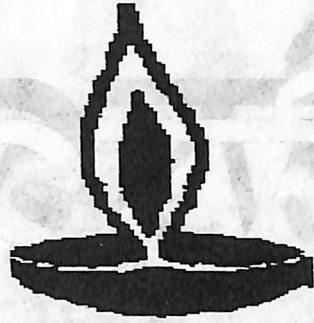
বামুণীমৈদাম, গুৱাহাটী - ২১

প্ৰকাশক :

কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়

ছাত্ৰ একতা সভা (১৯৯৮-৯৯ বৰ্ষ)

শ্রদ্ধাজলি

দেশৰ হকে প্ৰাণ আহুতি দিয়া কাৰগিলৰ বীৰ শহীদ অক্ষয়,
বিশিষ্ট পণ্ডিত, শিল্পী, সাহিত্যিক, গবেষক, প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ
আদিৰ বলি হোৱা জ্ঞাত-অজ্ঞাত সকলো মৃতকৰ প্ৰতি আমাৰ
মহাবিদ্যালয়ৰ তৰফৰ পৰা অঞ্জলি-অঞ্জলি মাটিগোঁ।

উচৰ্গা

সিদ্ধান্ত

কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়
পৰিয়ালৰ হাতত

শিচি স্ত্রীভ্যশু

আত্মনন্দন

যি সকল যোজিয়ে নিজ জাতি

তথা দেশের বনা সৌন্দর্য

বিক্রম বাণিজ্য

খেল খেলাদি আদি

বিভিন্ন দিশত সুনাম

কসিয়ারি আনিলে

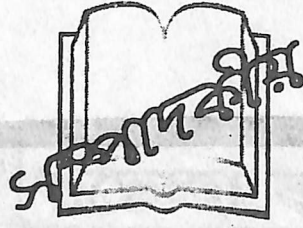
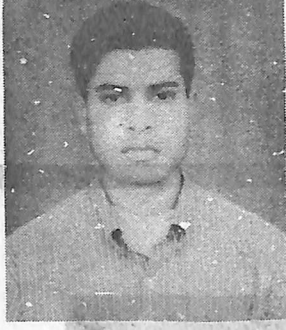
সেই সকললে

আমার বিয়াভবা

আত্মনন্দন

কমালো।

(১৯৩৩ সালের ৩)

ক্ষুধাৰ এই পৃথিবীখন সঁচাকৈয়ে গদাময় হৈ পৰিছে। পূৰ্ণিমাৰ জোনটো আমাৰ বাবে হৈ পৰিছে মাথোঁ এখন শুকান ঝটি। পুৱাৰ চোতালত ফুলা নাই সূৰ্য্যমুখী। বতাহত মৃত্যুৰ নিশ্বাস। আমি লিপ্ত হৈছোঁ হতাৰ ষড়যন্ত্ৰত আদিম গুহাত। অবিশ্বাসৰ ঘূণে ঘূণীয়া কৰিছে সময়। তথাপিহে আমি মানুহক ভাল পাব লাগিব। মানুহৰ সম্ভাৰনাৰ সকলো দুৱাৰ খুলি আদৰিব লাগিব নতুন সময়। কৰ্মৰ বাহিৰে এই প্ৰবল গতিশীল সময়ক নিৰূপণ কৰিব নোৱাৰি। যি সময়ত, যি কাম সম্পাদন কৰা হয় সেয়ে তাৰ মূল্য। সময়ক মূল্য দিব নাজানিলে জীৱনত বিপৰ্যায় ঘটে, জীৱনলৈ বাৰ্থতাহে। সময়ৰ অপব্যৱহাৰে জীৱনলৈ কি যে দুৰ্বিসহ বিপৰ্যায় নমাই আনে দিখিজয়ী নেপোলিয়ন তাৰেই জ্বলন্ত দৃষ্টান্ত।

সাহিত্য হ'ল জীৱন আৰু জগতৰ নান্দনিক দিনলিপি। জীৱনক লৈ বিলাস আৰু জীৱনৰ জিজ্ঞাসা সাহিত্যৰ জগতত একে কথা নহয়। লেখক সকলে প্ৰকৃত সাহিত্য সৃষ্টিৰ বাবে জীৱন জিজ্ঞাসাৰ মাজেদিয়ে বাট মুকলি কৰিব লাগিব। মহৎ সাহিত্যবোৰে যুগ যুগ ধৰি আমাক ইয়াকেই শিকাই আহিছে। মানুহৰ মানসিক তাগিদাত সাহিত্যৰ সৃষ্টি হৈছে। কিন্তু এই মনোজগত নিৰ্ভৰ কৰে বাস্তৱিক জীৱনৰ কৰ্মৰাজিৰ ওপৰত। গতিকে আমি লেখক সকলে মাটিৰ পৰাহে আকাশলৈ যাত্ৰা কৰিব লাগিব। বৰ্তমান আমি বাস কৰা সমাজখন এখন শ্ৰেণী বিভক্ত সমাজ। এই সমাজ ব্যৱস্থাত ভোগ-দৰিদ্ৰতা, শাসন, শোষণ, সকলো আছে। শ্ৰেণী দৃষ্টিকোণ অবিহনে এই ব্যৱস্থাটো ব্যাখ্যা কৰা সম্ভৱ নহয়। সমাজৰ গৰিষ্ঠ সংখ্যক মানুহৰ জীৱনক সুন্দৰতৰ কৰি তোলাৰ বাবে যি আদৰ্শই আমাক বাট দেখুৱাব সেই আদৰ্শৰ বাটেদিয়ে সকলো শ্ৰেণী দৃষ্টিকোণৰ পৰাহে সমাজ জীৱনক বিশ্লেষণ কৰিব লাগিব। বজাঘৰীয়া সাহিত্য সৃষ্টিৰ বিপৰীতে প্ৰজাঘৰীয়া সাহিত্যক মানুহৰ মঙ্গলৰ বাবে জীয়াই ৰাখিব লাগিব। মহৎ লিখক সকলে সাহিত্যক সদায় জনগণৰ পক্ষতহে থিয় কৰাইছিল। গৰী টলষ্টয়ৰ পৰা ৰবীন্দ্ৰ নাথ ঠাকুৰলৈ প্ৰতিজন বৰেণা লিখকে সমাজৰ গৰিষ্ঠ সংখ্যক নিপীড়িত মানুহৰ জীৱনৰ সঁচা ছবি আঁকিছিল। সেই বাবেই ইতিহাসে তেওঁলোকক মনত ৰাখিছে। যি সাহিত্যই স্থূল উদ্দেশ্যৰ কথা কয় সেই সাহিত্যক আমি এঘৰীয়া কৰিব লাগিব। আহক, আমি মানুহৰ কল্যাণময় স্পৰ্শেৰে ধন্য কৰো আমাৰ কলম। আমাৰ কলম হওক শোষিতৰ আগেয়ে গান। মানৱীয় প্ৰেমৰ উৰ্বৰতাৰে আমি ৰচনা কৰোঁ আহক জীৱন আৰু জগতৰ নান্দনিক দিনলিপি।

'কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় আলোচনী'খন প্ৰকাশৰ এয়া তৃতীয় প্ৰচেষ্টা। এই আলোচনীখন প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত সহায় কৰা মোৰ চিৰ পূজা শিক্ষাগুৰু তথা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত হিতেশ ডেকা, মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰুসকল তত্ত্বাৱধায়ীক শিক্ষাগুৰু শ্ৰীযুতা স্বপ্নাস্মৃতি মহন্ত বাইদেউ, শুভকাংখী উপদেষ্টামণ্ডলী, আলোচনী সম্পাদনা সমিতি, কৃতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বিশেষভাৱে প্ৰচ্ছদপট শিল্পী শ্ৰীপ্ৰসন্ন ডেকা, কালান আসাম প্ৰেছৰ স্বত্বাধিকাৰী শ্ৰীযুতা দিপালী চৌধুৰী আৰু কৰ্ম-কৰ্ত্তাবৃন্দৰ ওচৰত মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। আৰু আলোচনীখনৰ মানদণ্ড বিচাৰৰ দায়িত্ব ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হাতত এৰি দিলোঁ। ইতি

জাভেদ বিন জিয়া

সম্পাদক

কে. চি দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় আলোচনী

তত্ত্বাবধায়কৰ কলম

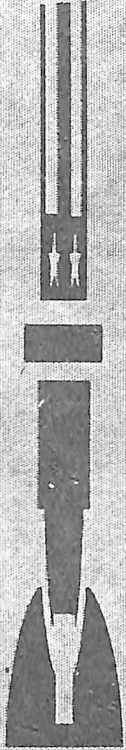
চৰিত্ৰ গঠনৰ লগতে জীৱিকা অৰ্জনৰ যোগ্যতা লাভ কৰাটোৱেই শিক্ষাৰ উদ্দেশ্য। জ্ঞান অৰ্জন আৰু ব্যৱহাৰিক জীৱনৰ দক্ষতা অৰ্জন শিক্ষাৰ লক্ষ্য হোৱা উচিত। মানৱ জীৱনে শ্ৰেয় আৰু প্ৰেয়ৰ সন্ধান কৰে। হৃদয়ৰ স্ফূৰণ আৰু মেধাৰ ঐশ্বৰ্যই জীৱন মহিমা মণ্ডিত কৰি তোলে। হাঁহে যেনেকৈ পানীৰ পৰা পৃথক কৰি গাখীৰ অংশ গ্ৰহণ কৰে জ্ঞানী ব্যক্তিয়ে তেনেকৈ প্ৰেয়ৰ পৰা শ্ৰেয় গ্ৰহণ কৰে। শিক্ষাৰ লক্ষ্য ঠিকভাৱে নিৰূপিত নহ'লে জাতিৰ আশা-আকাংক্ষা সেই শিক্ষাত প্ৰতিফলিত হ'ব নোৱাৰে।

ভাৰতবৰ্ষত শিক্ষা ব্যৱস্থা এতিয়াও সাম্ৰাজ্যবাদী কবলৰ পৰা মুক্ত নহয়। আমাৰ শিক্ষাৰ সমস্যাবোৰৰ ওপৰত কোনেও গভীৰভাৱে আলোকপাত কৰা নাই। শিক্ষাৰ নাওখন কোনফালে গৈছে কোনে গুৰিবাঁটা ধৰিছে এই বিষয়ে চৰকাৰৰো চকু নাই। শিক্ষা সামাজিক দিশৰ লগত নিবিড়ভাৱে জড়িত। ইয়াক পূৰ্ণাঙ্গ কৰিবলৈ হ'লে সামাজিক দৃষ্টিভঙ্গীৰ ফালৰ পৰাও আলোচনা কৰিব লাগিব। আজি যে শিক্ষিত নিবনুৱা সমস্যা ভয়ংকৰ ৰূপত দেখা দিছে সেই বিষয়ে গভীৰভাৱে চকু নিদিলে শিক্ষা কেতিয়াও সফল হ'ব নোৱাৰে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শিক্ষানুষ্ঠানত নামভৰ্তি উচ্চ হাৰত বৃদ্ধি পাইছে। কিন্তু প্ৰায়বোৰ শিক্ষানুষ্ঠানে সমাজৰ উপযুক্ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সৃষ্টি কৰাত অসমৰ্থ হৈছে। মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষা সাং কৰাৰ পাচত এই সকল যুৱক-যুৱতীৰ ভৱিষ্যৎ সম্পৰ্কে কোনো সুনিৰ্দিষ্ট পৰিকল্পনা নাই। বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পাঠ্যক্ৰমে তেনে বাট দেখুৱাব পৰা নাই। চৰকাৰো এই সম্পৰ্কে নীৰৱ। এজন ছাত্ৰই কোনো বিষয়ত আনুষ্ঠানিক শিক্ষা সমাপ্ত কৰাৰ পাচত চৌদিশ অন্ধকাৰ দেখে। অতি মেধা সম্পন্ন দুই এজনৰ বাহিৰে বাকী সকলে চাৰ্টিফিকেট বুকুত বান্ধি অফিচৰ দুৱাৰে দুৱাৰে ঘূৰি ঘূৰি এদিন ধৈৰ্য্যৰ বান্ধ হেৰুৱাই পেলায়। এনেকৈয়ে চলি আছে আমাৰ শিক্ষা ব্যৱস্থা। কিন্তু তাৰ প্ৰতিকাৰৰ হকে মাত মাতোতাৰ অভাৱ। কাৰিকৰী বা অন্য বৃত্তিমূলক শিক্ষাৰ পৰিসৰ আমাৰ দেশত একেবাৰে সীমিত। বাস্তৱ পৰিস্থিতিৰ লগত সঙ্গতি ৰাখি কাৰিকৰী শিক্ষাৰ সম্প্ৰসাৰণ ঘটোৱা উচিত। যি সকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে বুদ্ধিমত্তা জোখৰ নহয়, তেওঁলোকক বৃত্তিমূলক শিক্ষা দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগে। শিক্ষা সমাপ্ত হ'লে নিয়োগৰ ব্যৱস্থা থাকিব লাগে বা আত্মনিৰ্ভৰশীল হোৱাৰ সুযোগ দিব লাগে। এই সম্পৰ্কে বিশ্ববিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষ, চৰকাৰ, লগতে শিক্ষাৰ লগত জড়িত প্ৰত্যেকজন সচেতন ব্যক্তি সজাগ হ'ব হ'ল। মুঠতে সকলোৰে সমূহীয়া প্ৰচেষ্টাৰ ফলতহে দেশৰ মানৱ সম্পদৰ উন্নয়ন সম্ভৱ হ'ব।

যিকোনো এটি শিক্ষানুষ্ঠানৰ আলোচনীখনেই হ'ল মুখপত্ৰ। সেই অনুষ্ঠানটিৰ লগত জড়িত আটায়ে নিজৰ মনৰ কথা প্ৰকাশৰ সুবিধা পাই আলোচনীখনৰ জৰিয়তে। প্ৰধানতঃ আলোচনীখনৰ মাধ্যমেৰে শিক্ষানুষ্ঠানটিত এটা সাহিত্য চৰ্চাৰ পৰিবেশ গঢ়ি উঠে। কেশৱ চন্দ্ৰ দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় আলোচনীৰ এয়া তৃতীয় সংখ্যা। এখন ভাল আলোচনী প্ৰকাশৰ বাবে উন্নত মানদণ্ডৰ লিখনীৰ প্ৰয়োজন। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী এই ক্ষেত্ৰত একেবাৰে নিষ্ক্ৰিয়।

মহাবিদ্যালয় আলোচনীৰ এই সংখ্যাটি সাজু কৰি উলিয়াবলৈ সহায় আগবঢ়োৱা সমূহ লেখক-লেখিকালৈ আমাৰ তৰফৰ পৰা কৃতজ্ঞতা জনালোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত হিতেশ ডেকা ছাৰৰ দিহা-পৰামৰ্শই আলোচনীখন সজাই-পৰাই উলিওৱাত আমাক যথেষ্ট সহায় কৰিলে। তেখেতলৈ আমাৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। ইংৰাজী বিভাগৰ লিখনী সমূহ চকু ফুৰাই দিয়াৰ বাবে আমাৰ সহকৰ্মী অৰ্চনা বৰাৰ ওচৰত আমি কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'লোঁ। আলোচনীখনৰ প্ৰকাশৰ পথত বিভিন্ন ধৰণে সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা সহকৰ্মী বিজয় কলিতাৰ ওচৰতো আমি ঋণী। আলোচনী সম্পাদক জাভেদ বিন জিয়াৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাও এই ক্ষেত্ৰত প্ৰশংসনীয়। সদৌ শেষত মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ সকলোটিলৈকে ধন্যবাদ জনালোঁ।

স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত
তত্ত্বাবধায়ক

সূচীপত্ৰ

অসমীয়া বিভাগ

তত্ত্বাবধায়কৰ কলম :

প্ৰবন্ধ :

- ১। শৈক্ষিক পৰিবেশ : বিপুল কলিতা, প্ৰবন্ধা হিচাপ বিজ্ঞান বিভাগ
- ২। যুৱ সমাজ আৰু বিশৃংখলতা - নবীন কুমাৰ জৈন
- ৩। শ্ৰীকৃষ্ণ চৰিত্ৰ - স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত, প্ৰবন্ধা, অসমীয়া বিভাগ
- ৪। কেইটামান আকৰ্ষণীয় পাঠ্যক্ৰম - বিজয় কলিতা, প্ৰবন্ধা, হিচাব বিজ্ঞান বিভাগ

গল্প :

- ১। চক্ৰবেহু - প্ৰাঞ্জল শৰ্মা
- ২। অপেক্ষাৰ অন্তত - পঙ্কজ কুমাৰ দাস
- ৩। সহপাঠী - দীপক কুমাৰ কলিতা
- ৪। বিবাদ - শ্ৰীদীপ কলিতা
- ৫। নতুন দিন - শ্ৰীপুলেন হালৈ

কবিতা :

- ১। সপোন - ৰাজীৱ লোচন ডাকুৱা
- ২। মোৰ কবিতাৰ শব্দবোৰ - সঞ্জয় দাস
- ৩। তুষণতুৰ - নৱ কুমাৰ কলিতা
- ৪। বন্ধক - বিজু কলিতা

প্ৰবন্ধ

যুদ্ধ আৰু বিপ্লৱ – এই দুয়োটা কথা আজিলৈকে হিংসানীতিৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত হৈ থকাৰ বাবে সমাজৰ কোনো সমস্যা সমাধানকল্পে ইয়াৰ প্ৰয়োগ হ'লে মানুহৰ নীচ সংস্কৃতি বিবোধী আৰু দুষ্কৃতিৰ পৰিপেক্ষক প্ৰকৃতিৰে সৰু পাই উঠি ক্ৰিয়া কৰিবলৈ ধৰে। সেইবোৰক সেই যুদ্ধ আৰু বিপ্লৱৰ সময়ত সম্বোধন কৰি পৰা সংস্কৃতিৰ পহৰীয়া বোৰক নিয়োগকৈ বাখি নোবাৰিলেই সংস্কৃতিক একাধৰীয়া কৰি দুষ্কৃতিয়ে সমাজত প্ৰভুত্ব কৰিবলৈ ধৰে। তাৰ ফলতে সমাজত যুদ্ধ আৰু বিপ্লৱৰ সময়ত আৰু তাৰ পিছতো ঘোৰ দুৰ্নীতিয়ে দেখা দিয়ে।

জ্যোতি প্ৰসাদ আগৰৱালা : পোহৰলৈ

শৈক্ষিক পৰিবেশ

শ্ৰীবিপুল কলিতা

প্ৰবক্তা, হিচাপ-বিজ্ঞান বিভাগ

বৰ্তমান সময়ত প্ৰায়বোৰ শিক্ষানুষ্ঠানতে শৈক্ষিক পৰিবেশ বিনষ্ট হোৱা দেখা গৈছে। শিক্ষানুষ্ঠান এখনত গতানুগতিক শিক্ষাদান কাৰ্য্য চলি থাকাকে শৈক্ষিক বাতাবৰণ ঠিকে থকা নুবুজায়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ শিক্ষাৰ প্ৰতি থকা আগ্ৰহ, শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰী সকলৰ দায়িত্ববোধ আৰু অভিভাৱকসকলৰ শিক্ষানুষ্ঠানৰ শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰী বা কৰ্তৃপক্ষৰ লগত থকা সহযোগিতাইহে সুস্থ শৈক্ষিক পৰিবেশ গঢ়াত বিশেষ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে। অৰ্থাৎ এখন শিক্ষানুষ্ঠানত সুস্থ শৈক্ষিক বাতাবৰণ গঢ় লৈ উঠে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰী আৰু অভিভাৱক সকলৰ উমৈহতীয়া প্ৰচেষ্টাৰ ফলত। কিন্তু বৰ্তমান আমি দেখিছো বেছিভাগ শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰীয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক পঢ়াৰ লাগে পঢ়ুৱায়, অভিভাৱক সকলে তেখেত সকলৰ ল'ৰা-ছোৱালীক শিক্ষানুষ্ঠানলৈ পঠাব লাগে পঠায় আদি। ইমানেই যথেষ্টনে?

ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰী, অভিভাৱক এই তিনিটা পক্ষ এটা ত্ৰিভুজৰ তিনিটা কোণৰ নিচিনা। ৰেখাৰেখাৰ যেনেকৈ কোণত লগ নালাগিলে ত্ৰিভুজ গঠন হ'ব নোৱাৰে তেনেকৈ এই তিনিটা পক্ষৰ প্ৰাৰম্ভিক সহযোগিতা আৰু উমৈহতীয়া প্ৰচেষ্টা অবিহনে শিক্ষানুষ্ঠানত সুস্থ শৈক্ষিক পৰিবেশ গঢ় লৈ উঠিব নোৱাৰে।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰথম আৰু প্ৰধান কাম হ'ল অধ্যয়ন আৰু এই অধ্যয়নৰ মাজেৰে পৰীক্ষাত ভাল ফলাফল দেখুৱাই ভৱিষ্যৎ সমাজত এজন চেতনাসম্পন্ন নাগৰিক হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে হয়তো ভাবে যে শিক্ষা লাভ

কৰিনো কি হ'ব, চাকৰি নাই, সংস্থান নাই। তেনে ধাৰণা ভুল, কাৰণ ই কেৱল জীৱিকা নিৰ্বাহৰ পথেই নহয়। ই হ'ল নৈতিক আৰু সামাজিক চেতনাসম্পন্ন এক সু-সংহত ব্যক্তিত্ব গঠন। গতিকে আমি আশা কৰো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰী সকলৰ লগত সম্পূৰ্ণ সহযোগিতাৰ মাজেৰে অধ্যয়নত ব্ৰতী হৈ পৰীক্ষাত ভাল ফলাফল দেখুৱাই ভৱিষ্যত সমাজত এজন সুস্থ সচেতন নাগৰিক হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিব।

বৰ্তমান সময়ত আমি দেখিছো দিনকদিনে যিমানৈ শিক্ষানুষ্ঠানৰ সংখ্যা বাঢ়িছে সিমানৈ শিক্ষাৰ উন্নতিও হৈছে, কিন্তু উক্ত শিক্ষানুষ্ঠান সমূহৰ পৰাই ওলাইছে 'ষ্টেৰিঅ', মাৰুতি গাড়ী চৰিত লিণ্ডু, ড্ৰাগছ ব্যৱসায়ী, অজস্ৰ শিক্ষিত যুৱক। ইয়াৰ উপৰিও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজৰ শিক্ষানুষ্ঠানৰ চৌহদৰ ভিতৰতে অপ্ৰীতিকৰ ঘটনা ঘটোৱা, নকলত ধৰা পৰিলে শিক্ষকজন বা শিক্ষয়ত্ৰীজনীক ৰাস্তাত প্ৰহাৰ কৰা, ৰিভলভাৰ দেখুৱাই মৃত্যুৰ ভাবুকি দিয়া আদি ঘটনাবোৰো দেখা যায়। শিক্ষানুষ্ঠানৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপৰিও বাহিৰা কিছুমান উদঙ যুৱকৰ হস্তক্ষেপতে শিক্ষানুষ্ঠান সমূহ শৈক্ষিক বাতাবৰণ বিনষ্ট কৰা দেখা যায়। কিন্তু কথা হ'ল এইবোৰ বৰ্ণনাৰে আমি ছাত্ৰ সমাজক (ছাত্ৰী সকলৰ কথা কোৱা নাই) জগৰীয়া কৰিব খোজা নাই। আমি দেখিছো বেছিভাগ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শ্ৰেণীকোঠাৰ ভিতৰত লাজতে বা ভয়তে শিক্ষকজন/শিক্ষয়ত্ৰীজনীক বুজি নোপোৱা কোনো বিষয়বস্তু প্ৰত্যক্ষভাৱে নোসোধে বা শ্ৰেণীকোঠাৰ বাহিৰতো তেওঁলোকে বুজি নোপোৱা

বিষয়বস্তুখিনি খৰচি মাৰি বুজিবলৈ চেষ্টা নকৰে। গতিকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে তেনে কৰিলে নিজৰেই ক্ষতি হয়। শিক্ষাবৰ্ষত শিকিবলগীয়া বহু কথাই বাকী থাকি যায় যাৰ ফলত তেওঁলোকে পৰীক্ষাত ভাল ফলাফল আশা কৰিব নোৱাৰে।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ঘাই শিক্ষাথলী হ'ল ঘৰখন। কাৰণ এজন ছাত্ৰ বা ছাত্ৰীয়ে শিক্ষানুষ্ঠানত খুব বেছি প্ৰতি দিনে ৫/৬ ঘণ্টা সময় থাকে আৰু দিনৰ বাকীবোৰ সময় তেওঁ সমাজত বা ঘৰখনতে থাকি কটায়। গতিকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ বিশেষকৈ ঘৰখনতে নৈতিক চৰিত্ৰ গঢ় লয়। গতিকে এই ক্ষেত্ৰত অভিভাৱকসকলৰ, তেখেতসকলৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ ওপৰত যথেষ্ট দায়িত্ব আছে। এখন শিক্ষানুষ্ঠানত কোনো ছাত্ৰ বা ছাত্ৰীয়ে শৃংখলা বজাই নাৰাখিলে বা পৰীক্ষাত কোনো অসৎ উপায় অৱলম্বন কৰিলে তেনেবোৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক দোষ/অপৰাধ অনুযায়ী শাস্তি দিয়া হয় আৰু তেওঁলোকৰ অভিভাৱকবোৰক এই সম্পৰ্কে জনোৱা হয়। কিন্তু আমি এনেকুৱা দোষ বা অপৰাধৰ বলী হোৱা বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অভিভাৱকক দেখিছো যে তেখেতসকলে নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ উক্ত কাৰ্য্যৰ প্ৰতি একো প্ৰতিক্ৰিয়া প্ৰকাশ নকৰি মৌনতা অৱলম্বন কৰে বৰং

কেতিয়াবা শিক্ষানুষ্ঠানৰ কৰ্তৃপক্ষৰ ওচৰত সতৰ্কসূচক ভাবুকিহে দিয়া দেখা যায়। অৱশ্যে ইয়াত আটাইবোৰ অভিভাৱকৰ কথা কোৱা নাই। গতিকে প্ৰতিজন অভিভাৱকে চকু দিয়াটো উচিত যাতে তেখেতসকলৰ ল'ৰা-ছোৱালী বিপথে যাব নোৱাৰে। তাৰ বাবে প্ৰতিজন অভিভাৱকে নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ পিছে পিছে ঘূৰি থাকিব নোৱাৰে। সেয়েহে তেখেতসকলৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে পঢ়া শিক্ষানুষ্ঠানৰ কৰ্তৃপক্ষৰ লগত প্ৰত্যক্ষ সহযোগিতাৰ মাজেৰে নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ শিক্ষা সম্পৰ্কে চকু দিব লাগিব। আমি মাথো প্ৰাক্-প্ৰাথমিক আৰু প্ৰাথমিক পৰ্য্যায়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ক্ষেত্ৰতহে অভিভাৱক সকলৰ তেনেকুৱা সহযোগিতা দেখা পাইছো। কিন্তু আমি ভাবো উচ্চ, উচ্চতৰ আৰু মহাবিদ্যালয় পৰ্য্যায়তো এনে সহযোগিতা খুবেই প্ৰয়োজন।

গতিকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে তেওঁলোকৰ শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰী সকলৰ লগত সম্পূৰ্ণ সহযোগিতা বজাই ৰাখি একাগ্ৰচিত্তে অধ্যয়নত ব্ৰতী হলেহে ভৱিষ্যতে নিজৰ লক্ষ্যত উপনীত হৈ এজন সু-নাগৰিক হ'ব পাৰিব। ফলত শিক্ষাৰ লগতে শিক্ষানুষ্ঠানবোৰ উন্নতি হ'ব আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰীসকলে গৌৰৱ কৰিব পাৰিব।

“য'ত ভাষা নিস্তৰ হৈ আছে, প্ৰবাহ স্থিৰ হৈ আছে, মানৱাত্মাৰ অমৰ জ্যোতি কলা আধৰৰ শিকলিৰে কাগজৰ কাৰাগাৰত বন্দী হৈ আছে, সেই নীৰৱ মহাশব্দৰ অসামান্য আধাৰ পুথিভঁৰাল।”

— ববীন্দ্ৰ নাথ ঠাকুৰ

যুৱ সমাজ আৰু বিশৃংখলতা

নবীন কুমাৰ জৈন

স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

যুৱ এটা মিঠা শব্দ, প্ৰেৰণাৰ প্ৰতীকি শব্দ। মানৱ জীৱনৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ স্তৰটো হ'ল যুৱ অৱস্থা। যুৱক আৰু যুৱতীক একেলগে যুৱক বোলা হয়। ইয়াৰ ইংৰাজী প্ৰতিশব্দ হ'ল (YOUTH) যাৰ পূৰ্ণ পাঠ হ'ল —

Y = Young

O = Objectivist

U = Upright

T = Truth Worthy

H = Honest

এই গুণসমূহ থকা জনহে প্ৰকৃততে (YOUTH) বা যুৱ। সাম্প্ৰতিক সময়ত আমি গভীৰ উৎকণ্ঠাৰে লক্ষ্য কৰিছো যে অধিকাংশ যুৱক-যুৱতী উল্লেখিত গুণসমূহৰ পৰা বিচ্যুত হৈ বৰ্তমান এক ভয়াবহ পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি কৰিছে। যি পৰিস্থিতিয়ে নিঃশেষ কৰি দিব পাৰে আমাৰ সংস্কৃতি।

যুৱ শক্তিক সদায় সৃষ্টিৰ স্বাভাৱিক উন্মাদ নাই আচ্ছন্ন কৰি ৰাখে। নীচতা গোড়ামী আৰু স্বার্থপৰতাৰ পৰা যুৱ সমাজ সদায়ে উদ্ধৃত। এওঁলোক শ্ৰম বিমুখ হৈ সহজলভ্য ধন, ক্ষমতা আৰু সন্তোগৰ প্ৰতি আকৃষ্ট হৈ পৰিছে। হতাশাগ্ৰস্ত হৈ দিক্‌ভ্ৰান্তৰ দৰে দৌৰি ফুৰিছে মাৰাত্মক ড্ৰাগছ, মাদক দ্ৰব্যৰ পিছে পিছে। হত্যা, অপহৰণ, লুণ্ঠনেৰে এওঁলোকে সহজভাৱেই লাভ কৰে এক আসুৰিক তৃপ্তি। নিজৰ বিবেকক বিত্ৰলী কৰি এওঁলোক হৈ পৰিছে সুবিধাবাদৰ সহজ হাঁতোৰা। সংস্কৃতিৰ নামত অপসংস্কৃতিৰ আমদানিৰে সংস্কৃতি ৰক্ষাৰ তথাকথিত সংগ্ৰাম চলায়। যুৱ সমাজৰ মাজত আহি পৰিছে হীনমান্যতাৰ ভাৱ। এচামে

সহজ লভ্য ধনেৰে যামাহা, মাৰুতি চলায় আনটো চামে কি চাই থাকিব? সহজভাৱে লৈছে তেওঁলোকৰ পথ। যাৰ ফলত বিশৃংখলতা দিনে দিনে দ্ৰুতগতিত বৃদ্ধি পাইছে। এক কথাত কবলৈ গ'লে বৰ্তমান যুৱ সমাজৰ অধিকাংশই হৈ পৰিছে সভ্যতা সংস্কৃতি তথা সমাজৰ বাবে এক ভয়াবহ প্ৰত্যাহ্বান।

কিন্তু এটা কথা সত্য যে যুৱ মানসিকতাৰ সাম্প্ৰতিক অধঃপতনৰ বাবে কেৱল যুৱ সমাজেই দায়ী। সমাজৰ সকলো অংশই কম বেছি পৰিমাণে কৰা ভুলৰ বাবেই সৃষ্টি হৈছে এক বিষ বৃক্ষ আৰু এতিয়া বিষবৃক্ষৰ ফল ভোগ কৰিছে আটায়ে আৰু ভোগ কৰিবই লাগিব। যুৱ অৱস্থাত আটায়ে অনুকৰণ প্ৰিয় হয়। বিবেকতকৈ আবেগে বেছি প্ৰাধান্য পায়। কিন্তু পৰিতাপৰ বিষয় যে ইয়াকে সুযোগ হিচাপে লৈ সমাজৰ বিভিন্ন অংশই চলায় যায় নিজ নিজ সুবিধাবাদৰ ৰাজনীতি। নিজ সুবিধাৰ বাবে বিভিন্ন ধৰণে ব্যৱহাৰ কৰা, কেৱল সামান্য লাভৰ আশাত পদে পদে যুৱ সমাজক নীচতা গোড়ামীৰ কাল এক্সৰলৈ পঠিওৱা ইত্যাদিৰ দৰে কাৰকে সৃষ্টি কৰিছে যুৱ মানসিকতাৰ অধঃপতন যি এই ক্ষেত্ৰত স্বাভাৱিক।

যুৱ সমাজৰ মানসিকতাৰ সাম্প্ৰতিক অবক্ষয়ৰ বাবে আমি যুৱ সমাজকে কেৱল দোষ নিদি সমাজৰ প্ৰতিটো স্তৰ, প্ৰতিজন ব্যক্তি বা প্ৰতিটো ব্যক্তি সমষ্টিয়ে কৰি অহা দুষ্কাৰ্য্যবোৰ আঁতৰাব লাগিব। তেনে কাৰকবোৰ বন্ধ কৰিলেহে অসীম শক্তিৰ উৎস যুৱ সমাজ আকৌ প্ৰাণৱন্ত হৈ আমাৰ বাবে হৈ পৰিব আশীৰ্বাদ। তাৰ বাবে গভীৰ আৰু প্ৰণালীবদ্ধ কাৰ্য্যাভিযান চলোৱাৰ সময় আহি পৰিছে। নহলে দিনে দিনে অবক্ষয়

অধিক হৈ যাব আৰু এটা সময়ত ই চূড়ান্ত ৰূপ
লৈ আদিম বৰ্বৰ সভ্যতাৰ পাতনি মেলিব। তাৰ
বাবে যুৱ সমাজক দোষ দিব নোৱাৰিব।

স্বদেশ, স্বজাতিৰ সভ্যতা কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ
ৰাবে তথা স্বজনৰ মঙ্গলৰ বাবে আমি আনক দোষ
দি ক্ষান্ত নাথাকি কাৰ্য্য ৰূপায়নৰ বাবে নিজ নিজ
কৰ্মত ব্ৰতী হোৱা উচিত। যুৱ সমাজ সমাজৰ বাবে
আশা ভৰষাৰ উৎস, সমাজৰ বাবে আশীৰ্বাদ
স্বৰূপ আমি়ে গঢ়িব লাগিব। সত্য-শিৱ-সুন্দৰৰ

সাধক যুৱ সমাজৰ প্ৰকৃতি প্ৰদত্ত শক্তিক মানৱৰ
কল্যাণৰ বাবে ব্যৱহাৰ যোগা কৰো আহক।

“কামৰ ওপৰতেই মানুহৰ উন্নতি নিৰ্ভৰ
কৰে। চেপ্তাৰ অবিহনে দৈহিক বা মানসিক উন্নতি
সম্ভৱ নহয় আৰু চেপ্তা মানেই হ'ল কাম। কাম
কেতিয়াও অভিযোগ নহয়। ই হ'ল বুদ্ধিৰ স্বকীয়
অধিকাৰ, মনুষ্যত্ব লাভৰ একমাত্ৰ পথ আৰু
সভ্যতাৰ মাপকাঠি।” □

“আজি প্ৰত্যেক অসমীয়াই সঙ্কল্প কৰা উচিত অসমখন মৰিবলৈ নিদিওঁ,
অসমীয়া সংস্কৃতি লুপ্ত হ'বলৈ নিদিওঁ। অসমৰ বুকুত বেচিত্ৰৰ মালা একাৰ
ডোলেৰে গুথি, দুনাই শক্তিশালী নতুন অসমীয়া জাতি গঢ়ো; শক্তিমান ন-অসম
গঢ়ি সমন্বিত শক্তিৰ সুন্দৰতম ন-অসমীয়া সংস্কৃতি ৰচো; সোণৰ অসম গঢ়ি
আশাৰ ৰংঘৰ, আকাঙ্ক্ষাৰ কাৰেংঘৰ, কামনা বাসনাৰ তলাতল ঘৰ সাজো।”

— বিষ্ণু প্ৰসাদ ৰাভা।

“এটা জাতিৰ লগত আন এটা জাতিৰ সমন্বয় হ'বলৈ হ'লে পৰস্পৰৰ
ভিতৰত উভয়ৰ বিষয়ে সম্পূৰ্ণ জ্ঞান থকা উচিত। নিজৰ ধৰ্ম, কৃষ্টি, সমাজ আৰু
সংস্কৃতিৰ উপৰিও আনৰ ধৰ্ম, কৃষ্টি, সমাজ আৰু সংস্কৃতিৰ বিষয়ে গভীৰ জ্ঞান থকা
উচিত।”

— বিষ্ণু প্ৰসাদ ৰাভা।

শ্রীকৃষ্ণ চৰিত্ৰ

স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত
প্ৰবন্ধ, অসমীয়া বিভাগ

শ্রীকৃষ্ণক ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ প্ৰতীক বুলি অভিহিত কৰা হয়। 'কৃষ্ণ' শব্দই অস্তিত্ব বুজায় আৰু 'ন'ই বুজায় আনন্দ। অস্তিত্ব, চেতনা আৰু আনন্দৰ সমাহাৰেই কৃষ্ণ। লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাই তেখেতৰ তত্ত্বকথা গ্ৰন্থত উপনিষদৰ ব্ৰহ্ম আনন্দৰ লগত শ্রীকৃষ্ণ তত্ত্বৰ আলোচনা কৰিছে। অৱশ্যে উপনিষদত অৱতাৰ বাদৰ কোনো উল্লেখ নাই। বেজবৰুৱাৰ ভাষাত 'মূৰ্ত্তিমান আনন্দই শ্রীকৃষ্ণ'। আনন্দ ঘন বিষুৱেই শ্রীকৃষ্ণ। কাৰণ ব্ৰহ্ম সচ্চিদানন্দ- "কৃষ্ণ হেন শব্দ ইটো পৃথিৱী বাচক ভৈল

ন আনন্দত প্ৰৱৰ্ত্তয়

দুইৰ এক পদ লৈ ভৈল পৰম ব্ৰহ্ম-ৰূপ
কৃষ্ণ

নাম আনন্দক মাত্ৰ কয়।।"

বেষ্ণৱ সকলে কৃষ্ণকে আদি কৃষ্ণকে অস্ত বুলি বিশ্বাস কৰে। বঙ্কিমচন্দ্ৰই 'কৃষ্ণ-চৰিত্ৰ' নামৰ গ্ৰন্থত কৃষ্ণক সকলো গুণৰ অধিকাৰী আৰু ভৱিষ্যৎ বংশধৰ সকলৰ বাবে কৰ্ম-অনুপ্ৰেৰণাৰ উৎস বুলি বৰ্ণনা কৰিছে। বঙ্কিমচন্দ্ৰৰ কৰ্মযোগত আস্থা আছিল গভীৰ আৰু সেই কৰ্মযোগৰে মূৰ্ত্ত প্ৰতীক হ'ল শ্রীকৃষ্ণ। গীতা আৰু ভাগৱতৰ মাজেৰে কৃষ্ণ চৰিত্ৰ স্পষ্ট ৰূপত ফুটি ওলাইছে। ৰবীন্দ্ৰ নাথ গীতাত কৃষ্ণৰ মতৰ বৈপৰীত্য থকা বুলি উল্লেখ কৰিছে। গীতাৰ এটা শ্লোকত অৰ্জুনক স্ব-নিৰ্ভৰশীল কৈছে আৰু আন এটা শ্লোকত কৃষ্ণত আত্ম সমৰ্পণ কৰিবলৈ কৈছে। দেখাত এই দুয়োটা কথা স্ব-বিৰোধী যেন লাগিলেও প্ৰকৃত্যৰ্থত এই ৰূথাই স্ব-নিৰ্ভৰশীল হৈ পূৰ্ণ আদৰ্শৰ পিনে গতি কৰাটোহে বুজাইছে। কৃষ্ণই হৈছে সেই পূৰ্ণ

আদৰ্শৰ প্ৰকাশ।

শ্রীকৃষ্ণ আৰু ৰামচন্দ্ৰ এই দুয়োজন ঋষুৱ অৱতাৰেই বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ উৎস। ৰবীন্দ্ৰ নাথৰ ভাষাত "The karukshetra war described in the Mahābhārata was a war between two parties one of which had rejected Krishna the other consisting of his followers, guided by him in the war"

কৃষ্ণই অৰ্জুনক যোগত আশ্ৰয় ল'বলৈ কৈছে। কৃষ্ণত শৰণ লোৱা মানেই এক ঈশ্বৰৰ শৰণাপন্ন হোৱা। এয়ে বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ মূলমন্ত্ৰ।

ভাৰতীয় আদৰ্শপুৰুষ কৃষ্ণই য'তেই অন্যায় দেখা পাইছে তাতেই সেই অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে মাত মাতিছে। যাদৱ বংশই যেতিয়া ব্যভিচাৰ, দুৰ্নীতিত লিপ্ত হৈ নিজৰ ভিতৰতে হাই-কাজিয়া কৰি নিজৰ ধ্বংস মাতি আনিছিল কৃষ্ণই তেতিয়া সেই অত্যাচাৰ, ব্যভিচাৰক প্ৰশয় দিয়া নাই। তেনেকৈয়ে যদুবংশ ধ্বংস হৈছে। বঙ্কিমচন্দ্ৰৰ ভাষাত "যিনি জৰাসন্ধ প্ৰভৃতিক অধৰ্মাত্মা বলিয়াই বিনষ্ট কৰিলেন, তিনি যাদৱ-গণকে অধৰ্মাত্মা দেখিয়া তাহাদেৰ যদি বিনষ্ট না কৰেন, তবে তিনি ধৰ্মেৰ বন্ধু নহেন আত্মীয় গণেৰ বন্ধু, আপনাৰ বন্ধু, ধৰ্মেৰ সঙ্কপাতী নহেন, আপনাৰ পঙ্কপাতি, বংশেৰ পঙ্কপাতি।"

শঙ্কৰদেৱে নাৰায়ণ, বসুদেৱ, কৃষ্ণ, হৰি, বিষুৱ, মাধৱ আদিৰ নামৰ মাজত কোনো সূক্ষ্ম পাৰ্থক্য ৰখা নাই। ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ কৃষ্ণই জগতৰ স্ৰষ্টা, পালক আৰু সংহাৰক। শঙ্কৰদেৱে 'কীৰ্ত্তন'ত ঈশ্বৰ অৰ্থাৎ ব্ৰহ্মাৰ স্বৰূপ বৰ্ণনা কৰি কৈছে যে নাৰায়ণ (কৃষ্ণ) পৰমাত্মা, তেৱেই জগতৰ একমাত্ৰ ঈশ্বৰ। তেওঁৰ ব্যতিৰেক কোনো বস্তুৱেই থাকিব নোৱাৰে।

“তুমি পৰম আত্মা জগতৰ ঈশ এক।
একো বস্তু নাহিকে তোমাত ব্যতিৰেক।।”
জন্ম ৰহিত নিৰ্গুণ কৃষ্ণই লীলাৰ বাবেই
গুণক আশ্রয় কৰি স্ৰজন-পালন কৰে। শঙ্কৰদেৱে
নিম্নি নৱসিদ্ধ সংবাদত উল্লেখ কৰিছে যে
অপ্ৰকাশক অপৰিচ্ছিন্ন স্বলতত্বই পৰমব্ৰহ্ম। সেই
পৰম ব্ৰহ্মই সৃষ্টিৰ বাবে নাৰায়ণ ৰূপে আত্ম প্ৰকাশ
কৰে। আদি দশম্ভৰ অন্তৰ্গত “গোপী উদ্ধৰ
সম্বাদ”ত শঙ্কৰদেৱে কৈছে যে পৰম ব্ৰহ্ম কৃষ্ণ
জগতৰ এক আৰু পৰম আত্মা। তেওঁ বিশ্ব জগতৰ
আধাৰ, আনহাতে জগতক অতিক্ৰম কৰিও তেওঁৰ
সত্তা বিৰাজমান। জল-বায়ু আদিয়ে যেনেকৈ
আকাশ-পৃথিৱী উভয়কে ব্যাপী আছে তেনেদৰে
ব্ৰহ্মায়ো জীৱৰ মন বুজি প্ৰাণ আদি সকলোতে
ব্যাপী আছে। ব্ৰহ্ম স্বৰূপ কৃষ্ণই ব্ৰহ্মা ৰূপে জগৎ
স্ৰজন কৰে, বিষ্ণুৰূপে পালন কৰে আৰু ৰুদ্ৰৰূপে
সংহাৰণ কৰে।

“ব্ৰহ্মা ৰূপে স্ৰজা পাল্য বিষ্ণুৰূপে ধৰি।
ৰুদ্ৰৰূপে নিয়া সবে জগত সংহাৰি।।”

অসমৰ নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ উপাস্য কৃষ্ণ আৰু
গৌড়ীয় বৈষ্ণৱ সম্প্ৰদায়ৰ আৰাধ্য ঈশ্বৰ কৃষ্ণৰ
পাৰ্থক্য আছে। অসমল নৱবৈষ্ণৱ সম্প্ৰদায়ৰ কৃষ্ণ
“কৃষ্ণস্ত ভগৱান স্বয়ম।” কিন্তু গৌড়ীয় বৈষ্ণৱ
সম্প্ৰদায়ৰ উপাস্য কৃষ্ণ ৰাধা অবিহনে অসম্পূৰ্ণ।
শঙ্কৰী সাহিত্যৰ মাজেদি কৃষ্ণৰ পূৰ্ণৰূপ
শঙ্কৰদেৱে প্ৰকাশ কৰিছে। প্ৰাকৃত লোকৰ প্ৰীতিৰ
অৰ্থে তেওঁ কৃষ্ণক সগুণ ৰূপত সজাই পৰাই
উলিয়ালে। শঙ্কৰদেৱৰ সাহিত্যৰ মাজেদি প্ৰকাশিত
পূৰ্ণৰূপ বিশিষ্ট কৃষ্ণৰ বিপৰীতে মাধৱদেৱৰ ৰচনা
ৰাজিত প্ৰকাশিত হৈছে শ্ৰীকৃষ্ণৰ বিশ্ব-বিমোহন
বাল্য-ৰূপৰ বিৱৰণ। সাধাৰণ গৰখীয়া ল’ৰা
মাখনচোৰ কৃষ্ণই অখিল ব্ৰহ্মাণ্ডৰ গৰাকী। কৃষ্ণৰ
বাহিৰে আন দেৱ-দেৱীৰ স্থান শঙ্কৰী দৰ্শনত নাই।

“ভজনীয় দেৱ কৃষ্ণ বিনে নাহি আন।

বেদ শিৰোবত্ত মন্ত্ৰে কহে বিদ্যমান।।”

ভাৰতীয় জনমানসত কৃষ্ণ চৰিত্ৰই এনেদৰে
পৰম ব্ৰহ্ম, ত্ৰিকালজ্ঞ ত্ৰিসত্য ঈশ্বৰ ৰূপে স্থান
লাভ কৰিছে।□

“সাহিত্যৰ লগত যুগধৰ্মৰ সম্বন্ধ দুড্ডেই কবিতাৰ লগতো যুগধৰ্ম সম্বন্ধ
আছে। সাহিত্যিকৰ প্ৰতিভাৰ তুল্যচনী হৈছে পাঠকৰ মন। পাঠকৰ মন দেশ-কাল-
পাত্ৰ ভেদে সদায় পৰিবৰ্তন হৈ থাকে। সেই দেখি সৰবৰহী সাহিত্যিকে দেশ-
কাল-পাত্ৰ ভেদে পাঠকৰ মন যোগাৰলৈ চেষ্টা কৰাটো স্বাভাৱিক। সাহিত্যৰ
সালসলনি হৈ আছে আৰু হ’বও। কিন্তু এই সালসলনি বিলাকে সাহিত্যৰ
সৌন্দৰ্য্যৰ হানি নকৰি বেছিকৈ কৰে। বিচক্ষণ সাহিত্যিকে সেইদেখি এই সালসলনি
বিলাকে যুগধৰ্মৰ লগত খাপ খোৱাকৈ কৰে। যুগ ধৰ্ম অনুসৰি য়েই সাজেৰেই
সজাওক নানাৰূপে সাজৰ ভিতৰত এটা সনাতন সৌন্দৰ্য্য বা সনাতন সত্য নিহিত
থাকিলে সেই কবিতা স্থায়ী হয়। আজিন পাঠকে সেই কবিতা যেনেকৈ ভাল পাব
শ শ বছৰৰ পাছতো সেই কবিতাই মানুহৰ মন আকৰ্ষণ কৰিব।”

— ধৰ্মনিকৰি বিনন্দ চন্দ্ৰ বৰুৱা

কেইটামান আকৰ্ষণীয় পাঠ্যক্রম

বিজয় কলিতা, এম. কম
প্ৰবন্ধ, হিচাপবিজ্ঞান বিভাগ

বৰ্তমান যুগ প্ৰতিযোগিতাৰ যুগ। এই প্ৰতিযোগিতাৰ যুগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে আগতীয়াকৈ তেওঁলোকৰ কৰ্মজীৱনৰ বা কেৰিয়াৰৰ পৰিকল্পনা (Career Planning) কৰাটো অতি আৱশ্যকীয়। অৰ্থনৈতিক আৰু প্ৰযুক্তি বিকাশৰ লগে লগে ন ন কেৰিয়াৰৰ সম্ভাৱনা মুকলি হৈছে। কোম্পানী চেফ্টেটৰী, চাৰ্টাৰ্ড একাউন্টেন্ট, কষ্ট একাউন্টেন্ট, এম বি এ আদিৰ দৰে বহু সম্ভাৱনাময় জীৱিকাৰ বিষয়ে আমাৰ বেছিভাগ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু অভিভাৱকে নাজানে বা জানিলেও গুৰুত্ব দিব নোখোজে। আজিও সৰহভাগ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে গতানুগতিক বৃত্তি সমূহ গ্ৰহণ কৰি থকা দেখা যায়। যিকোনো ক্ষেত্ৰতে আজিকালি বিশেষজ্ঞৰ (Specialist) বিশেষ চাহিদা আছে। বৰ্তমান যুগত নিজক প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ হ'লে বিশেষজ্ঞ হোৱাটো অৱশ্যাস্তাবী হৈ পৰিছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক কেইটামান আকৰ্ষণীয় পাঠ্যক্রম বা বৃত্তিৰ বিষয়ে অৱগত কৰি তাৰ এক চমু আভাস দিবলৈ আমাৰ এই লিখনিত প্ৰয়াস কৰা হৈছে।

চাৰ্টাৰ্ড একাউন্টেন্ট : (Chartered Accountant)

বৰ্তমান যুগত প্ৰতিযোগিতাৰ সন্মুখীন হ'ব পৰা পেছাগত এক শিক্ষা হ'ল চাৰ্টাৰ্ড একাউন্টেন্ট। আজিও চাৰ্টাৰ্ড একাউন্টেন্টৰ চাহিদা যথেষ্ট আছে। চাৰ্টাৰ্ড একাউন্টেন্টৰ চূড়ান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ প্ৰাৰ্থীয়ে The Institute of Chartered Accountants of India (ICAI) ৰ সদস্য হিচাপে নাম পঞ্জীয়ন কৰি নিজাকৈ ব্যৱসায় কৰিব পাৰে। তদুপৰি চৰকাৰী আৰু বেচৰকাৰী প্ৰতিষ্ঠান সমূহত মৰ্যাদাসম্পন্ন চাকৰি পাব পাৰে। এই বৃত্তিত যোগ দিবলৈ হ'লে এজন প্ৰাৰ্থীয়ে

ICAIএ পৰিচালনা কৰা Intermediate আৰু Final পৰীক্ষাত সফলতাৰে উত্তীৰ্ণ হ'ব লাগে। এই Institute ৰ মুখ্য কাৰ্যালয় নতুন দিল্লীত অৱস্থিত।

পাঠ্যক্রম আৰু শিক্ষাগত অৰ্হতা :

চাৰ্টাৰ্ড একাউন্টেন্টৰ পাঠ্যক্রম তিনিটা ভাগত বিভক্ত :- বুনীয়াদী (Foundaton), মধ্যবৰ্তীকালীন (Intermediate) আৰু চূড়ান্ত (Final)।

সুকুমাৰ কলা, সংগীত নৃত্য, ফটোগ্ৰাফী আদিৰ বাহিৰে শতকৰা ৫৫ ভাগ নম্বৰসহ যিকোনো বিভাগৰ স্নাতক প্ৰাৰ্থীয়ে এই পাঠ্যক্রমত নামভৰ্তি কৰিব পাৰে। বাণিজ্য শাখাৰ প্ৰাৰ্থীয়ে শতকৰা ৫০ ভাগ নম্বৰসহ উত্তীৰ্ণ হ'লে এই পাঠ্যক্রমত নামভৰ্তি কৰিব পাৰে। অৱশ্যে এই ক্ষেত্ৰত প্ৰাৰ্থী Accountancy, Auditing আৰু Mercantile Law বা Commercial Law সহ শতকৰা ৫০ ভাগ নম্বৰ লৈ উত্তীৰ্ণ হ'ব লাগে। গণিতসহ শতকৰা ৬০ ভাগ নম্বৰ পোৱা চাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নামভৰ্তি কৰিব পাৰে। উচ্চতৰ মাধ্যমিক (১০+২) বা সমপৰ্যায়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বুনীয়াদী পাঠ্যক্রমৰ জৰিয়তে এই পাঠ্যক্রমত অংশ গ্ৰহণ কৰিব পাৰে।

বুনীয়াদী পাঠ্যক্রম : Foundation Course

উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে চাৰ্টাৰ্ড একাউন্টেন্ট পাঠ্যক্রমত নামভৰ্তি কৰিবলৈ হলে বুনীয়াদী পাঠ্যক্রম সম্পূৰ্ণ কৰিব লাগে। তাৰউপৰি যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে স্নাতক পৰ্যায়ত Intermediate পাঠ্যক্রমত নামভৰ্তিৰ বাবে অৱশ্যকীয় নম্বৰ লাভ কৰা নাই

তেওঁলোকেও পাঠ্যক্রমত নামভৰ্তি কৰিব পাৰে। উল্লেখযোগ্য যে স্নাতক বা স্নাতকোত্তৰ পাঠ্যক্রম পঢ়ি থকাৰ লগতে বুনীয়াদী পাঠ্যক্রমো পঢ়িব পাৰি। এই পাঠ্যক্রম সম্পূৰ্ণৰূপে ডাকযোগে গ্ৰহণ কৰিব লাগে। প্ৰাৰ্থীয়ে এই পাঠ্যক্রমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী হিচাপে নাম পঞ্জীয়ন কৰিবলৈ হলে আবেদন পত্ৰৰ সৈতে নিৰ্দিষ্ট পৰিমাণৰ ডিমাণ্ড ড্ৰাফট ICAI-ৰ নামত যিকোনো শাখাত (নতুন দিল্লী/মুম্বাই/কলিকতা/ চেন্নাই/কানপুৰ) পোৱাকৈ পঠিয়াব লাগে। যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে উচ্চতৰ মাধ্যমিক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হয় তেওঁলোকেও Provisional Registration কৰিব লাগে।

বুনীয়াদী পাঠ্যক্রম কৰাৰ পাছত প্ৰাৰ্থীয়ে চাৰ্টাৰ্ড একাউন্টেন্টিং পাঠ্যক্রমত নামভৰ্তি কৰিব পাৰে। এই পাঠ্যক্রমত সন্নিৱিষ্ট হৈ থকা Intermediate আৰু Final Course অধ্যয়ন কৰিব লাগিব।

প্ৰাৰ্থী পঞ্জীয়ন :

বুনীয়াদী পাঠ্যক্রম উত্তীৰ্ণ অথবা নামভৰ্তি কৰণৰ বাবে যোগ্য প্ৰাৰ্থীয়ে চাৰ্টাৰ্ড একাউন্টেন্টিং পাঠ্যক্রমৰ বাবে নাম পঞ্জীয়ন কৰিব পাৰে। সাধাৰণতে প্ৰতিবছৰৰ মে' আৰু নৱেম্বৰত পৰীক্ষা অনুষ্ঠিত হয়। সেয়েহে মে' মাহত পৰীক্ষা দিবলৈ হলে আগৰ বছৰৰ ৩০ জুন বা তাৰ আগতে পঞ্জীয়ন কৰিব লাগে। আনহাতে নৱেম্বৰ মাহত পৰীক্ষা দিবলৈ হলে আগৰ বছৰৰ ৩১ ডিচেম্বৰ বা তাৰ আগতে পঞ্জীয়ন কৰিব লাগে। জানুৱাৰী আৰু জুলাই মাহত প্ৰায়বোৰ আগশাৰীৰ বাতৰিকাকততে পৰীক্ষাৰ বাবে বিজ্ঞাপন প্ৰকাশিত হয়।

অভিজ্ঞতা আহৰণৰ বাবে মধ্যকালীন আৰু চূড়ান্ত পাঠ্যক্রম গ্ৰহণ কৰা প্ৰাৰ্থীসকলে অভিজ্ঞতাসম্পন্ন Chartered Accountant ৰ অধীনত Articled Clerk হিচাপে কাম কৰিব পাৰে।

অসমৰ প্ৰাৰ্থীসকলে গুৱাহাটী শাখা কাৰ্যালয়ত যোগাযোগ কৰি এই পাঠ্যক্রমৰ

সন্নিবেশ জনাৰ সুবিধা আছে। ঠিকনাটো হ'ল- The Institute of Chartered Accountants of India, Ambari, Near AGP Office, Guwahati-781001.

কষ্ট একাউন্টেন্টিং : Cost Accountancy

চৰকাৰী আৰু বেচৰকাৰী প্ৰতিষ্ঠানত পণ্যৰ মূল্য নিৰূপণ, হিচাপৰক্ষণ আৰু নিৰীক্ষণৰ বাবে কিছুমান সুদক্ষ প্ৰশাসকৰ প্ৰয়োজন হয়। কষ্ট একাউন্টেন্টিং হ'ল তেওঁলোকৰ অন্যতম। The Institute of Cost & Works Accountants of India (ICAI) ৰ কষ্ট একাউন্টেন্টিং পাঠ্যক্রমৰ Intermediate পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ প্ৰাৰ্থীয়ে সহকাৰী কষ্ট একাউন্টেন্টিং চাকৰি পোৱাৰ সম্ভাৱনা আছে। Final পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'লে কষ্ট একাউন্টেন্টিং পদৰ বাবে যোগ্য হয়। ICWAIৰ পৰা প্ৰমাণ-পত্ৰ পোৱা প্ৰাৰ্থীয়ে চৰকাৰী বিভাগ, চৰকাৰী তথা বেচৰকাৰী কোম্পানী আৰু উদ্যোগ সমূহত মৰ্যাদা সহকাৰে সংস্থান লাভ কৰিব পাৰে। তদুপৰি নিজাকৈও তেওঁলোকে ব্যৱসায় কৰিব পাৰে।

ICWAI এ হ'ল সমগ্ৰ দেশতে Cost and Management Accountancy ৰ বৃত্তিধাৰী পৰীক্ষা আৰু লাইচেন্স মঞ্জুৰ কৰা একমাত্ৰ স্বীকৃত বিধিবদ্ধ প্ৰতিষ্ঠান। ইয়াৰ প্ৰধান কাৰ্যালয় কলিকতাত অৱস্থিত যদিও মুম্বাই, চেন্নাই, কলিকতা আৰু দিল্লীত ইয়াৰ আঞ্চলিক কেন্দ্ৰ আছে। অসমৰ গুৱাহাটীত এই পাঠ্যক্রম পঢ়াৰ সুবিধা আছে। ইচ্ছুক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নিম্নলিখিত ঠিকনাত যোগাযোগ কৰি এই পাঠ্যক্রমৰ সকলো তথ্য পাব পাৰে।

(ক) Assam Institute of Management, Navagiri Road, Chandmari, Guwahati-781003

(খ) ICWAI (Guwahati Chapter), Dispur Last Gate, (Approach Road, to Supermarket) Assam Sachivalaya, Guwahati-781006.

প্ৰয়োজনীয় শিক্ষাগত অৰ্হতা :

ICWAI ত এজন প্ৰাৰ্থীয়ে নাম পঞ্জীয়ন (Registration) কৰিবলৈ হলে তেওঁ

১। বুনীয়াদী পাঠ্যক্রম (Foundation Course) পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱা অৱশ্যক, বা-

২। কোনো স্বীকৃতিপ্রাপ্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতক বা সমপৰ্যায়ৰ পৰীক্ষাত শতকৰা ৫০ ভাগ নম্বৰসহ উত্তীৰ্ণ হ'ব লাগিব।

ফাউণ্ডেছন ক'ৰ্ছৰ প্ৰাৰ্থীয়ে পৰীক্ষা দিবলৈ হ'লে প্ৰাৰ্থীয়ে:

১। প্ৰতিষ্ঠানৰ নিৰ্দ্ধাৰিত প্ৰ-পত্ৰৰ জৰিয়তে আবেদন কৰিব লাগে।

২। আবেদন কৰাৰ সময়ত প্ৰাৰ্থীৰ বয়স কমেও ১৭ বছৰ হোৱা আৱশ্যক।

৩। উচ্চতৰ মাধ্যমিক (১০+২) পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'ব লাগিব, অথবা কেন্দ্ৰীয় শিক্ষা বিভাগে স্বীকৃতি দিয়া সমপৰ্যায়ৰ পৰীক্ষা বা কাৰিকৰী শিক্ষাৰ সৰ্বভাৰতীয় কাউন্সিলে লোৱা বাণিজ্যিক পৰীক্ষাৰ নেছনেল-ডিপ্ল'মাধাৰী বা সৰ্বভাৰতীয় কাউন্সিলে স্বীকৃতি দিয়া ৰাজ্যিক বাৰ্ডৰ কাৰিকৰী শিক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱা বা ৰুৱেল হায়াৰ এডুকেছনৰ ডিপ্ল'মাধাৰী হোৱা উচিত।

ফাউণ্ডেছন ক'ৰ্ছৰ পৰীক্ষা প্ৰত্যেক বছৰৰ জুন আৰু ডিচেম্বৰ মাহত অনুষ্ঠিত হয়। এই পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত প্ৰাৰ্থীয়ে Intermediate আৰু Final পৰীক্ষা দিব লাগে। পোনপটীয়াকৈ বা ডাকযোগে এই পাঠ্যক্ৰম গ্ৰহণ কৰিব পাৰি।

কোম্পানী চেক্ৰেটাৰী : (Company Secretary)

কোম্পানী চেক্ৰেটাৰী এক মৰ্যাদাসম্পন্ন বৃত্তিগত পাঠ্যক্ৰম। এই পাঠ্যক্ৰম সফলতাৰে সমাপ্ত কৰা প্ৰাৰ্থীয়ে ৰাজহুৱা তথা ব্যক্তিগত খণ্ডৰ কোম্পানী আৰু অন্যান্য-ব্যৱসায়িক প্ৰতিষ্ঠানত আইনগত আৰু প্ৰশাসনীয় দিশত দায়িত্বশীল বিষয়াৰ পদবী লাভ কৰিব পাৰে। The Institute of Company Secretaries of India (ICSI) ই এই পাঠ্যক্ৰম পৰিচালনা কৰে। ইয়াৰ মুখ্য কাৰ্যালয় নতুন দিল্লীত অৱস্থিত। তদুপৰি কলিকতা, দিল্লী, মুম্বাই আৰু চেন্নাইত ইয়াৰ একোটাকৈ আঞ্চলিক কাৰ্যালয় আছে।

পাঠ্যক্ৰম আৰু শিক্ষাগত অৰ্হতা :

কোম্পানী চেক্ৰেটাৰী পাঠ্যক্ৰম তিনিটা ভাগত বিভক্ত- বুনীয়াদী (Foundaton), মধ্যবৰ্তীকালীন (Intermediate) আৰু চূড়ান্ত

(Final)।

সুকুমাৰ কলাৰ বাহিৰে যিকোনো বিভাগৰ স্নাতক প্ৰাৰ্থীয়ে পোনপটীয়াকৈ Intermediate পাঠ্যক্ৰমত নাম পঞ্জীয়ন কৰিব পাৰে। উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা সমপৰ্যায়ৰ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ প্ৰাৰ্থীয়ে বুনীয়াদী পাঠ্যক্ৰমৰ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ কোম্পানী চেক্ৰেটাৰী পাঠ্যক্ৰম গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। উচ্চতৰ মাধ্যমিক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হোৱা প্ৰাৰ্থীয়েও বুনীয়াদী পাঠ্যক্ৰমত Previsional Admission-লব পাৰে। বছৰৰ যিকোনো সময়তে বুনীয়াদী পাঠ্যক্ৰমত নামভৰ্তি কৰিব পাৰে আৰু এই পাঠ্যক্ৰমৰ পৰীক্ষা প্ৰত্যেক বছৰৰ জুন আৰু ডিচেম্বৰ মাহত অনুষ্ঠিত হয়। চূড়ান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ এবছৰমান প্ৰশিক্ষণ গ্ৰহণৰ পিছত Institute ৰ সদস্য পদ লাভ কৰিব পাৰে আৰু পূৰ্ণাঙ্গ কোম্পানী চেক্ৰেটাৰীৰ বাবে যোগ্য বিবেচিত হয়।

পঞ্জীভুক্ত প্ৰাৰ্থীয়ে বাধ্যতামূলক শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিব লাগে। ডাকযোগে অথবা মৌখিকভাৱে এই শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিব পাৰি। পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হ'বলৈ হলে প্ৰাৰ্থীয়ে শিক্ষণ সম্পূৰ্ণ কৰাৰ প্ৰমাণ-পত্ৰ পাব লাগে।

অসমতো এই পাঠ্যক্ৰম পঢ়িব পাৰি। গুৱাহাটীৰ চান্দমাৰীত অৱস্থিত Assam Institute of Management (AIM) এ কোম্পানী চেক্ৰেটাৰী পাঠ্যক্ৰমৰ মৌখিক শিক্ষণৰ সুবিধা আগবঢ়ায়। ইয়াৰ পৰীক্ষা সমূহ গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হয়। মে' আৰু নৱেম্বৰ মাহত ইয়াত নামভৰ্তিকৰণ অনুষ্ঠিত হয়। আবেদন পত্ৰ সমূহ মে' মাহৰ ভিতৰত ICSI ৰ মুখ্য কাৰ্যালয়ত পোৱাকৈ পঠিয়াবৰ বাবে AIM ত জমা দিব লাগে। এম, বি, এ, : (M.B.A.- Master of Business Administration)

মেনেজমেন্ট শিক্ষাৰ এক অতি আকৰ্ষণীয় আৰু বৰ্তমান সময়ত প্ৰচুৰ চাহিদা থকা পাঠ্যক্ৰম হ'ল এম, বি, এ (MBA)।

শিক্ষাগত অৰ্হতা :

৫০ শতাংশ নম্বৰসহ স্নাতক প্ৰাৰ্থীয়ে এই পাঠ্যক্ৰমৰ বাবে আবেদন কৰিব পাৰে। কিন্তু এক

অতি প্রতিযোগিতামূলক প্ৰবেশ পৰীক্ষা আৰু গ্ৰুপ ডিছকাছনৰ (group discussion) জৰিয়তে প্ৰাৰ্থী বাছনি কৰা হয়। পূৰ্ণকালীন পাঠ্যক্ৰম আৰু অংশকালীন পাঠ্যক্ৰমৰ সময়সীমা যথাক্ৰমে ২ বছৰ আৰু ৩ বছৰ।

আমাৰ দেশত এই পাঠ্যক্ৰম গ্ৰহণ কৰিব পৰা কেইটামান শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠান হ'ল-

1. Andhra University, Department of Commerce & Management Studies, Vishakhapatnam 530003.
2. Goa University, Deptt. of Business Administration, Bambolim P.O. Santacruz, Goa 403005.
3. Indian Institute of Technology, Centre for Management Studies, Hauzkhaz, New Delhi-110016.
4. Kurukshetra University, Faculty of Commerce & Management, Deptt. of Management, Kurukshetra-132 119.

অসমৰ গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ M.B.A. Department ৰ অধীনত দু বছৰীয়া M.B.A. পাঠ্যক্ৰম পঢ়াৰ সুবিধা আছে। প্ৰাৰ্থী ৫০ শতাংশ নম্বৰসহ স্নাতক হ'ব লাগিব। লিখিত পৰীক্ষা, দলীয় আলোচনা আৰু সাক্ষাৎকাৰৰ জৰিয়তে প্ৰাৰ্থী বাছনি কৰা হয়। নামভৰ্তিৰ বাবে আবেদন বিচাৰি বাতৰি কাকতত বিজ্ঞাপন প্ৰকাশিত হয়। তদুপৰি গুৱাহাটীৰ Assam Institute of Management এ মেনেজমেণ্টৰ দু বছৰীয়া Post Graduate in Management পাঠ্যক্ৰম আগবঢ়ায়। এই পাঠ্যক্ৰম M.B.A. পাঠ্যক্ৰমৰ সমপৰ্যায়ৰ। প্ৰাৰ্থীসকলে এই পাঠ্যক্ৰম সফলতাৰে সমাপ্ত কৰি চৰকাৰী বিভাগৰ উপৰিও অন্যান্য বাজাৰ তথা ব্যক্তিগত খণ্ডৰ কোম্পানী সমূহত অতি উচ্চ পৰ্যায়ৰ বিষয়ৰ পদত চাকৰি পাব পাৰে। তদুপৰি এই প্ৰতিষ্ঠানে মেনেজমেণ্টৰ অন্যান্য পাঠ্যক্ৰমো আগবঢ়ায়।

মেনেজমেণ্ট পাঠ্যক্ৰম : (Management Course)

সম্প্ৰতি পেশাদাৰী প্ৰশিক্ষণপ্ৰাপ্ত পৰিচালকৰ চাহিদা ক্ৰমশঃ বৃদ্ধি পাইছে। এনে পৰিচালক হ'বলৈ হলে মেনেজমেণ্টৰ পাঠ্যক্ৰম

অধ্যয়ন কৰাটো অতি প্ৰয়োজন। মেনেজমেণ্ট পাঠ্যক্ৰমৰ বাবে আমাৰ দেশৰ অগ্ৰণী শিক্ষায়তনটি হ'ল Indian Institute of Management (IIM)। কলিকতা, লক্ষ্ণৌ, বাংগালোৰ আৰু আহমদাবাদত IIM প্ৰতিষ্ঠা হৈছে। এই প্ৰতিষ্ঠানে প্ৰদান কৰা স্নাতকোত্তৰ ডিপ্ল'মা যিকোনো ভাৰতীয় তথা বিদেশী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ M.B.A. ডিগ্ৰীৰ সমতুল্য আৰু সমমৰ্যাদাসম্পন্ন। এই প্ৰতিষ্ঠানৰ পৰা উল্লেখ হৈ সহজে আকৰ্ষণীয় সুযোগ সুবিধাৰ চাকৰি পোৱা যায়।

নামভৰ্তিৰ যোগ্যতা :

IIM ত নামভৰ্তি যথেষ্ট মেধা সাপেক্ষ আৰু পৰিশ্ৰমসাধ্য। সৰ্বভাৰতীয় এক প্রতিযোগিতামূলক প্ৰবেশ পৰীক্ষাৰ জৰিয়তে এই প্ৰতিষ্ঠানত নামভৰ্তি কৰিব পাৰি। অসমৰ গুৱাহাটীৰ উপৰিও ভাৰতৰ কোোনো চহৰত এই পৰীক্ষা অনুষ্ঠিত হয়। IIM ৰ দু বছৰীয়া Post Graduate Programme in Management পাঠ্যক্ৰমৰ প্ৰবেশ পৰীক্ষা দিবলৈ প্ৰাৰ্থীৰ শিক্ষাগত অৰ্হতা এনে ধৰণৰ হ'ব লাগিব-

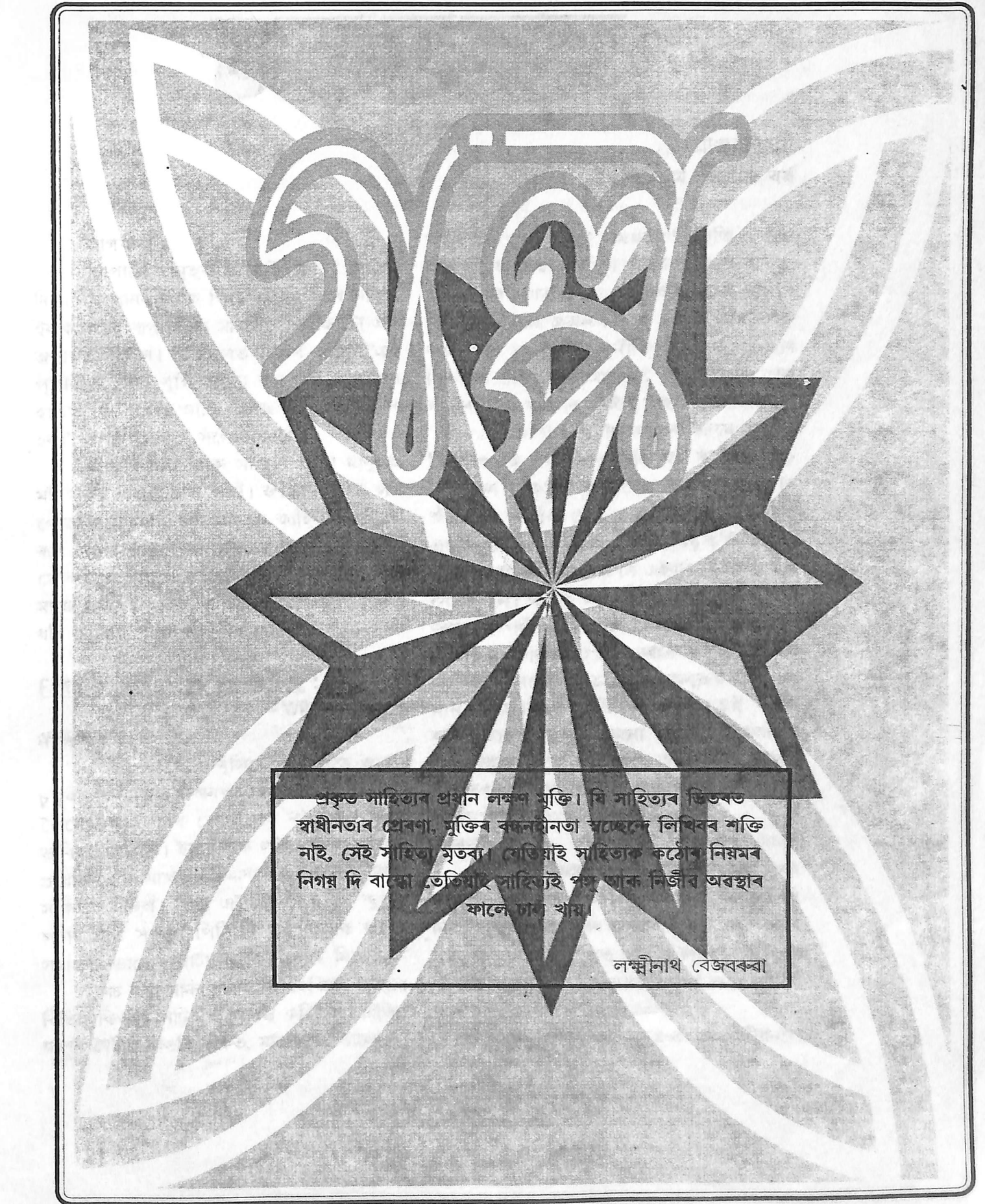
১। উচ্চতৰ মাধ্যমিকত ৫০ শতাংশ নম্বৰ (অনুসূচিত জাতি/জনজাতি প্ৰাৰ্থীৰ ক্ষেত্ৰত ৪৫ শতাংশ) লাভ কৰিব লাগিব।

২। স্নাতক স্তৰত সামগ্ৰিকভাৱে ৫০ শতাংশ নম্বৰ (অনুসূচিত জাতি/জনজাতি প্ৰাৰ্থীৰ ক্ষেত্ৰত ৪৫ শতাংশ) লাভ কৰিব লাগিব।

IIM ৰ প্ৰবেশ পৰীক্ষাৰ বাবে বিজ্ঞাপন চেপ্তেম্বৰ মাহৰ ভিতৰত বিভিন্ন সংবাদ পত্ৰত প্ৰকাশ হয় আৰু Common Admission Test ডিচেম্বৰ মাহত অনুষ্ঠিত হয়। তদুপৰি দেশৰ বহু শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠানত মেনেজমেণ্টৰ বিভিন্ন শাখাৰ পাঠ্যক্ৰম পঢ়াৰ সুবিধা আছে।

প্ৰসংগ পুথি :

1. Bright's Career by P.S. Bright
2. A Gateway to the Chartered Accountancy Profession, The Institute of Chartered Accountants of India
3. কেৰিয়াৰ গাইড, প্ৰীতিমা কৌশিক বৰুৱা।

প্রকৃত সাহিত্যৰ প্ৰধান লক্ষণ মুক্তি। যি সাহিত্যৰ দ্বিত্বত
স্বাধীনতাৰ প্ৰেৰণা, মুক্তিৰ বৰ্জনীয়তা সূচক লিখিবৰ শক্তি
নাই, সেই সাহিত্য মৃতব্য। সেতিয়াই সাহিত্যক কঠোৰ নিয়মৰ
নিগম দি বান্ধা তেতিয়াই সাহিত্যই পশু আৰু নিজীৱ অৱস্থাৰ
ফালে ঢাল খায়।

লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা

THE
LIBRARY
OF THE
MUSEUM OF
ART AND HISTORY
OF THE
CITY OF
NEW YORK

অগ্রবেহু

প্ৰাঞ্জল শৰ্মা
বি. কম. দ্বিতীয় বৰ্ষ

আগকথা :

সপোনে মানুহক জীয়াই থকাৰ প্ৰেৰণা দিয়ে। সপোনৰ পিছে পিছে দৌৰি ফুৰে মানুহ, ইয়াক বাস্তৱ ৰূপ দিয়াৰ মানসেৰে। জীৱনটো এক স্তপীকৃত সপোন। গীতাসাৰত উল্লেখ আছে— “এই পৃথিৱীত মোৰ বুলি একো বস্তু নাই, তোমাৰ হাতত যিটো বস্তু আজি আছে কাইলৈ অইনৰ হব।” তথাপি মানুহে সপোন দেখে।

আত্মবিশ্বাসী আৰু সপোন দেখা মানুহক মই সৰুৰ পৰাই ভাল পাওঁ। জীৱনৰ বাটত লগ পোৱা এনেকুৱা এজন মানুহৰ কাহিনীক জীৱন্ত ৰূপ দিয়াৰ চেষ্টা কৰা হ'ব চক্ৰবেহুত। কাহিনীৰ সৌন্দৰ্য্যতাৰ বাবে কল্পনাৰ আশ্ৰয়ো লোৱা হ'ব মাজে সময়ে। আহক, এতিয়া চৰিত্ৰবিলাকৰ হাতত ধৰি সোমাই পৰো কাহিনীৰ মাজত....

Faith is necessary to victory :

— William Hazlitt

নীলিময়।

কিতাপৰ পোক বুলিয়েই পৰিচিত ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ মাজত। অনবৰতে মাথো পঢ়া-শুনা লৈয়ে ব্যস্ত। তাৰ জেনেৰেল ন'লেজৰ কথা ভাবিবই নোৱাৰি। ইমান সৰু ল'ৰা এটাৰ মগজুত প্ৰয়োজনতকৈ যথেষ্ট পৰিমাণৰ জেনেৰেল ন'লেজ সঞ্চিত আছিল। কিন্তু এইটো নহয় যে স্কুলৰ পঢ়াৰ প্ৰতি সম্পূৰ্ণ পিঠি দি এই বিলাক কৰে। সমান্তৰালভাৱে দুয়োটা বস্তুকেই চলাই নিয়ে।

ক্লাচ ছিন্স মানৰ পৰাই সি কেৰিয়াৰ গাইডৰ বিভিন্ন কিতাপ পঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। বিভিন্ন ধৰণৰ দৈনিক বাতৰি কাকত, মাহেকীয়া আলোচনী

আদি পঢ়ি আৰু সেই সময়ৰ পৰিস্থিতি প্ৰত্যক্ষ কৰি সি অনুভৱ কৰিছিল অসম পুলিচৰ ব্যৰ্থতা আৰু ইয়াৰ লগত জড়িত গাফিলতি। সেইবাবে সি সিদ্ধান্ত কৰিলে এজন I.P.S. বিষয়া হ'ব আৰু ৰাজ্যখনত ক্ৰমবৰ্দ্ধমান দুৰ্নীতি ৰোধ কৰিব। তাৰ সিদ্ধান্তত দেউতাকো আনন্দিত হৈছিল আৰু তাক লক্ষ্যৰ পিনে অগ্ৰসৰ হ'বলৈ সাহস যোগাইছিল।

.... মেট্ৰিক পৰীক্ষাৰ পৰা ক্ৰমে স্নাতক ডিগ্ৰীলৈ এই পথছোৱাত অতি যত্ন সহকাৰে পঢ়ি সি ভাল ৰিজাল্ট কৰিলে। অৱশেষত তাৰ জীৱনলৈ আহিল শেষ তথা বাঞ্ছিত আই. পি. এছ.ৰ পৰীক্ষা। নিয়তিৰ এক নিষ্ঠুৰ উপহাস। উপযুক্ত গাইডৰ অভাৱত সি এইবাৰ কৃতকাৰ্য্য হ'ব নোৱাৰিলে। গভীৰ আত্মবিশ্বাসেৰে দূৰ দিগন্তলৈ উৰা মৰা পখী এটাৰ যেন কোনোবাই পাখি কাটি দিলে। মানসিকভাৱে সি ভাৰাক্ৰান্ত হৈ পৰিছিল আৰু জীৱনটো বোজা যেন অনুভৱ হৈছিল। মানুহৰ জীৱনত প্ৰতিটো খোজতেই নতুন অভিজ্ঞতাৰ সোৱাদ। কোনো এটাত যদি হতাশাৰ ক'লা ডাৱৰ থাকে তেনেহলে আন এটাত থাকিব আনন্দৰ জোঁৱাৰ। জীৱন সম্বন্ধে তেতিয়া তাৰ দৃষ্টিভংগীয়েই সলনি হৈ গৈছিল।

প্ৰেৰণাৰ বাট :

জীৱনলৈ অপ্ৰত্যাশিতভাৱে নামি অহা দুখৰ ধুমুহাই বাৰুকৈয়ে জোকাৰি গ'ল নীলিময়ক। সি নিজকে কন্ট্ৰোল কৰিব নোৱাৰা হ'ল। এক গভীৰ হতাশা আৰু অশান্তিত ডুব গ'ল তাৰ জীৱন। সঁচাকৈয়ে মানুহে কি ভাবি আৰম্ভ কৰে জীৱন আৰু কি হৈ যায়।

ইয়াৰ পিছতে ঘটনাচক্ৰত তাৰ জীৱনলৈ

আছিল আশা। ষোড়শী আশাৰ চঞ্চলতাই তাক জীয়াই থকাৰ প্ৰেৰণা দিলে।..... প্ৰতিবছৰে সিহঁতৰ গাঁৱত দুৰ্গাপূজা উৎসৱটো বৰ ডাঙৰকৈ পাতে। সেই সময়তে চুবুৰীৰ মানুহ এঘৰলৈ আহিছিল আশা। নীলিময়ে তেতিয়ালৈকে নিজৰ পৰাজয়ক সহজে স্বীকাৰ কৰি লব পৰা নাছিল। নিজৰ ৰুমত সোমাই কিবাকিবি লেখামেলা কৰি থাকে। কাৰো লগত কথা-বতৰা নকয়। এনেতে খিৰিকীৰ ফাঁকেৰে সদ্য যৌৱনস্নাতা আশাক দেখি, প্ৰথম দৃষ্টিতে সি এক অজান পুলক অনুভৱ কৰিলে। আপোনা আপুনি তাৰ মুখৰ পৰা ওলাই আহিল- “ক’ত পাল। এই চকুযুৰি।” সি নিজেও গম পালে তাৰ মনৰ কোঠাত এখন নতুন দুৱাৰ মেল খাইছে প্ৰেমৰ দুৱাৰ। প্ৰেমৰ ৰাগীত মতলীয়া হ’ল সি।

তাৰ জীৱনলৈ নামি আহিল প্ৰেমৰ বন্যা। অকণো কুষ্ঠাবোধ নকৰাকৈ নিজকে উটি-ভাহি যাব দিলে। সেই সময়ত তাৰ চকুত সকলো বস্তুৱেই ধূসৰিত হৈছিল আশাৰ চকুযুৰিৰ বাহিৰে। সি বিবুধিত পৰিল কেনেকৈ তাৰ মনৰ কথা আশাক খুলি কয়। চিধাই গৈ আশাক ক’ব কিজানি অপমানো কৰে! ঘৰৰ মানুহৰ আগত কথাটো ক’বলৈ সংকোচ অনুভৱ কৰিলে সি। কি কৰিব এতিয়া সি.....। তাৰ মনত পৰিল কৰি হীৰেন ভট্টাচাৰ্য্য দেৱৰ কবিতাফাকি-

“প্ৰেমৰ কথাটো আৰু আনক কব নোৱাৰি
নিশ্বাসৰ দৰে ই যেন নিঃশব্দে বিচাৰি ফুৰে শব্দ,
বৰ্ণ আৰু পোহৰৰ উৎস।”

সঁচাকৈয়ে প্ৰেমৰ কথা আনক ক’ব নোৱাৰি। হৃদয়ৰ উষঃ অনুভৱ এটা সকলোৰে আগত প্ৰকাশ কৰি কোনো আনন্দ নাই।

.... আজি নৱমী পূজা। চাৰিদিনৰ বাবে মাতি অনা ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰৰ আজি দ্বিতীয় নিশা। সন্ত্ৰাসবাদৰ পটভূমিত ৰচিত এই নাটকখনে অসমৰ চাৰিওফালে সফলতা লাভ কৰিছে। মনতে সি এটা বুদ্ধি পাঙিলে, যদি আশাহঁতে আজি নাটক চায় সিও চাব আৰু সিহঁতৰ একেবাৰে কাষতে টিকট কাটিব। ভবামতেই কাম হ’ল। আশাহঁতে নাটক চাব বুলি গম পাই নীলিময়ে বহু চেষ্টা কৰি

সিহঁতৰ একে চিৰিজত টিকট কাটিবলৈ সক্ষম হ’ল। দিনটো পূজা-পাতলৰ ব্যস্ততাৰে পাৰ হৈ শেষত যেনিবা নীলিময়ৰ বাবে শুভক্ষণটো আহিল। তাৰ হৃদস্পন্দন অহিন দিনাতকৈ বেছি যেন অনুভৱ কৰিলে। তাৰ ভয় লাগিছে নেকি! ভয় কৰিলেতো নহ’ব, যথেষ্ট সাহস থাকিব লাগিব প্ৰেম কৰিবলৈ হ’লে! এটা সময়ত গ্ৰীন ৰুমৰ পৰা শেষ ঘণ্টাধ্বনি বাজি উঠিল। সকলোৱে নিজৰ নিজৰ আসনত উপস্থিত হৈছে। নীলিময়ৰ পৰা মাজতে দুখন চকী এৰি আশা বহিছে। ৰঙা ৰঙৰ চুৰিদাৰ পিন্ধি আহিছে। সঁচাকৈয়ে অপূৰ্ব!

মঞ্চত “উৰ্বশী” নৃত্যনাটিকা আৰম্ভ হৈছে। নীলে মাথোন আশাৰ চকুযুৰিৰ পিনে চাই থাকিল। এসময়ত নৃত্য-নাটিকা শেষ হ’ল আৰু আৰম্ভ হ’ল হত্যা-বিভীষীকাৰে ভৰা নাটক “কলামেঘ”। কোনোধৰণৰ কথাই নীলিময়ৰ দৃষ্টি লৰাব পৰা নাই।..... অৱশেষত কাৰোবাক কন্দুৱাই, কাৰোবাৰ ত্ৰাসিত কৰি নটকখনৰ যৱনিকা পৰিল। মানুহবোৰে লৰা-ধপৰা কৰাতহে নীলিময়ৰ গাত তত আহিল। কিবা এটা লাজ লাগিল তাৰ। ইমান সময় যে তাইৰ ফালে চাই আছিল সি জানো ভাল কৰিলে। আশাই জানো তাক ভাল চকুৰে চাব। অজান আশংকাত কঁপি উঠিল তাৰ বুকু। আশাৰ লগত কথাবোৰ খোলাখুলিকৈ পতা উচিত আছিল। ফুৰ্তিতেই একো ভাবিবৰে নহ’ল। ... গেটেই ৰাতি এসোপা কল্পনাৰ মাজত হাবুডুবু খাই থাকিল।

দশমীৰ দিনা বহু চেষ্টা কৰিও তাইক আবেলিলৈ লগ ধৰিব নোৱাৰিলে। ইফালে তাৰ এই পৰিৱৰ্তন ঘৰৰ মানুহৰ চকুত ধৰা পৰিছে। অৱশ্যে তেওঁলোকে ভালে পাইছে। আশাক লগ ধৰিব নোৱাৰি মনৰ বেজাৰত পঢ়া ৰুমলৈ গৈ শুই থাকিল। কিছুসময় পিছত মাকৰ মাতত সাৰ পাই উঠিল।

ঃ কি হ’ল?

ঃ উঠচোন, নতুন মানুহ এগৰাকী ফুৰিবলৈ আহিছে।

মাকৰ পিছে পিছে গৈ ড্ৰয়িং ৰুমৰ খিৰিকীৰে দেখা পালে স্বয়ং আশা মাকৰ সৈতে

বহি আছে। বুকুখন আকৌ এবাৰ কঁপি উঠিল তাৰ। কিজানি যোৱাকালিৰ কাঁৰৰ বাবেই আশাই মাকৰ সৈতে আহিছে কথা শুनावলৈ। হঠাতে তাৰ হৃদস্পন্দন বহুগুণে বাঢ়ি গ'ল। বাহিৰৰ পৰা যেন সেই শব্দ শুনা গ'ল। বাথৰুমত মুখ-হাত ধুই সি পুনৰ মাকৰ ওচৰলৈ আহিল।

..... মাকৰ লগত সি ড্ৰয়িং ৰুমলৈ গ'ল। তাক চিনাকি কৰাই দি মাকে ক'লে- এয়া মোৰ একমাত্ৰ ল'ৰা নীলিময় আৰু নীল, এইজনী আশা। কথাখিনি কৈ মাক গ'লগৈ। আশাই এটা মিচিকীয়া হাঁহিৰে সম্ভাষণ জনালে। আশাৰ মাকে তাৰ ফালে চাই সুধিলে-

ঃ কি কৰি আছা এতিয়া?

ঃ তিনিবছৰ হ'ল B.Sc. পাছ কৰিবৰ, এতিয়া এনেয়ে আছে।

ঃ অ' তোমাৰ কথা মোক আশাই কৈছে। তাই হায়াৰ চেকেণ্ডাৰী ফাৰ্ষ্ট ইয়েৰত পঢ়ি আছে। পূজাৰ বন্ধ বাবে আহিছে আৰু মোৰো ইয়াৰে পূজাত কিবা এটা মানস কৰা আছিল।

ঃ পিছে তাইবা মোৰ কথা আপোনাক কি লগাইছে?

ঃ তাই দেখোন তোমাৰ প্ৰশংসাত পঞ্চমুখ। যোৱাকালি একেলগে বোলে নাটক চালা আৰু ক'ৰবাত হেৰাব বুলি তুমি বোলে প্ৰথমৰে পৰা তাইতেই দৃষ্টি নিবদ্ধ কৰিছিল।

-- কথাখিনি কৈ কৈ হাঁহি উঠি গ'ল আশাৰ মাকৰ।

ঃ মই এঠাইৰ পৰা আহো, আপোনালোক বহক।

ঃ শুনাচোন নীলিময়, তুমি যদি ফ্ৰি আছা আশাক ফুৰাবাচোন। তাই দুদিনমান থাকিব ইয়াতে।

ঃ মোৰ লগত যায় যদি নিশ্চয় ফুৰাম। আপুনি চিন্তা নকৰিব।

সি হাঁহি হাঁহি ড্ৰয়িং ৰুমৰ পৰা ওলাই গ'ল। মনত এক বুজাব নোৱাৰা আনন্দই ভিৰ কৰিছিল.....।

..... মাক যোৱাৰ দহদিন পিছলৈকে আশা

থাকিল। এই কেইদিন গাঁৱৰ অলিয়ে-গলিয়ে নীলৰ লগত ঘূৰি ফুৰিছে। মহানগৰীৰ যান্ত্ৰিকতাৰ পৰা আহি তাই গাঁওখনক বিশেষভাৱে ভাল পালে। গাঁওখনৰ প্ৰতি তাই এক বুজাব নোৱাৰা মৰম সোমাইছিল। বিশেষকৈ সৰলচিঠীয়া অন্তৰৰ ল'ৰা নীলৰ প্ৰতি।

..... এদিন আবেলি সিহঁতে নৈৰ পাৰত বহি আছিল। আশাই প্ৰথমতে আৰম্ভ কৰিলে।

ঃ নীল, পৰহিলৈ মই যামগৈ।

ঃ আৰু দুদিনমান থাকিব নোৱাৰা?

ঃ নোৱাৰো, আমাৰ কলেজ খুলিব।

..... বহু সময় নিস্তৰ্দ্ধতা.....

ঃ আশা মোৰ অলপ কথা আছিল, তুমি শুনিবানে?

ঃ তুমি কিয় তেনেকৈ কৈছা, কোৱা কি কথা।

ঃ আশা আশা... মই তোমাক জীৱনসংগী কৰি ল'ব বিচাৰো।

— নীৰৱতা.....

নিৰৱতা ভংগ কৰি আশাই পুনৰ ক'লে-

ঃ নীল মইয়ো বিচাৰো তোমাক বুকুৰ আপোন কৰি লবলৈ। কিন্তু

ঃ কিন্তু কি, কোৱা আশা।

ঃ আমি জানো সকলো বস্তু এটা নিৰ্দিষ্ট সময়তহে হয়। মই নিজকে শিক্ষিত কৰি তুলিব নোৱাৰাকৈ এইবোৰ ভাবিবই নোৱাৰো।

ঃ মই তোমাৰ বাবে দুহাত মেলি বৈ থাকিম আশা.....

ঃ ইমান আবেগিক নহ'বা। তুমি মোৰ বাবে M.Sc.টো কমপ্লিট কৰা। কোৱা কৰিবানে।

মই তোমাক কথা দিলো, M.Sc. কমপ্লিট কৰাৰ পাছতহে তোমাৰ জীৱনলৈ উভতি যাম।

..... অন্তাচলত বিলীন হৈছিল সূৰ্য। সিহঁতে ঘৰলৈ খোজ পেলাইছিল। কাৰো মুখত এটা শব্দও নাই।

..... দুৰৈৰ পৰা ভাহি আহিছে ডবাৰ কোব। ডবাৰ কোবত অতীত হৈ যায় বহুতো দিনৰ স্মৃতি। তাৰ সো ভৰিৰ বুঢ়া আঙুলি নদীৰ পাৰলৈ ফুৰিব

বাওঁতে শিলত উজুটি খাই ঠেতেলা হৈছে।
ঠাইডোখৰৰ পৰা তেজ ওলোৱা নাছিল যদিও
অসহ্য বিষ। তাৰ জীৱনলৈ এক নতুন প্ৰত্যাহ্বান
আহিছে। আশাৰ কথাই তাৰ জীৱনত সঞ্চাৰ
কৰিছে। আশাৰ প্ৰেমক সন্মান জনাবলৈ সি আকৌ
পঢ়িব।

..... যত্ন সহকাৰে পঢ়ি সি প্ৰথমবিভাগত
M.Sc. কমপ্লিট কৰিলে। আজি সি এখন চিঠি
লিখিলে আশালৈ.....

মৰমৰ আশা,

তোমাৰ নিশ্চয় ভাল। মোৰ ভাল বুলিয়েই
ক'ব পাৰি। প্ৰথম বিভাগত চতুৰ্দশ স্থান। দুবছৰৰ
মূৰত মই প্ৰথমবাৰৰ বাবে তোমালৈ লিখিছো।
আশা মোৰ জীৱনৰ পৰা তুমি যদি গুটি যোৱা
মই ধবংস হৈ যাম। এইটো নাভাবিবা যে মই
আত্মহত্যা কৰিম, মই জীয়াই থাকিম এটা যত্ন
দৰে। বিশেষ নিলিখো। তোমাৰ ওচৰলৈ যোৱাৰ
আগতে মই নিজকে প্ৰতিষ্ঠিত কৰিব বিচাৰো।
তোমাৰ পঢ়া-শুনা নিশ্চয় ভালদৰে চলিছে। শেষত
পুনৰ মৰমেৰে

মাথোঁ তোমাৰ

নীল

..... কৰ্ম সংস্থানৰ বাবে নীল গুৱাহাটী
মহানগৰীলৈ আহিল আৰু বহু চেষ্টা কৰি এখন
ভেঞ্চাৰ কলেজত Chemistry ৰ লেক্চাৰাৰ
হিচাপে চাকৰি পালে। সি ইচ্ছা কৰিলে কোনো
চাকৰি নকৰালৈ পৈতৃক সম্পত্তিৰে সুখত থাকিব
পাৰিলেহেঁতেন। কিন্তু নীলে সেয়া নিবিচাৰে। তাক
লাগে আত্ম প্ৰতিষ্ঠা।

অৱশেষত বহু প্ৰত্যাশিত সেই দিনটো
আহিল।..... চেহনায়ী, পেপা, উৰুলিৰ মাজেৰে
হোমৰ জুইক সাক্ষী কৰি আশা আহি নীলিমৰ
জীৱনসংগী হ'ল। নীলিময়ে কল্পনাই কৰিব পৰা
নাছিল জীৱন যে ইমান ৰঙীন হ'ব পাৰে।

.....সিহঁতৰ যুগ্ম জীৱনৰ স্বাক্ষৰ বহন
কৰিলে দুই পুত্ৰ সৌমিত্ৰ আৰু বিজিতে। সময়ৰ
বোকোচাত ক্ৰমে সিহঁত দুটা ডাঙৰ-দীঘল হ'ল.....
মৃত্যুৰেও য'ত হাৰ মানে :

সেউজীয়া পৰ্দাৰে আবৰা এটা কমৰ মাজত
শুই আছিল বিজিত। যোৱা বছৰৰ পৰা তাৰ মাজে
মাজে জ্বৰ উঠি থাকে। চিকিৎসা কৰা স্বস্তেও
সম্পূৰ্ণকৈ ভাল হোৱা নাই। যোৱাকালিৰ পৰা
ভীষণ জ্বৰ উঠাত তাক গুৱাহাটী চিকিৎসা
মহাবিদ্যালয়ত ভৰ্তি কৰোৱা হৈছে। ব্লাড, ইউৰিন
টেষ্ট আদি প্ৰয়োজনীয় কাৰ্যৰ বাবে নমুনা পঠোৱা
হৈছে, এইবোৰৰ ৰিপ'ৰ্ট এতিয়াও অহা নাই। নাৰ্চ,
ডাক্তৰৰ অস্বাভাৱিক ব্যস্ততা।..... নীলিময়ে
উৎসুকতাৰে বিজিতক চিকিৎসা কৰা ডাক্তৰজনৰ
কেবিনৰ সন্মুখত বৈ আছে। এটা সময়ত তেওঁ
ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল।

: আপুনি মিঃ নীলিময়?

: হয়।

: বহক।

: বিজিতক....

: হয় ময়েই অৱজাৰ্ড কৰি আছে।

: কিবা চিৰিয়াচ নেকি?

: চিৰিয়াচ মানে.....

: কওকচোন কি।

: আমি সকলোধৰণৰ পৰীক্ষাৰ পৰা এই
সিদ্ধান্তত উপনীত হৈছো যে বিজিত ব্লাড কেসাৰত
আক্ৰান্ত।

: আপুনি কি কৈছে এইবোৰ। তাৰ এনেকুৱা
এটা অসুখ হ'বই নোৱাৰে, সিটো বহু দূৰ যাব
লাগিব.....।

: অৱশ্যে টকা-পইটা খৰচ কৰিব পাৰিলে
কিছুদিন বাচি থাকিব।

ডাক্তৰে কোৱা প্ৰতিটো শব্দই নীলিময়ৰ
বুকুত শেল হানিছিল। পিছৰ কথাবিলাক শুনিবৰ
তেওঁৰ ধৈৰ্য্য নোহোৱা হৈছিল। চৰম বিতৃষ্ণাত
তেওঁ উঠি আহিল আৰু বিজিতৰ কমৰ ফালে
খোজ ললে। দুৱাৰমুখত বৈ তেওঁ নিজকে
প্ৰকৃতিস্থ কৰি ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল।

: দেউতা, কি খবৰ।

: ভালেই, তই কেনে পাইছ?

: লাহে লাহে ভাল পাইছো। সামান্য
জ্বৰেনো কি কৰিব। পিছে গাৰ বিষটোহে নকমাত

পৰিছে।

ঃ ভাল হৈ যাব দে, সাধাৰণ অসুখহে।

- দেউতাকে কথাকেইটা কওতে বুকুখন ফাটি যোৱা যেন অনুভৱ কৰিলে।

সিও বুৰ্জি পাইছিল তাৰ অসুখ সাধাৰণ নহয়।

ঃ দেউতা, মই জানো তোমালোকে মোৰ পৰা কিবা এটা লুকুৱাব বিচাৰিছা। মোৰ এই জ্বৰ সাধাৰণ জ্বৰ নহয়। গদ্ গদ্ হৈ থকা কঠেৰে পুনৰ সি ক'লে- “যিমানেই প্ৰত্যাহবান নহক মই MBA কৰিমই।”

আত্মবিশ্বাসেৰে উদ্বিগ্ন চকুযুৰিৰ পিনে চাই দেউতাকে কিছু সময় পাহৰি গ'ল তেওঁৰ সমস্ত দুখ-যন্ত্ৰণা।

ঃ বিজিত, তই অলপ ৰেষ্ট ল। মই মাৰক পঠিয়াই দিওঁগৈ।

ঃ বাৰু যোৱা তেনেহলে। মাৰ হাতত, মোৰ যিকোনো দুখন, ক'ৰ্চৰ কিতাপ দি পঠাবা।

বিপদ যেতিয়া আহে একেলগে আহে। কোনো ধৰণৰ কন্স্ৰামাইজ নকৰাকৈ এফালৰ বিনাশ কৰে আৰু ইয়াৰ পূৰ্বলক্ষণ বহু আগৰ পৰাই দেখা যায়। যোৱা বছৰৰ পৰাই নীলিময়ে এটা সপোন দেখি আহিছে— ক'লা হাতী এটাই বিজিত আৰু তেওঁক খেদি আহিছে। দুয়ো প্ৰাণটাকি দৌৰিছে। হঠাতে বিজিতে উজুটি খাই বাগৰি পৰে আৰু নীলিময়ে তাক তুলিব খোজোতেই হাতীটোৱে আহি মূৰত গচকি দিয়ে। লগে লগে মৃত্যু হয় তেওঁৰ কলিজাৰ টুকুৰা বিজিতৰ। তাৰ পিছত বহুদিন তেওঁ দেখিছে বিজিতৰ শৰযাত্ৰাত অংশগ্ৰহণ কৰা। সঁচাকৈয়ে তেনেহলে ঈশ্বৰে বিজিতক তেওঁৰ বুকুৰ মাজৰ পৰা কাঢ়ি লৈ যাব নেকি! এইবোৰ তেনেহলে পূৰ্বলক্ষণ আছিল। তেওঁ কথাবোৰ আনকি আশাকো কোৱা নাই, জানোচা ভয় আৰু অশান্তিত আশাৰ জীৱন দুৰ্বিসহ হৈ পৰে। তেওঁ নিজকে মহাভাৰতৰ অভিমন্যু যেন অনুভৱ কৰিলে। এনেকুৱা এখন চক্ৰবেহুৰ মাজত তেওঁ সোমাই পৰিছে যে তেওঁৱেই নিজকে উদ্ধাৰ কৰিব লাগিব, যদি জীয়াই থাকিব খোজে।

জীয়াই থাকিবৰ ইচ্ছা আছে জানো! তেওঁ জীয়াই থাকিব, ঈশ্বৰক প্ৰত্যাহবান জনাবলৈ। মানুহৰ জীৱনত সুখ-দুখ আছে, সেই বুলিতো এনে নহয় যে ফুলকুমলীয়া অৱস্থাতে ল'ৰা এজনক মৃত্যুৰ মালা পিন্ধাব লাগে। চিত্ৰগুপ্তই বিধিলিপি লিখোতে অলপ সময়ৰ বাবেও কঁপি নুঠে নেকি তেওঁৰ আঙুলি! সকলো মানুহকে এটা নিম্নতম সময়ৰ পৃথিৱীত জীয়াই থাকিব দিব লাগে সুখ-শান্তিৰে। তাতকৈ বেছি একো নিবিচাৰে তেওঁ ঈশ্বৰৰ পৰা।.....

ৰাতি ক্ৰমে গভীৰ হৈ অহা সত্বেও তেওঁৰ টোপনি অহা নাছিল। বেডৰুমত এনেয়ে পায়চাৰি কৰি আছে। বাহিৰত অমারস্যৰ ঘোৰ অন্ধকাৰ। একাৰৰ প্ৰতি তেওঁৰ সৰুৰে পৰা ফবিয়া আছে, কিয় কিয় জানো আজি একাৰেই প্ৰিয় হৈছে। একাৰৰ বুকুত নিজকে বিলীন কৰি দিব বিচাৰিলে তেওঁ। মানুহ ইমান অসমৰ্থ হ'ব পাৰে বুলি তেওঁ ভাবিবই পৰা নাছিল। এটা জীৱন মৃত্যুৰ মুখলৈ গৈ থকা জানিও কোনো ধৰণৰ প্ৰতিকাৰ কৰিব পৰা নাই।

ঃ নীলিময়, টোপনি অহা নাই তোমাৰ?

-- জড়তাভৰা কঠেৰে আশাই তেওঁক মাতিছে।

ঃ নাই।

যথেষ্ট সময়ৰ নীৰৱতাৰ পিছত আশাই পুনৰ আৰম্ভ কৰিলে।

ঃ তাক বাহিৰত নিলে ভাল নহ'ব নেকি?

ঃ নিলেও সম্পূৰ্ণৰূপে ভাল নহয়। মুঠতে সি আমাক এৰি যোৱাটো নিশ্চিত। আজিলৈ নহ'লে কাইলৈ।

অলপ সময়ৰ পিছত আশাই কান্দিবলৈ ধৰিলে। নীলিময়ে বিছনালৈ গ'ল।.... কিছুসময় পিছতে বাহিৰত পোহৰৰ সমাবেশ। এটা বিনিন্দ ৰজনীৰ পিছতো নীলিময় চলিহাৰ মগজুৱে একো সিদ্ধান্ত ল'ব নোৱাৰিলে। তেওঁ ডাঙৰ ল'ৰা সৌমিত্ৰই দিল্লীত চাকৰি কৰি আছে। মাণ্ডি নেচনেল মেডিচিন কোম্পানী এটাৰ ব্ৰাঞ্চ মেনেজাৰ। দুবছৰ হ'ল। পইচা-পাতি ভালেই।

এতিয়া তেওঁৰ মগজুত এটাই মাত্ৰ শব্দ সৌমিত্ৰ।
ফোনৰ বুটাম টিপি অধীৰ আগ্ৰহেৰে বাট চাই
থাকিলে তেওঁ।

ঃ হেল্ল', আই এম ফ্ৰম অসম। ক্যান আই
স্পিক টু মিঃ সৌমিত্ৰ চলিহা।

ঃ প্লিজ হ'ল্ড অন।

কিছু নীৰৱ-ক্ষণ পাৰ হৈ গৈছিল।.....

ঃ হেল্ল', সৌমিত্ৰ।

ঃ হেল্ল', সৌমিত্ৰ...

ঃ হয়, কোৱা দেউতা

ঃ তোৰ ভালনে তাত?

ঃ ভালই।

ঃ কিয় ফোন কৰিলা। কিবা কাম আছিল
নেকি? ঘৰত আটাইৰে ভালনে?

ঃ ঘৰত এনেয়ে ভালই, কিন্তু বিজিতৰহে
অসুখ হৈ আছে। সেই আগৰ কেইবাৰৰ দৰে জ্বৰ
আৰু গাৰ বিষ। ডাক্তৰে এবাৰ বাহিৰত দেখুৱাই
আনিব কৈছে।

ঃ হেল্ল', দেউতা তুমি তাক ইয়ালৈ লৈ
অনা। টকাৰ বাবে চিন্তা কৰিব নালাগে, মই বেংক
ড্ৰাফ্ট পঠিয়াই দিছো। বাৰু থও দিয়া।

ফোনটো থৈ চলিহাৰ মূৰটো অলপ পাতল
পাতল লাগিল। এতিয়া প্ৰস্তুতি চলাব লাগিল
দিব্লীলৈ যোৱাৰ.....। মাক আৰু নীলিময়ে
বিজিতক দিব্লীলৈ গৈ প্ৰয়োজনীয় সকলো
চিকিৎসা কৰি ঘূৰি আহিল। ডাক্তৰে ছয়মাহৰ পৰা
আঠ মাহৰ ভিতৰতে বিজিতৰ জীৱনৰেখা বান্ধি
দিলে।

সকলোবোৰ জানি শুনিও বিজিতে স্থিতপ্ৰজ্ঞ
হৈ ৰৈছিল। ইফালে পৰীক্ষালৈ দুমাহ বাকী। এই
শেষ পৰীক্ষাটো ভালদৰে দিব পাৰিলে তাৰ MBA
ৰ ৰিজল্ট ভাল হ'ব। মনৰ সকলো দুখ-যন্ত্ৰণাক
কবৰ দি নতুন উদ্যমেৰে সি পঢ়াত লাগি গ'ল।
মাক-দেউতাকে তাৰ কাৰ্য্যত আচৰিত হৈছিল
তথাপি তাৰ আত্মবিশ্বাস দেখি খন্তেক সময়ৰ বাবে
হলেও আনন্দিত হৈছিল।

..... শেষ পৰীক্ষাৰ দিনা পৰীক্ষা দি আহি
বিজিতে সৰু ল'ৰাৰ দৰে মাকক আৱদাৰ কৰিব

ধৰিলে, তাক অলপ টকা লাগে। সিহঁৰ লগৰ
আটাইকেইটিয়ে বিশ্বনাথ ঘাটলৈ পিকনিক খাবলৈ
যাব। মাকে টকাখিনি দিয়াৰ পিছত সি ওলাই
গ'ল। সি, যোৱাৰ লগে লগে মাকে কান্দোনত
ভাঙি পৰিল। ইমান তজবজীয়া ল'ৰা এটা, যি
তেওঁৰে অংগ আৰু কেইদিনমান পাছত কেনেদৰে
চিতাৰ ওপৰত চাব। অনাগত দিনবিলাকৰ কথা
ভাবিবলৈ ভয় লাগিল তেওঁৰ। তেওঁ সময়ক
আকুলতাৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে- "হে সময়, তুমি ৰৈ
যোৱা অনন্তকালৰ বাবে।

পিছদিনা ৰাতিপুৱা আটাইকেইটা ল'ৰা-
ছোৱালী বিশ্বনাথ ঘাটলৈ ৰাওনা হ'ল। সঁচাকৈয়ে
জীৱন ইমান ৰঙীন লাগে যে ৰবীন্দ্ৰনাথ দেৱৰ
কথাফাকিলৈ মনত পৰে--"মৰিতে চাহিনা আমি
এই সুন্দৰ ভূৱনে"। পৃথিৱীৰ এটা বিশেষ মায়া
আছে। এই মায়াৰ অনুভূতি যথেষ্ট গভীৰ। দিনৰ
১-৩০ বজাত সিহঁতে বিশ্বনাথ ঘাট পালে।
চাৰিওফালৰ প্ৰাকৃতি শোভা চালে চকু ৰোৱা।
মন্দিৰৰ কাষেৰে ব্ৰহ্মপুত্ৰ বৈ গৈছে। এই
ঠাইখিনিক গুপ্তকাশী হিচাপে জনা যায়। কিয়নো
এইখন দ্বিতীয় কাশী আৰু যাৰ কথা প্ৰায়ভাগ
মানুহেই নেজানে। মূল শিৱলিঙ্গটো এতিয়া
ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ তলত। খৰালি মাহতহে পানী কমিলে
শিৱলিঙ্গটো ওলায়। তেতিয়া মানুহবিলাকে তাত
অস্থায়ী ঘৰ কৰি পূজা-পাতল কৰে। এইখিনি কথা
মন্দিৰৰ পূজাৰী এজনৰ মুখৰ পৰা গম পালে
বিজিতে। তাত আৰু আন দেৱ-দেৱীৰ বহুতো
মন্দিৰ আছিল। মুঠতে চাৰিওফালে এক স্বৰ্গীয়
অনুভূতি। ক্ষন্তেক সময়ৰ বাবে বিজিতৰ মনটো
সেমেকি গ'ল। আৰু কিছুদিন পিছতে সি হয়তো
এৰি যাব লাগিব তাৰ মৰমৰ ঘৰখন, বন্ধুবোৰ আৰু
এই পৃথিৱী। এনেতে বৰষাই আহি মাত লগালে।

ঃ হেই, বিজিত, কি কৰি আছা ইয়াত? অহা
অলপ নদীৰ পাৰে পাৰে ফুৰিবলৈ যাওঁ।

ঃ বলা।

— কোনোধৰণৰ অস্বাভাৱিকতা নেদেখুৱাই
সি ক'লে--

ঃ বিজিত, সঁচাকৈয়ে এটা মনোমহা

পৰিবেশ নহয়নে।

ঃ হয় পিছে এটা কথাই বিষাদ কঢ়িয়াই আনে। আজিলে নহ'লে কাইলৈ আমিতো যাবই লাগিব এই পৃথিবী এৰি-

ঃ বিজিত আৰু নকৰা।

— বৰষাই তাক বাধা দিছিল।

ঃ বৰষা, অনিশ্চা সত্বেও মই কবই লাগিব মোৰ অনাগত দিনৰ শোকাবহ ঘটনা।

ঃ বিজিত, মই নাজানো মোৰ কি শোকাবহ ঘটনা। কিন্তু মই তোমাক ভাল পাও গভীৰভাৱে, কিয় নাজানো।

ঃ সঁচাকৈয়ে তুমি যদি মোক ভালপোৱা, তেনেহলে শুনা আৰু কেইদিনমান পিছতে মোক লৈ যোৱা হ'ব শ্মশানলৈ। চিতাৰ ওপৰত তুলি দিয়া হ'ব মোৰ নিঠৰ মৃতদেহ। শৈশৱৰ পৰা সযত্নে মোৰ স্মৃতিকোঠাত সঞ্চিত সকলো স্মৃতি জুইৰ লগত ধোৱা হৈ উৰি যাব। আৰু শেষত এমুঠি ছাই। মোৰ বিশ্বাস সেই শৱযাত্ৰাত তুমিও অংশ লবা এযোৰ চলচলীয়া চকুৰে।

ঃ কি কৈছা, হৈছে কি তোমাৰ?

ঃ ব্লাড কেঙ্গাৰ। লাষ্ট ষ্টেজ।

এক অজান আশংকাত বৰষাই হুক হুকাই কান্দি দিলে। বহু বিজিতৰ বুকুৰ মাজত সোমাই উচুপি থাকিল। এটা সময়ত সিহঁতে খোজ ললে। আকাশাত সুৰ্য্যৰ শেষ কিৰণ।

বিশ্বনাথ ঘাটৰ স্মৃতি বুকুত বান্ধি সিহঁতে ঘৰলৈ উভতিল। যথেষ্ট স্পিডেৰে মিনি ডিলাক্সন চলি আছে। ভিতৰত পুৰণা হিন্দী চিনেমাৰ গীত বাজি আছে— “জিন্দেগী কী ছফৰ মে গুজৰ ঘাটি হোয় জ্যো মকাম ৰো ভিৰ নেহী আতে ৰো ভিৰ মেহী আতে।” আমি জীৱনত বহুতো কল্পনা কৰো। সপোনৰ বালিঘৰ সাজো। এইটো মোৰ, এইটো তাৰ এইবিলাক কথা কৈ সন্তোষ পাওঁ। আচলতে আমি একো বস্তুৱেই নিজৰ বুলি ক'ব নোৱাৰো। সময়ৰ আদেশত এদিন সকলো বস্তু এৰি যাব লাগিব কোনো এখন অচিন ঠাইলৈ। য'ত মই আমিৰ কোনো চিন নাথাকিব, আমাৰ দেহত নিহিত আত্মাই পৰমাত্মাৰ লগত লীন হ'ব। এয়াই

জীৱনৰ চৰম সত্য। যাৰ লগত লগ লৈ আমি সাতটা জনম কটাৰ খোজো আৰু এখন পানচৈ সাজি কল্পনাসাগৰত উটাই দিও, শেষ সময়ক কাণ্ডাৰীবিহীন পানচৈখনৰ অৱস্থা দেখিলে দুখলগা হয়। আমাৰ হাতত কৰিব পৰা একো নাথাকে। সময়ে সকলোকে নিয়ন্ত্ৰণ কৰে। অবাঞ্ছিতভাৱে নতজানু হব লগা হয় সময়ৰ ওচৰত।

.... সিদিনা দপ্ দপকৈ জুলি আছিল বিজিতৰ চিতাৰ জুই। সেই জুইৰ শিখায়ো তল পেলাব পৰা নাছিল বিজিতৰ বিজয় গৌৰৱ। যোৱাকালি তাৰ ৰিজাল্ট দিলে। প্ৰথম বিভাগৰ প্ৰথম স্থান পাইছে। আগন্তুক মৃত্যুৰ কথা জানিও সি দ্বিধাহীনভাৱে পঢ়া-শুনা কৰি পৰীক্ষা দিছে। আচলতে মৃত্যুক প্ৰত্যাহ্বান জনাইছে সি। ৰাইজৰ মাজত মৃত্যুতকৈ তাৰ আত্মবলৰ কথাহে আলোচিত হৈছিল। সঁচাকৈয়ে এনেকুৱা মৃত্যু অপৰাজেয়।

.... যোৱাকালি ৰিজাল্ট দিয়াৰ পিছত সি তাৰ বন্ধুবোৰক মাতি এটা পাৰ্টি দিছিল আৰু খুব আনন্দ-উৎসৱ কৰিছিল। যোৱা এমাহ মানৰে পৰাই তাৰ জ্বৰ আৰু গাৰ বিষ হৈ আছে। সি বুজি পাইছে তাৰ সময় সন্মিকট। তথাপি পৃথিবীত শেষ চেকেণ্ড সময়লৈ সৈ আনন্দেৰে জীয়াই থাকিব। বৰষাৰ কথা সি ভাবিবই নোৱাৰে। কাৰণ তাইক এটা মিছা আশ্বাস দি সি প্ৰৱঞ্চক আখ্যা পাব নিবিচাৰে। সি অভিমন্ত হব বিচাৰে। যি দেহত শেষ বিন্দু শক্তি থকালৈকে মৃত্যুৰ সতে যুঁজিছিল যদিও তেওঁ জানিছিল তেওঁৰ মৃত্যুৰ অৱশ্যস্তাৰী।

.... বিজিতৰ চিতাৰ উত্তাপ অলপ বেছি যেন অনুভৱ হ'ল মানুহবিলাকৰ।

নাৰী তুমি মাতৃ???

..... লাহে লাহে সকলোবোৰ অতীত হৈ যায়। ৰৈ থাকে মাথো কিছুমান স্মৃতি হৃদয়ৰ মণিকোঠাত, যাক কোনোদিনেই পাহৰিব নোৱাৰি।

বিজিতৰ মৃত্যুৰ পিছত সৌমিত্ৰই গুৱাহাটীলৈ ট্ৰেনফাৰ ললে। তাৰ উদ্দেশ্যে নিসংগ মাক দেউতাকক জীয়াই থকাৰ প্ৰেৰণা দিয়া। বন্ধু-বান্ধৱৰ তাগিদাত সি এবছৰ পিছতে ধুমধামেৰে

তাৰ লগত একলগে পঢ়া কাজলক বিয়া কৰায়।
মৃত ঘৰখনলৈ বৈ আহিল আনন্দৰ নিজৰা।
চাৰিওফালে মাথো ৰঙৰ খেলা। নীলিমৰ মনটো
যথেষ্ট ফৰকাল লাগিল। তেওঁৰ দিনবোৰৰ কথা
মনত পৰিল। কেনেদৰে প্ৰথম আশাক দেখি মুৰ্খৰ
দৰে একেথৰে মাথো তাইৰ পিনে চাই
আছিল.....।

: দেউতা

সৌমিত্ৰই তেওঁক মাতিছে।

: কি?

: মই মানে এটা কথা ভাবিছো।

: কচোন কি কথা।

: মানে আমি দুয়ো পুনৰ দিল্লীলৈ যোৱাৰ
কথা ভাবিছো।

ইয়াক একো স্কোপ নাই। কাজলেও এতিয়া
স্বাধীনভাৱে কিবা এটা কৰিব বিচাৰে।

: ভাবিছ মানে মোৰ বোধেৰে তহঁত
দুয়োটা যোৱাৰ সিদ্ধান্তই কৰিছ। মোৰ কোনো
আপত্তি নাই। মাৰক কৈছিলিনে কথাটো।

: হয়। মাই মই যিটো সঠিক বুলি ভবো
কৰিব দিছে।

: তেনেহলে আৰু পলম কিহৰ। তহঁতে
যাবলৈ সাজু হ।

-- সৌমিত্ৰ ৰুমৰ পৰা ওলাই যোৱাৰ
পিছত নীলিময়ে ভাবিলে আচৰিত মনোবল
আশাৰ।

— বাৰৰ দিনা সৌমিত্ৰ আৰু কাজলে মাক-
দেউতাকৰ ভৰি চুই সেৱা কৰিলে। নীলিময়ে
হিমালয় সদৃশ গাভীৰ্য্যতাৰে ক'লে- তহঁত যাব
খুজিছ যা কিন্তু এটাই মোৰ অনুৰোধ মই তহঁতৰ
পৰা এজন বিজিত পাব বিচাৰো। মোৰ এই কামনা
তহঁতে পূৰ্ণ কৰিবিনে?

: তুমি তোমাৰ বিজিতক ঘূৰাই পাবা। এয়া
মোৰ প্ৰতিশ্ৰুতি।

— সৌমিত্ৰই ক'লে।

..... সিহঁত গ'লগৈ। যোৱাৰ দুমাহমান
পিছতে এখন সৰু চিঠি আহিল।

মৰমৰ তথা শ্ৰদ্ধাৰ

দেউতা,

আশাকৰো মাৰ সতে তুমি ভালদৰে আছ।
মাক মোৰ সশ্ৰদ্ধা প্ৰণাম। তোমাৰ বাঞ্ছিত পুত্ৰ
বিজিতৰ হয়তো কেইমানহমান পিছতে এই
পৃথিৱীলৈ আগমন ঘটিব।

ইতি

আপোনাৰ পুত্ৰ

সৌমিত্ৰ

মনৰ ভিতৰত তেওঁ এক অজান পুলক
অনুভৱ কৰিলে। সৰু ল'ৰাৰ দৰে চিঞৰ-বাখৰ
কৰি আনন্দতে জপিয়াব ধৰিলে। তেওঁৰ কাৰ্য্যত
হতভঙ্গ হৈ পৰিছিল আশা। ইয়াৰ কাৰণ সোধোতে
মুখেৰে একো নকৈ, চিঠিখন আশালৈ আগবঢ়াই
দিছিল। আশাই সকলো বুজি পালে। নীলিময়ৰ
মনত আজি এক গভীৰ প্ৰশান্তি।

ইঞ্জিনিয়াৰিং হোষ্টেলৰ শাৰী শাৰী ঘৰবোৰৰ
কাষতে লাগি থকা পাহাৰখনত দৃষ্টি নিবদ্ধ কৰি
বাৰাণ্ডাত বহি আছে নীলিময় চলিহা। এইমাত্ৰ
বজাৰৰ পৰা আহি পাইছে। জালুকবাৰীৰ এই
ঠাইখিনিতে তেওঁ বিচাৰি পায় তেওঁৰ সুদীৰ্ঘ বত্ৰিশ
বছৰৰ অতীত আৰু বৰ্তমান। এক চৰম তৃপ্তিৰে
তেওঁ ভাগৱত দেহটো আৰামী চকীখনত এৰি
দিছে। এতিয়াও তেওঁৰ দৃষ্টি পাহাৰত নিবদ্ধ হৈ
আছে। সঁচকৈয়ে মানুহৰ আদি আৰু অন্ত মাটি।
মাটিয়েই মানুহক ধাৰণ কৰে। মাটিয়েই শীতল
দলিচা দিয়ে।

: নীল

হঠাতে তেওঁৰ চিন্তাত যতি পৰিল। ঘূৰি
চাই দেখে ঘৈণীয়েক আশা।

: কি আনিছা, নেমু চৰবত নেকি?

: হয়।

: দিয়া।

চৰবত গিলাচ লগাৰ্ধঃ কৰণ কৰি থাকিয়েই
তেওঁ ভাবি থাকিল মানুহবোৰৰ কথা। সময়ৰ লগে
লগে যেন মানুহবিলাকৰ কিবা এটা হৈছে।
চাৰিওফালে মাথো হিংসা, বৰ্বৰতা, প্ৰৰঞ্চনা,

নির্লজ্জ তা। বিশেষকৈ গুৱাহাটী মহানগৰীত
 গুপ্তঘাটকৰ অবাধ দৌৰাত্ম। নিৰাপত্তাৰক্ষীৰ
 দায়িত্বহীনতাৰ বাবে মানুহৰ জীৱনৰ কোনো
 নিৰপত্তা নোহোৱা হৈছে। আজিকালি লাঠি লোৱা
 পুলিচ কনিষ্টবল একোটাই A গ্ৰেডৰ চাকৰি কৰা
 মানুহৰ দৰে জীৱন নিৰ্বাহ কৰে। কেইদিনমান
 আগতে তেওঁ ফুৰিব গৈছিল পাণবজাৰৰ ফালে
 থকা বন্ধু এজনৰ ঘৰলৈ। কেইজনীমান ছোৱালী
 দেখি তেওঁ নিজেই লাজ পালে। একেবাৰে
 চুটিকাৰ আৰু চিনেমাৰ ষ্টাইলৰে চুলি ডিজাইন
 কৰি হাইলি পিন্ধি ৰাস্তাৰে গৈ আছে। গৰমতো
 সকলোৰে আছে। সেই বুলিতে এনে নহয় যিমান
 গৰম বাঢ়িব সিমান কাপোৰ কমি যাব! কোনোবাই
 ক'ব পাৰে এইবোৰ উন্নয়নশীলতা বা আধুনিকতাৰ
 চিন। কিন্তু আধুনিকতা মানে নগ্নতা নেকি!
 কথাবোৰ ভাবি ভাবি অৱশ্যে হৈ যায় তেওঁৰ মগজু।
 ল'ৰা-ছোৱালীবিলাকৰ চকুৰে মুখে কম সময়তে
 ধনী হোৱাৰ সপোন।

..... সময়ৰ সৈতে খোজ মিলাই গৈ থাকে
 মানুহ। এদিন দুদিনকৈ পাৰ হৈ যায় একোটা মাহ।
 গতানুগতিকভাৱে উদয় হয় সূৰ্য্য আৰু অস্তাচলত
 বিলীন হয়। ৰাতি ভাত খোৱাৰ আগে আগে
 নীলিময় চলিহাঁই দিনটোৰ সমস্ত পেপাৰবোৰ
 এনেয়ে এবাৰ এফালৰ পৰা চাই সময় অতিবাহিত
 কৰে। আজিও তেওঁ "Asian Age" খন পঢ়ি
 আছিল।

ঃ নীল

- সেমেকা চকুযুৰিৰে আশাই তেওঁৰ ফালে
 চাই আছে।

ঃ কি, ভাত হ'ল নেকি?

ঃ নাই, ভাত ৰান্ধিবই যোৱা নাই।

ঃ গা অসুখ নেকি?

ঃ নহয়, এনেয়ে মন-চন ভাল লগা নাই।

ঃ কি হৈছে খুলি কোৱাচোন।

ঃ আজি সৌমিত্ৰই ফোন কৰিছিল।

যেণীয়েক হেনো আমেৰিকালৈ যাব চৰকাৰৰ
 খৰচত কিবা বিশেষ জ্ঞান লবলৈ।

ঃ জড়তাভাৱে কথাকিটা ক'লে
 আশাই

ঃ কিন্তু কাজল এদেখোন মাক হ'লে

ওলাইছে।

ঃ খবৰটো পাই তাই এৰৰচন কৰাই ললে।

ঃ কি কোৱা হৈ তুমি। যি নাৰীয়ে সন্তানৰ

বাবে বছৰৰ পিছত বছৰ ধৰি তপস্যা কৰিব পাৰে,

সেই নাৰীয়ে ভ্ৰূণ অৱস্থাতে হত্যা কৰিব পাৰে

শিশুক।

ঃ নহয়-মানে

কথাবিলাক শুনিবৰ প্ৰেৰ্ষা নোহোৱা হৈছিল

চলিহাৰ। দুখ আৰু ক্ষোভত একেচাতেই তেওঁ

ৰাস্তালৈ ওলাই আহিল। বাহিৰত পূৰ্ণিমাৰ শীতল

জোনাক। সেই জোনাকেও শীতল কৰিব পৰা

নাছিল তেওঁৰ হৃদয়ত জ্বলা বহিমান জ্বালাপি।

উপসংহাৰ :

Danger is the breath of my life

I cannot live without danger

-- Colombus

কচ জীৱনৰ প্ৰতিটো খোজতে দুখ-দুৰ্দশাৰ

সৈতে অবিৰত সংগ্ৰাম। তথাপি মানুহে জীয়াই

থাকে, কাৰণ জীৱন সদায় জয়ী হয়। নীলিময়ে

লাহে লাহে প্ৰকৃতিষ্ঠ হ'ল। তেওঁ জীয়াই থাকিব

গতানুগতিকভাৱে..... ।□

“দেশপ্ৰেমমূলক সেৱাৰ ভাৱ অন্তৰত গঢ় লৈ নুঠিলে দেশৰ প্ৰতি দায়িত্বজ্ঞান
 নজন্মে। দেশৰ প্ৰতি দায়িত্বজ্ঞান নজন্মিলে দেশসেৱা কৰা নহয়।”
 - অম্বিকাগিৰি ৰায়চৌধুৰী

অপেক্ষাৰ অন্তত

শ্ৰী পংকজ কুমাৰ দাস
বি. কম. ২য় বৰ্ষ

মানুহৰ জীৱনলৈ হঠাতে আহে আনন্দ, সুখ-দুখ সকলোবোৰ আৰু হঠাতে গুচি যায়। কাৰণেবাৰ জীৱনলৈ হঠাতে আহে প্ৰেম। হয়তে এই প্ৰেম কেতিয়াবা হৈ পৰে অতি আনন্দময় আৰু কেতিয়াবা হৈ পৰে অতি দুখৰ।

প্ৰাঞ্জল মোৰ কলেজৰ এজন বন্ধু। মই হ'লো গাওঁৰ ল'ৰা। কিন্তু সি হ'ল গুৱাহাটীৰ ল'ৰা। আমাৰ ক্লাচ অফ থাকিলেই মই, প্ৰাঞ্জল, দীপ, হিৰেন, জিতু আৰু বহুতো একেলগে গৈ আন্দা মাৰো কেতিয়াবা ফিল্ডত, কেতিয়াবা গোছলাৰ সন্মুখত। আজি প্ৰায় এমাহ হ'ল ঘৰলৈ যোৱা। এমাহৰ পাছত আজি কলেজলৈ আহিছো।

: হেই পংকজ।

: হঠাৎ প্ৰাঞ্জলৰ মাতত মই বৈ গলো।

: আবে কাম গৈ গ'ল।

: কি কাম হ'ল? তাক মই সুধিলো।

: বিজয়াক “প্ৰপোজ” কৰি দিলো।

: কি? তাই কি ক'লে?

: অ' অহাকালিহে তাই উত্তৰ দিব। দুদিন অপেক্ষা কৰিব দিছে।

: বল বে পাৰ্টি! মই লগে লগে ক'লো।

: বহুচোন; আগতে উত্তৰ আহক! সি ক'লে।

: আবে ভাই, চিন্তা কিহৰ? য়েচ কবই চিয়ৰ, নহলে তাই লগে লগে না কৰি দিলে হয়।

মোৰ কথাত প্ৰাঞ্জলে হাঁহিলে। তাৰ আজি বেছ ফুৰ্তি। আগতে তাক ইমান ফুৰ্তি কৰা দেখা নাই। আমি যেতিয়া ছোৱালীৰ কথা পাতে তেতিয়া সি মনে মনে থাকে আৰু কেতিয়াবা কম-ভাই তহতৰ লাভাৰ আছে, মোৰ নাই কাৰ কথা কম। সেয়ে মনে মনে বহি তহতৰ কথা শুনি

যোৱা ভাল; ইত্যাদি ইত্যাদিবোৰ।

: অই পংকজ, তই কালি আহোতে মোৰ ঘৰত সোমাই আহিবি। আমি একেলগে আহিম। মই এতিয়া যাওঁ। কালিলৈ অপেক্ষা কৰি থাকিলো। বহি.....।

: সি কথাখিনি কৈ গুচি গ'ল। তাৰ অলপ পাছত ময়ো গুচি আহিলো।

পিছদিনা প্ৰায় দহ বজাত তাৰ ঘৰলৈ গ'লো। কিন্তু সি মোৰ পলম হোৱা বাবে আগতে গুচি গ'ল। মই গৈ কলেজ পালো, তেতিয়া দেখিলো ল'ৰা-ছোৱালী বেছি নাই। ভাবিলো কিবা বন্ধ আছে নেকি? হঠাৎ কোনোবা এজন আহি কলে যে, আজি কলেজলৈ আহি থাকোতে বিজয়া নামৰ ছোৱালীজনীক এ. টি ৰোডত এখন ট্ৰাকে খুন্দিয়াই মাৰি থৈ গ'ল। মোৰ লগে লগে এনে লাগিল যেন বুকুৰ মজেদি এজাক ধুমাহা পাৰ হৈ গ'ল। তাৰ পিছত দেখিলো ল'ৰা-ছোৱালীবোৰ ৰাস্তাৰ ফালে দৌৰি গৈ আছে। মই ভাবিলো হয়তো বিজয়াৰ মৃত দেহটো কলেজলৈ আনিছে। কিন্তু যেতিয়া ৰাস্তা গৈ পালো, তেতিয়া সেই দৃশ্যটো দেখি মোৰ নিজৰ চকুকে বিশ্বাস নোহোৱা হৈ গ'ল। বিজয়াৰ মৃত্যুৰ বাতৰি শুনি প্ৰাঞ্জলে আন এখন চলন্ত ট্ৰাকৰ আগত পৰিব বুলি মই সপোনতো ভবা নাছিলো। লাহে লাহে দুজনমান ল'ৰাই বিজয়া আৰু প্ৰাঞ্জলৰ মৃতদেহ দুটা কলেজৰ সন্মুখলৈ লৈ আহিছিল। মই মাতো নীৰৱে সকলো চাই আছিলো আৰু ভাবিছিলো..... প্ৰাঞ্জলৰ অপেক্ষাৰ কথা। কাৰণ আজিলৈ বিজয়াই তাক অপেক্ষা কৰিব কৈছিল। □

সহপাঠী

দীপক কুমাৰ কলিতা

স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

ৰাতিপুৱাৰ মলয়া বতাহজাকে নয়নপুৰ গাওঁৰ প্ৰকৃতিৰ নঙঠা গছৰ জালৰ ফাঁকে ফাঁকে বে আনিছে নীৰৱতা ভংগ কৰি। এই গাওঁখনিত মৃগাল হাঁতৰ ঘৰ। পূব বৰক্ষেত্ৰী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ সি অষ্টম মানৰ ছাত্ৰ। সবিতা মৃগালৰ লগত একেদিনাই অষ্টম শ্ৰেণীত নামভৰ্ত্তি কৰি শ্ৰেণীত প্ৰবেশ কৰিছে। সবিতাই শ্ৰেণীৰ সহপাঠী হিচাপে লগ পালে কৰবী আৰু নমিতাক। দেখাপালে একেদিনাই একে সময়তে নাম ভৰ্ত্তি কৰা মৃগালক। মৃগালক দেখি তাইৰ বহুত দিনৰ চিনাকী যেন অনুভৱ হ'ল আৰু মৃগালেও সবিতাক দেখি সপোন বিভোৰ হৈ পৰিল। যৌৱনৰ বা লাগি দুয়োৰে সৰ্বশৰীৰত এটি অৰ্বাচীন শিহৰণ বাগৰি পৰিল। যেন আগৰ জনমত দুয়ো একে পথৰ পথিক আছিল। একেখন নাওৰে যাত্ৰী আৰু কিবাকিবি.....।

লাহে লাহে দিন, মাহ, বছৰ পাৰ হ'ল পুৰণি পকিল, সৰিল। নতুনে কুঁহিপাত মেলিলে। দুয়ো আহি আহি দশম শ্ৰেণী পালে। শ্ৰেণীত মৃগাল প্ৰথম আৰু সবিতা দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰিলে। শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰী আৰু সহপাঠীসকলৰ দুয়ো অতি প্ৰিয়। গাওঁলীয়া পৰিবেশত ডাঙৰ-দীঘল হোৱা মৃগাল অতি সহজ, সৰল আৰু কোমল হৃদয়ৰ। সৰুৰে পৰা কোনো অভাৱ-অনাটনৰ সি সন্মুখীন হোৱা নাই। সংসাৰৰ জটিলতা, কুটিলতা সি একোৰে গম নাপায়। প্ৰাথমিক আৰু নিম্ন মাধ্যমিক (M.E.) বিদ্যালয়ৰ পৰা সি দুৱাৰকৈ বৃত্তি লাভ কৰিছে। সম্প্ৰতি দশম মানত প্ৰথম স্থান অধিকাৰ কৰাত শিক্ষক তথা অভিভাৱকে তাৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যতৰ কল্পনাৰ ৰঙীন কাৰেং সাজি আছে।

আনহাতে নাৰীৰ চৰিত্ৰ দেৱতায়ো নেজানে। যৌৱনৰ দুৱাৰ দলিত উপনীত হোৱা সবিতাই সোণৰ হৰিণৰ ৰূপৰ জাল পাতি আৱদ্ধ কৰিলে মৃগালক। বিদ্যালয়ৰ জিৰণি সময়ত গছৰ তলত বহি হাঁহি-ধেমালি কৰি নানা কথা কোৱাৰ উপৰিও সবিতাহতে কি নি অনা চকলেট, চানাচুৰ আদিৰ ভাগ পায় মৃগালে। মৃগালে সবিতাৰ প্ৰেমত অন্ধ হৈ পৰিল। প্ৰেম যুগমীয়া কৰি জীৱনৰ লগৰী সবিতাক প্ৰাণভৰি ভাল পাবলৈ ল'লে। অধ্যয়নৰ প্ৰতি ধাউতি নাইকীয়া হৈ গ'ল। অনাবৰতে কেৱল সবিতাৰ প্ৰতিছবি মানস বনত স্থাপন কৰি বলিয়া হৈ পৰিল। পাঠ্যপুথি বাদ দি লায়লা-মজনু, ডাণ্টে-বিয়েট্ৰিছৰ দৰে প্ৰেমৰ কাহিনী পুথিবোৰ পঢ়ি সময় কটাবলৈ ধৰিলে। সবিতাৰ চিঠি পালে সি গোটেই নিশা উজাগৰে থাকি কটায়। টোপনি একেবাৰে নহয়। ইপিনে সবিতাৰ প্ৰেম নিবেদন আছিল সম্পূৰ্ণ ছলনাময়। মায়ী মৰীচিকা দেখুৱাই তাই মনপুতি অধ্যয়ন কৰিছিল। হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত সবিতাই অংক বিষয়ত লেটাৰ সহ প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হ'ল আৰু মৃগাল! মৃগাল ইংৰাজী বিষয়ত অকৃতকাৰ্য্য হ'ল। মৃগাল নিৰুদ্দেশ হ'ল। সবিতাই পাহৰি থাকিল মৃগালক। সন্দিকৈ ছোৱালী মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্ত্তি কৰি ভৱিষ্যত জীৱনৰ ৰঙীন সপোন ৰচনা কৰিবলৈ ধৰিলে।

কৰবী আৰু নমিতাইও কৃতকাৰ্য্য হৈ ওচৰৰে মহাবিদ্যালয়ত পঢ়িবলৈ ললে। কিন্তু সবিতাই কৰবী আৰু নমিতাকো পাহৰিবলৈ ললে। অতীতৰ সকলো কথাই অন্তৰৰ পৰা মুচি পেলালে। সবিতাৰ ছলনাময় কাহিনীৰ আৰত থকা গুপ্ত কথা কৰবী আৰু নমিতাৰ অবিহনে আন কোনেও নাজানিলে।

হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাৰ এসপ্তাহ পিছত মহানগৰীৰ আৰক্ষী বিষয়ই তেজেৰে লুটুৰি পুটুৰি হৈ থকা এটা মৃতদেহ মহানগৰী চান্দমাৰী কলনিত ৰেলপথত উদ্ধাৰ কৰিলে। পুলিচে মৰোগোস্তৰ পৰীক্ষাৰ বাবে কাহিলীপাৰাত থকা ফৰেণচিক্ লেবৰটোৰীত মৰাশ পৰীক্ষা কৰিলে। পিছদিনা বাতৰি কাকতৰ প্ৰথম পৃষ্ঠাত ডাঙৰ হৰফেৰে প্ৰকাশ পালে “মহানগৰীৰ চান্দমাৰী ৰেলৱে পথত এটা মৃতদেহ উদ্ধাৰ।” মৃতদেহটো নলবাৰী জিলাৰ নয়নপুৰ গাওঁৰ মৃগাল বুলি চিনাকী কৰা হৈছে। দৈনিক প্ৰতিদিন কাকতৰ ৰাশিফল শিতান ভুলপোৱা সৰিতাই পোনতে তাইৰ ৰাশিটো চালে

আৰু তাৰ পিছত প্ৰথম পৃষ্ঠাত চকু ফুৰালে। মৃগালৰ মৃতদেহ উদ্ধাৰৰ ঘটনাটো পঢ়িলে। কিন্তু বাতৰিটোৱে সৰিতাৰ অন্তৰত কোনো ব্যাঘাত নজন্মালে। কৰবী আৰু নমিতাই বাতৰিখন পঢ়ি হিয়া ধাকুৰি কান্দিলে। সিহঁতৰ তলত চকুলোৱে গঞৰ সকলোকে শোকাভিভূত কৰিলে। সময়ত মৰাশ গাওঁলৈ অনা হ'ল। চিতাত মৃগালৰ মৃতদেহ তুলি দিলে। কৰবী আৰু নমিতা আহি চিতাথলী ৰাইজৰ সন্মুখত মৃগাল আৰু সৰিতাৰ প্ৰেমৰ কাহিনী বিৱৰি ক'লে। মৃগালৰ জীৱনৰ বাটত সহপাঠী সৰিতাৰ চলনা অভিভাৱক আৰু গাওঁবাসীয়ে বুজি পালে। □

“নৱ বৰষৰ উৎসৱৰ বিহু বুলি অসমীয়া বিশিষ্টতাৰে যদিও আমি পালন কৰোঁ, ই আমাৰ অসমীয়াবোৰে নহয়। নৱ বৰষৰ উৎসৱ জাতি-ধৰ্ম-নিৰ্বিশেষে সমস্ত ভাৰতেই পালন কৰে। সেই কাৰণে এই উৎসৱৰ যোগেদি আমি আমাৰ মহাজাতীয় ঐক্য ৰাখিবলৈ যি সাংস্কৃতিক আদান-প্ৰদান, সমন্বয় আৱশ্যক তাক কৰিবলৈ সুবিধা পাম। আজি অসময়ত যি যি সুকীয়া সংস্কৃতি আহি উপস্থিতি হৈছেহি সেই সকলোৰে এটা সমন্বয় কৰি এটা নতুন পূৰ্ব-ভাৰতীয় সংস্কৃতি গঢ়ি তুলিবলৈ আমাৰ নৱ বৰষৰ উৎসৱৰ মাজেদি চেষ্টা হ'ব লাগে।”

— জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা

বিষাদ

শ্ৰীদ্বীপ কলিতা

উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

ল'ৰাজনৰ নাম মানস। গুৱাহাটী মহানগৰ, গীতানগৰ নামৰ এখনি সৰু ঠাইত মাক-দেউতাক, এজনী বায়েক আৰু এজন সৰু ভয়েকৰ সৈতে বসবাস কৰে।

এদিনাখন মানসহঁতৰ ওচৰতে বসৱাস কৰি থকা তপন নাম ল'ৰা এজনে মানসক প্ৰস্তাৱ দিলে যে মহানগৰীৰ মাজভাগত অৱস্থিত স্বামী বিবেকানন্দ কেন্দ্ৰৰ তেওঁ এজন প্ৰচাৰক। স্বামী বিবেকানন্দ কেন্দ্ৰৰ উদ্দেশ্য স্বামী বিবেকানন্দৰ বাণীসমূহ প্ৰচাৰ কৰা বুলি মানসক তেওঁ জানিবলৈ দিয়ে আৰু কয় যে উক্ত উদ্দেশ্যক সৰোগত কৰি কেন্দ্ৰই বিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বাবে গ্ৰীষ্ম বন্ধত এটা শিৱিৰ পাতে। সি (মানস) যদি উক্ত শিৱিৰটোত ভাগ লব বিচাৰে তেনেহলে তেওঁ মানসক কেন্দ্ৰলৈ লৈ যাব বুলি কৈছিল। মানসে সেই প্ৰস্তাৱটোত সন্মতি জনাইছিল আৰু মাক-দেউতাকৰ অনুমতি লৈ উক্ত পাঁচদিনীয়া শিৱিৰটোত অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল। শিৱিৰটোত অংশ গ্ৰহণ কৰি মানসৰ বৰ ভাল লাগিছিল। লগতে কেন্দ্ৰৰ প্ৰতি মানসৰ মনত এটা সেৱাৰ ভাৱ সঞ্চার হৈছিল। এনেকৈ মানসৰ কেন্দ্ৰটোৰ সৈতে সম্পৰ্ক এটা গঢ় লৈ উঠিছিল। ইয়াৰ পিছত কেন্দ্ৰই আকৌ দুদিনীয়া শিৱিৰ এটাৰ আয়োজন কৰিছিল। এই শিৱিৰটোত মানসৰ, প্ৰীতি নামৰ ছোৱালী এজনীৰ সৈতে চিনাকি হৈছিল। প্ৰীতিৰ সৈতে আন এজনী ছোৱালী আছিল। তাইৰ নাম শ্ৰদ্ধাঞ্জলী। মানসে দুয়োজনী ছোৱালীৰ সৈতে সেই দিন দুটাত খেয়ালি ফুৰ্তি কৰিছিল আৰু প্ৰীতিক অন্তৰেৰে পাবলৈ বিচাৰিছিল এজন ভাল বন্ধ বা বান্ধৱী হিচাবে। কিন্তু সেইদিনা দুটাৰ পিছত মানসে প্ৰীতি আৰু শ্ৰদ্ধাঞ্জলীক লগ পাবলৈ

বিচাৰিছিল যদিও লগ নাপালে। মানসে বহুতদিন কেন্দ্ৰলৈ মনত সিহঁত দুজনীক লগ পোৱাৰ আশা লৈ আহিছিল যদিও আশাবোৰ বুকুৰ মাজত সাত্মি থৈ নিৰাশ মনেৰে ঘৰলৈ উভতিছিল। লাহে লাহে মানসৰ কেন্দ্ৰলৈ অহা-যোৱা কৰাটো কমিবলৈ ধৰিছিল। অৱশেষত কেন্দ্ৰৰ লগত মানসৰ সম্পৰ্ক শেষ-পৰ্যায়ত ভৰি দিছিল।

লাহে লাহে মানসে পঢ়া-শুনাত আগবাঢ়ি গৈ স্কুলীয়া জীৱনৰ শেষ পৰ্যায়ত ভৰি দিছিল। অৰ্থাৎ হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হৈছিল। পৰীক্ষাৰ ফলাফল এক সময়ত মানসে পালে যে সি দ্বিতীয় বিভাগত পাছ কৰিছে। ইয়াৰ পিছত মানসে এখন বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ যোগেদি কলেজীয়া জীৱন আৰম্ভ কৰে। মহাবিদ্যালয়খনত এদিন মানসৰ চকু এজনী ছোৱালীৰ ওপৰত পৰিছিল। ছোৱালীজনী চিনাকি চিনাকি যেন লাগিলেও সি মনত পেলাব পৰা নাছিল যে ছোৱালীজনীক সি আগতে ক'ত দেখিছে।

দুদিন পিছত তপন নামৰ ল'ৰাজনে মানসক লগ ধৰিছিল আৰু কৈছিল যে তেওঁ আগৰদিনাখন এজনী ছোৱালীক লগ পাইছিল আৰু ছোৱালীজনীয়ে তেওঁক দাদা বুলি সম্বোধন জনাইছিল। আচলতে তপন নামৰ ল'ৰাজনেও ছোৱালীজনীক চিনিব পৰা নাছিল। পিছতহে তাইৰ পৰা তাইৰ নাম যে প্ৰীতি আৰু দাদা-ভনীৰ সম্পৰ্কটোৰ জন্মৰ বিষয়ে জানিব পাৰিছিল। ইয়াৰ উপৰিও প্ৰীতিয়ে তাৰ অৰ্থাৎ মানসৰ খবৰ লোৱা বুলি মানসক জানিবলৈ দিছিল। লগতে এটা ফোন নম্বৰ দি কৈছিল যে সেইটো প্ৰীতিহঁতৰ ফোন নম্বৰ আৰু তাক (মানসক) প্ৰীতিয়ে লগ পাব বিচাৰা বুলি জানিব দিছিল। মানসে তিনিটা বছৰ

শেষত প্ৰীতিৰ খবৰ শুনি আচৰিত হৈছিল আৰু তাইক লগ পাবলৈ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰিছিল। প্ৰীতিক পোন কৰি মানসে জানিব পাৰিলে যে সিহঁতৰ কলেজৰ সেই চিনাকি চিনাকি লগা ছোৱালীজনীয়ে শ্ৰদ্ধাঞ্জলী আৰু তাইক লগ ধৰিলে হে প্ৰীতিক মানসে লগ ধৰিব পাৰিব বুলি জানিব পাৰিছিল। পিছদিনা কলেজত মানসে শ্ৰদ্ধাঞ্জলীক লগ ধৰিবিলে চেষ্টা কৰিছিল যদিও তাৰ সাহস নহ'ল। তাৰ পিছদিনা মানসে ঘৰতে মনত সাহস সঞ্চাৰ কৰি কলেজলৈ গৈছিল আৰু শ্ৰদ্ধাঞ্জলীক, প্ৰীতিক কেনেকৈ লগ ধৰিব পাৰিব এই বিষয়ে সুধিছিল কিন্তু শ্ৰদ্ধাঞ্জলীৰ হাতত সময় নথকাত তাই মানসৰ অনুৰোধ নাকছ কৰিছিল। শ্ৰদ্ধাঞ্জলীৰ ব্যৱহাৰ দেখি মানসৰ মনত বেয়া লাগিছিল আৰু প্ৰীতিক লগ পোৱাৰ আশাৰোৰ পৰিত্যাগ কৰিছিল।

কিন্তু শেষ মুহূৰ্ত্তত মানসৰ ওপৰত ভগৱানৰ দয়া উপজিল আৰু এদিন মানসে প্ৰীতিক লগ পালে উক্ত কেন্দ্ৰটোত। লগ পালে যদিও মানসে মনৰ কথা প্ৰীতিৰ আগত খুলি ক'ব নোৱাৰিলে, কাৰণ মানসে জানিব পাৰিছিল যে দুদিন পিছত প্ৰীতিয়ে তেজপুৰলৈ দুবছৰৰ বাবে পঢ়িব যাব আৰু সেইদিনাখনেই সিহঁতৰ মাজত থকা সম্পৰ্কটোৰ ইতি পৰিব। মানসে সিহঁতৰ মাজত থকা সম্পৰ্কটো বজাই ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল যদিও এই বাৰ মানসৰ ওপৰত দয়া কৰিবলৈ দয়াকৰোতাজনৰ দয়াৰ অভাৱ হৈছিল। মানসৰ চেষ্টা বিফল হৈছিল আৰু সি প্ৰীতিক সুধিছিল- তিনিবছৰ পূৰণা ঘাঁড়োখৰ শুকুৱাই নাই, সেই শুকুৱাবলৈ আৰম্ভ কৰা ঘাঁড়োখৰত কিয় তুমি নিমখ ছতিয়ালা? □

“..... দুৰ্বলেই হ'ক বা সবলেই হ'ক গল্পৰ মাজেদি বৈ থকা কাহিনীয়ে ধ্বনিত কৰে জীৱনৰ কোনো এক মুহূৰ্ত্তৰ ঘনীভূত ইতিহাস। এই ইতিহাসৰ ওপৰত অধিক মনোযোগ দিয়া কাৰণে তাক এনেভাবে উজলাই তোলা হয় যে তাৰ পোহৰত ব্যক্তিৰ সমগ্ৰ জীৱনকে আগুৰি থকা কোনো এটি অনাৱিষ্কৃত বিশেষত্ব স্পষ্ট হৈ উঠে।”

— ত্ৰৈলোক্য নাথ গোস্বামী

নতুন বছৰ

শ্ৰীপুলেন হালৈ
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

অনামিকাই চাই আছিল পশ্চিমৰ আকাশত
ডুব যাব ধৰা সূৰ্য্যটোৰ পিনে। ইতিমধ্যে আকাশখন
ক্রমান্বয়ে হেঙুলীয়া হৈ আহিছিল। এজাক সুমধুৰ
মৃদু বতাহে তাইক স্পৰ্শ কৰি গ'ল। পদুলি মুখত
থকা তগৰ দুজোপাৰ পৰা ফুলৰ কোমল সুবাস
বতাহত আহি তাইৰ নাকত লাগিছিল। মনটো
সেমেকা হৈ আহিছিল তাইৰ। তগৰ দুজোপাৰ
ওপৰেদি তাই দৃষ্টি বাগৰি গৈছিল। দুয়োজোপা
গছতেই বহুত ফুল ফুলিছে। ফুল গছবোৰৰ এই
চেহেৰা প্ৰেমৰ অন্য এক ৰূপ। অনামিকাৰ এটি
মৰ্মদাহী হুমুনিয়াহ আপোনা আপুনি ওলাই আহিল।

অবিনাশ এতিয়া ক'ত আছে বাকু! আজিৰ
পৰা দুবছৰ আগতে সি ঘৰৰ পৰা ওলাই গৈছিল।
অবিনাশৰ তগৰ ফুল বৰ প্ৰিয় আছিল। তেওঁ
সদায় তাইলৈ এসোপা তগৰ ফুল আনিছিল।
এদিন তেওঁ তাইক কৈছিল “তগৰ ফুল মই খুউৰ
ভাল পাও অনামিকা।” তাই কৈছিল “মোতকৈয়ো
বেছি ভাল পোৱানে?” সেই অবিনাশক আজি
কিমান দিন যে তাই লগ পোৱা নাই। কথাষাৰ
ভাবি অনামিকাৰ অন্তৰে হাহাকৰ কৰি উঠিল। নাই
নহয়। অবিনাশ আছে। তেওঁ এদিন আহিব।
অন্ততঃ তাইৰ কাৰণে।

অনামিকাৰ চকুৰ আগত অবিনাশৰ
মুখমণ্ডলৰ প্ৰতিচ্ছবি জিলিকি উঠিল। এখন
কোমল মুখ, শান্ত এঘোৰ চকু আৰু ওঁঠত সকলো
সময়তে থকা হাঁহিৰ ৰেখা। এয়াই আছিল
অবিনাশ। অবিনাশ আৰু তাই একেখন কলেজতে
পঢ়িছিল। তাই উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ প্ৰথম বাৰ্ষিকত
নাম লগাওতে অবিনাশ আছিল স্নাতক তৃতীয়
বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰ। কলেজত তেতিয়া খুউৰ বেগিং
চলিছিল। বেগিঙৰ ভয়তে তাই পলাই ফুৰিছিল।
কিন্তু এদিন তাই চাৰিজনীয়া ল'ৰা দল এটাৰ
সন্মুখত অপ্রস্তুতভাৱে পৰি গ'ল। দলটোত আছিল
দীপক, নয়ন, অপূৰ্ব আৰু অবিনাশ। আটাই
কেইজন স্নাতক বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰ। তাই অপূৰ্ব

বোলাটোৱে মাতি নিছিল। ভদ্ৰতাৰ খাতিৰত
মৰণত শৰণ দি তাই সিহঁতৰ পিনে আগবাঢ়ি
গৈছিল। চাৰিওজনে ঘেৰি ধৰি তাইক বিভিন্ন প্ৰশ্ন
সুধিছিল। ইয়াৰ মাজতে অপূৰ্ব বোলাটোৱে হঠাৎ
তাইক সুধিছিল “আমি চাৰিওজনৰ ভিতৰত কাক
তোমাৰ বেছি ভাল লাগিছে?” তাই তেতিয়া
থতমত খাইছিল আৰু লাজত ৰঙা-চিঙা পৰিছিল।
তাইৰ অৱস্থা দেখি অবিনাশে অপূৰ্বক কৈছিল
'বেগিং' মানে পৰিচয় লোৱা; ইয়াৰ অৰ্থ এইটো
নহয় যে বেগিঙৰ নামত যা-তা প্ৰশ্ন সুধিবি।
ভৱিষ্যতে এনে প্ৰশ্ন কাকো নকৰিবি।' অবিনাশে
তাইক বেয়া পাবলৈ মানা কৰিছিল আৰু যাবলৈ
দিছিল।

সেই দিনাই অবিনাশৰ লগত তাইৰ প্ৰথম
চিনাকি। এই চিনাকিয়ে লাহে লাহে দুয়োৰে মাজত
প্ৰেমৰ সম্বন্ধলৈ ৰূপান্তৰ লৈছিল। অবিনাশে ভাল
বক্তৃতা দিছিল, ভাল ছবি আঁকিছিল। অবিনাশৰ
বক্তৃতা আছিল বিদ্ৰোহৰ। সি দেশক ভাল
পাইছিল। তাৰ প্ৰতিটো কথাই আছিল সংগ্ৰামমুখী।
সেই দিনটোৰ কথা আজিও মনত পৰে। নিশা প্ৰায়
দহ মান বাজিছিল। হঠাৎ তাইৰ ৰুমৰ দুৱাৰত
টোকাৰ পৰিছিল। দুৱাৰ খুলি দেখিছিল সন্মুখত
অবিনাশ। ভিতৰলৈ আহি সি তাইৰ বিচনাখনত
বহি কোনো পাতনি নেমেলাকৈ আৰম্ভ কৰিছিল-
“অনামিকা, মই আজি তোমাৰ পৰা বিদায় ল'বলৈ
আহিছোঁ। তোমাৰ প্ৰতি মোৰ মৰম-ভালপোৱা
সকলো অমৰ হৈ ৰ'ব। কিন্তু মোৰ বাবে তুমি বৈ
নাথাকিবা। মোৰ যাত্ৰাপথ বৰ দুৰ্গম।” তাই থৰ
লাগি বৈ আছিল। এটা শব্দও মুখেৰে ওলোৱা
নাছিল। কিছু সময় পিছত অবিনাশে গুচি গৈছিল।

অবিনাশ যোৱাৰ দুই বছৰ হ'ল। কিন্তু সি
আজিও তাইৰ ওচৰলৈ ঘূৰি অহা নাই। কিন্ত
তাইৰ বিশ্বাস অবিনাশ এদিন আহিবই- নতুন দিনৰ
সূৰ্য্যৰ পোহৰ লৈ। □

विश्व

एक शब्द का अर्थ
सर्वत्र ही मिलता
है। यह शब्द ही है जो
सबको जोड़ता है।

— श्री १०८/१०८

সপোন

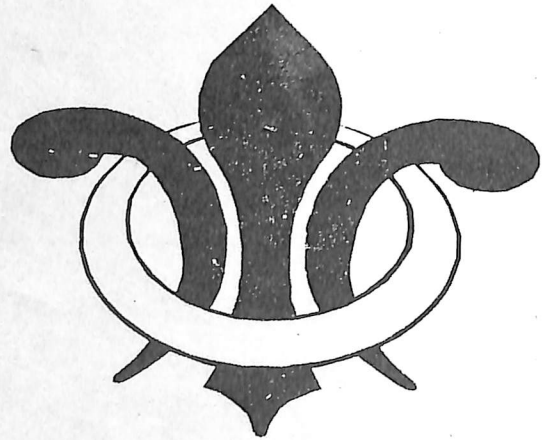
শ্ৰীৰাজীৱ লোচন ডাকুৰা
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ

সপোন এয়া সপোন দুখৰ
গধূলিও লাগে ধূসৰ ধূসৰ।
আকাশত সোৱা অলেখ তৰা
নামি আহিছে অলকানন্দা।
ধাননি পথাৰ, উদং কেৱল
দূৰ দূৰলৈ নাই শস্য সমল।
একালত এয়া আছিল অসম
মন বোলোতেই আছিলে মৰম।
প্ৰাণো নাই পৰশো নাই
নিৰ্জীৱ মাথো সুৰৰে লহৰ।
দূৰৈত দেখো এটি আশাৰ সপোন
সপোনতো সোণত সুৰগা
ৰঙতে ৰাঙলী ৰাংখালী সেয়া
গুনা-নুগুনা তোল পেপা গগণা।
কিন্তু এয়া মনৰ মাথো এক কল্পনা
দিঠক নহয় এয়া স্বপ্নহে
মাথো এটি স্বপ্ন দুখৰহে।

মোৰ কবিতাৰ শব্দবোৰ

শ্ৰীসঞ্জয় দাস
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

মোৰ কবিতাৰ শব্দবোৰ
কল্পনাৰে মাত্ৰ তৈয়াৰী নহয়,
মোৰ কবিতাত আছে সত্যতা
পলকতে ওলোৱা শব্দবোৰ
গাঠি থোৱা আছে মোৰ হৃদয়ত
মই ডুবি গৈছো মোৰ কবিতাবোৰত,
কোনেও যেন মোক উলিয়াইবলৈ চেষ্টা নকৰে।
মই বিশাল আকাশ আঁকিছো
মোৰ কল্পনাৰ তুলিকাৰে
মানস পটত।
শুই থকা মানুহবোৰক
জগাই তুলিব লাগিব
মই হেৰাই যাব বাচিৰিছো
পৃথিৱীৰ মানুহৰ মাজত
এখন নতুন পৃথিৱী গঢ়িবলৈ।

তৃষণতুৰ

কবিতা

শ্ৰীনৰকুমাৰ কলিতা
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

মই আজি তৃষণতুৰ
 আছে বুকুৰ মাজত
 তোমাৰ প্ৰেমৰ তৃষণ।
 দিয়া তুমি ওপচাই
 প্ৰেমৰ নিজৰা,
 মোৰ স্পৃহাভৰা
 অস্ত্ৰ টোৱাই।
 তোমাৰ মুকুতা ভৰা হাঁহিৰে
 নিথৰুৱা জীৱনমোৰ
 সাৰ্থক কৰি
 দিয়া ছতিয়াই মোৰ হিয়াত
 তোমাৰ প্ৰেমৰ কণিকা। ...

দ্যাগাত ম্যাক নিতু হাঁহ
 ছাচা চাচ পতনবিৰ মাতা
 পাৰু চলাহানভাৰ
 হাঁহ দ্যাৰণীক তানৰ নিতু
 পাতীক কীৰ ততুৰী
 নতুগাত হাঁহৰী মিতা
 হাঁহৰী মিতাৰীক মাতুৰীক নিতু
 তিৰ চাৰাৰীক মাতুৰী
 চাৰাৰীক মাতুৰীক মাতুৰী
 পাৰু মিতাৰীক মাতুৰী
 হাঁহৰ মাতুৰীক মাতুৰী
 মিতা হাঁহৰ মাতুৰী
 হাঁহৰীক মাতুৰীক মাতুৰী
 হাঁহৰীক মাতুৰীক মাতুৰী
 হাঁহৰীক মাতুৰীক মাতুৰী
 হাঁহৰীক মাতুৰীক মাতুৰী

বক্ষক

শ্ৰীবিজু কলিতা
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

আই, তুমি সাৰে আছানে
তোমাৰ স্বাধীনতাৰ বাবে যোৱা
সন্তানবোৰৰ কথা
তুমি মনত ৰাখিছানে আই,
সিহঁত বাক এতিয়াও
শক্তিশালী হৈয়েই আছেন,
নে সিহঁতৰ উদ্দেশ্যৰ পৰিৱৰ্তন হৈছে?
নিশাৰ একাৰত মতা
সেই মাতাল সন্তানৰ চিঞৰ
নিজকে শুদ্ধ বুলি গৰ্ব কৰা
সেই অন্ধ সন্তানৰ মাত,
নুশুনানে আই তুমি।
এয়াই জানো সিহঁতৰ লক্ষ্য আছিল?
আই তুমি নিমাত কিয়,
নিজৰ ভাতৃৰ ওপৰত,
নিজৰ ভগ্নিৰ ওপৰত প্রতিশোধ
এয়াই জানো সিহঁতৰ স্বাধীনতাৰ লক্ষ্য!!

মহৎলোকৰ বাণী

পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ সহজ কাম হৈছে আনক সমালোচনা কৰা আৰু সবাতোকৈ টান কাম হৈছে নিজক সংশোধন কৰা।

— হেম বৰুৱা

পদ মানুহে কামৰ বাবে লয় কিন্তু কাম কৰিব নোৱাৰিলে পদৰ কোনো মূল্য নাই।

— গোপীনাথ বৰদলৈ

নিৰ্ভাজ অসমীয়া ভাষাৰে কথা লিখিবা, নিৰ্ভাজ অসমীয়া সাজপাৰ পিন্ধিবা, অনাহকত বিদেশীক অনুকৰণ নকৰিবা।

— লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা

পাপক ঘিন কৰিবা কিন্তু পাপীক ঘিন নকৰিবা

— যীশুখ্ৰীষ্ট

মই কেৱল এটা কথাহে জানো সেইয়া হ'ল মই একো নাজানো।

— চক্ৰেটিচ

শিক্ষাৰ ঘাই শিপাডাল বৰ তিতা, কিন্তু ফলাফলবোৰ বৰ সোৱাদ।

— এবিস্টটল

পাৰিলে সত্য কথা আলোচনা কৰিবা, নহলে নীৰৱে থাকিবা

— বেঞ্জামিন ফ্ৰেঙ্কলিন।

— সংগ্ৰাহক

সম্পাদক

সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে অসমী আইৰ বিপন্ন অস্তিত্ব উদ্ধাৰৰ স্বার্থত প্ৰাণ আৰ্হতি দিয়া শত-সহস্ৰ বীৰ ছহিদ সমন্বিতে তৎসংশ্লিষ্ট সদৌতিলৈ অশ্ৰু-অঞ্জলি নিবেদিছো, লগতে মুক্তিৰ হকে বিপ্লৱ কৰা বিশ্ববাসীলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা যাচিছোঁ।

মোক/ইং ১৯৯৮-৯৯ বছৰৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সাহিত্য সম্পাদকৰ পদত অধীষ্ঠিত কৰি মহাবিদ্যালয়খনত সেৱা আগবঢ়োৱাৰ আংশিক সুযোগ দিয়াৰ বাবে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক লগতে শিক্ষাগুৰু সকলক আৰু কৰ্মচাৰীবৃন্দক আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাইছো। মহাবিদ্যালয়ৰ সাহিত্য সম্পাদকৰূপে অধীষ্ঠিত হৈয়ে মোৰ কাৰ্য্যকালৰ কিমান দূৰ সফলতাৰে আগবঢ়াই লৈছো তাৰ বিচাৰৰ ভাৰ আপোনালোকক দিছো। মোৰ কাৰ্য্যকালৰ সময়ছোৱাত বিভিন্ন সময়ত অনুষ্ঠিত হৈ যোৱা মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নয়নমূলক কামৰ লগতো একান্তভাৱে জড়িত হৈ আহিছোঁ। এই সকলোবোৰ কাম চলাই নিয়াৰ বাবে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল তথা শিক্ষাগুৰু সকলৰ পৰা যথেষ্ট সহায়-সহযোগিতা পাইছো।

মোৰ দায়িত্ব সম্পন্ন কৰাত মোক সহায় আগবঢ়োৱা মাননীয় অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত হিতেশ ডেকা, উপাধ্যক্ষ শ্ৰীযুত আৰ, এচ, টিৱাৰীক মোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছোঁ, লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষাগুৰুসকল আৰু কৰ্মচাৰীসকলৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ হৈ তেওঁলোকক অভিনন্দন জনাইছোঁ।

শেষত মোৰ অজানিতে হোৱা ভুল ত্ৰুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত মাৰ্জনা বিচাৰিছো। আশা ৰাখিছো কলেজৰ আগৰ দিনবোৰ চিৰসেউজী হওঁক। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ এই ক্ষুদ্ৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছোঁ।

ধন্যবাদেৰে
জাবেদ বিন জিয়া
সাহিত্য সম্পাদক
১৯৯৮-৯৯

কৌতুক

পুলিচ : ঐ ল'ৰাহত তহতে ইয়াত কি কৰি আছ?

ল'ৰাহত : আমি সৌ ছোৱালীজনীলৈ চাইছো।

পুলিচ : কিয়?

ল'ৰাহত : কাৰণ তাইৰ নাম সীতা।

পুলিচ : আৰু তহতৰ!

ল'ৰাহত : আমাৰ নাম বাম, লক্ষণ, ভৰত, শত্ৰুঘ্ন।

পুলিচ : তহতৰ বাপেৰৰ নাম নিশ্চয় "দশৰথ"।

ল'ৰাহত : কাৰণ মোৰ নাম ৰাৱণ।

গ্ৰাহক : উইলচ্ ফিল্টাৰ আছে নেকি?

দোকানি : নাই।

গ্ৰাহক : চাৰমিনাৰ বা বিড়ি আছে?

দোকানি : নাই।

গ্ৰাহক : তলা আছে নেকি?

দোকানি : আছে। লাগিব নেকি?

গ্ৰাহক : নালাগে, আপোনাৰ দোকানৰ দৰ্জাত এটা তলা লগাই থওক।

এদিন এজন সুৰক্ষা বাহিনীৰ সৈনিকে হোটেলত "পৰঠা" খায় থাকোতে তেওঁৰ বৰ পিয়াহ লাগিল আৰু ল'ৰাটোক ক'লে—

সৈনিক : পানী লাওঁ।

ল'ৰা : চাহাব তৰকাৰী আজি পানীলাউৰ নহয়, ৰঙা লাউৰহে।

হৰি : তোমাৰ দেউতাই ভাত খাওতে ভগৱানৰ নাম লয়নে?

ৰাজু : হয়, লয়।

হৰি : তুমি কেনেকৈ জানিলা?

ৰাজু : যোৱাকালি দেউতাই ভাতৰ পাতত বহিয়েই কৈছিল উহ! ভগৱান, আকৌ জাতি লাউ।

— সংগ্ৰাহক
সম্পাদক

EDITORIAL BOARD

From Left : Sri R. S. Tiwari (Vice Principal), Sri Hitesh Deka (Principal), Prof. Swapna Smriti Mahanta (Prof-in-charge), Sri Zaved Bin Zia (Editor)
Not seen in photo : Prof. Prarthana Barua (member), Prof. Shrabani Bhadra (member), Shri Debashis Ky Dutta (member), Shri Ranjana Tiwari (Member), Latif Khurshid (member).

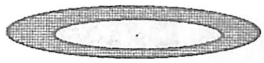
TEACHING STAFF

Sitting Row : From left : Shri Prasanta Kr. Sarma (Deptt of Commerce), Shri Naba Kr. Goswami (Head, Deptt. of Commerce) Shri R. S. Tiwari (Vice-Principal) Shri Hitesh Deka (Principal) Shri Prabhat Ch. Kakati (Head, Deptt of Accountancy), Shri Bhababhuti Sharma (Head, Deptt. of Management).

Standing Row : From left : Mrs. Pami Dasgupta, (Deptt of M.I.L., Bengali) Shri Bijoy Kalita (Deptt of Accountancy), Shri K. N. Khandekar (Deptt of Economics), Archana Bora (Deptt of English), Runumoni Lahkar (Deptt. of Commerce), Swapna Smriti Mahanta (Deptt. of Assamese) Ashima Sarma Bora (Deptt. of Management.

Not seen in photo : Upasana Chakraborty (Deptt. of Economics), Ranjun Phookan, (Head, Deptt. of B.M.S.T.), S. Islam (Head, Deptt of Econon.ics), Dipak Barman (Head, Deptt. of Assamese), Muruli Krishna Sarma (Deptt. of Commerce), Jayshree Pathak (Deptt. of B.M.S.T.), Anjita Bora (Deptt. of English), Prarthana Barua (Deptt. of English), Malamoni Dutta (Deptt. of Management), Shraboni Bhadra (Deptt. of M.I.L. Bengali), Purnima Singh (Deptt. of M.I.L. Hindi), Bipul Kolita (Deptt. of Accountancy), Joyoshree Dam Paul Choudhury (Deptt. of Economics) Kukil Bora (Deptt. of Management), Md. Safiqul Hoque (Deptt. of Accountancy), Miss Mridusmita Baruah, (Deptt. of English)

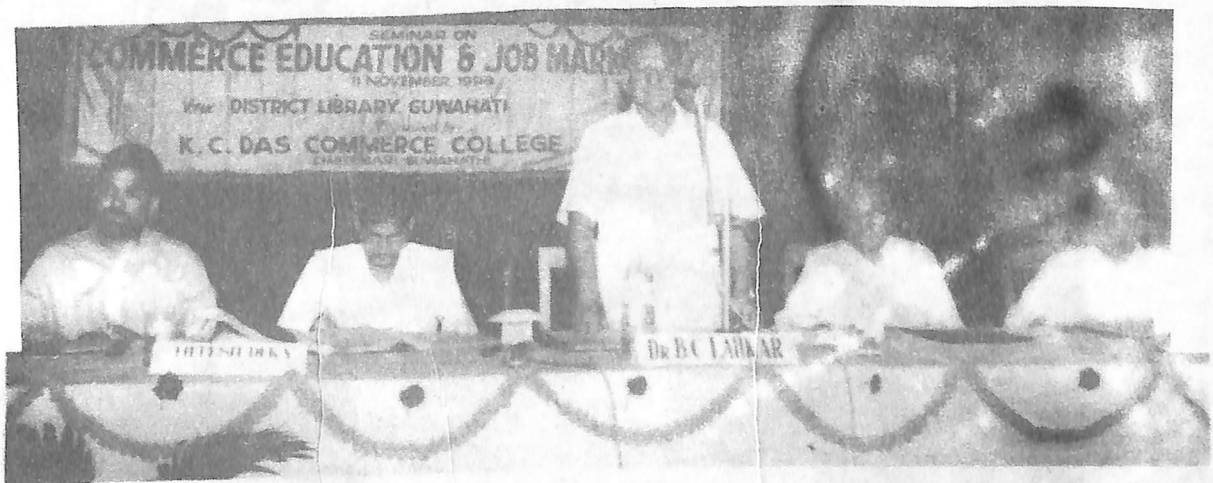
Our Achievements

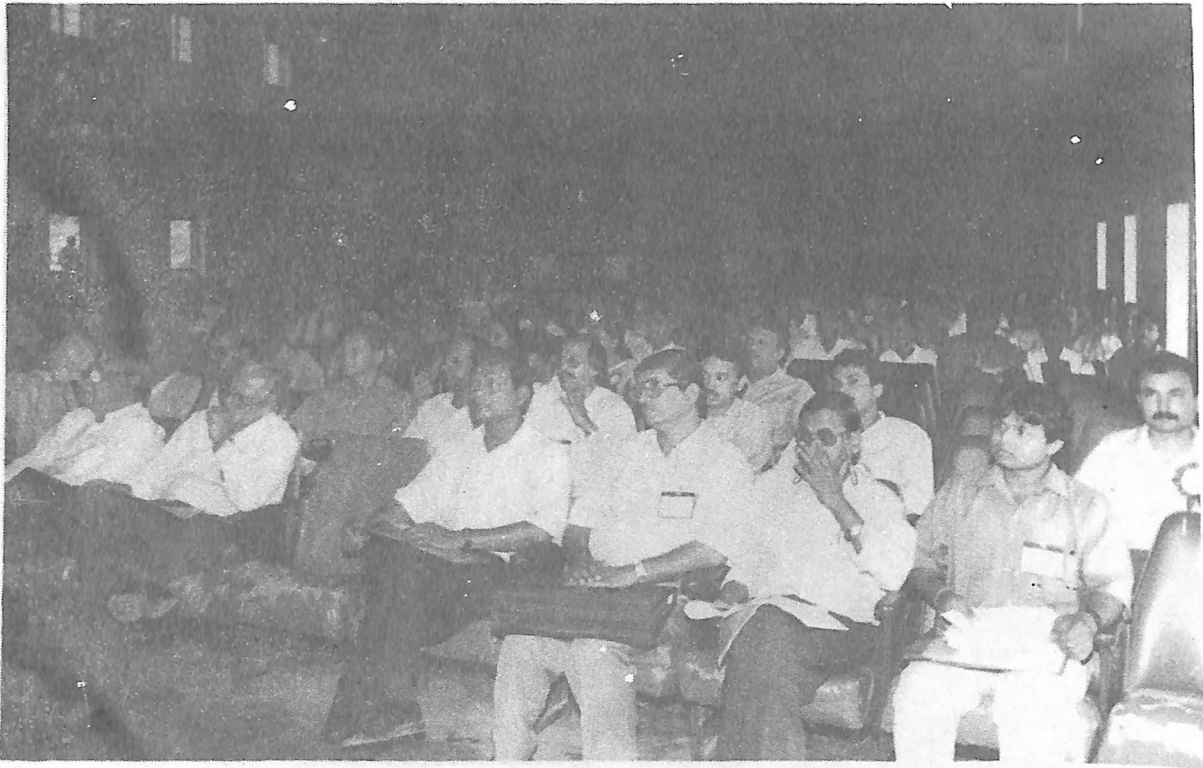
SEMINAR ON COMMERCE EDUCATION AND JOB MARKET

Shri Thanesar Boro, Noble Education Minister inaugurated the Seminar by lighting a lamp

Dr. B. C. Lahkar delivering chairman's speech of Technical Session

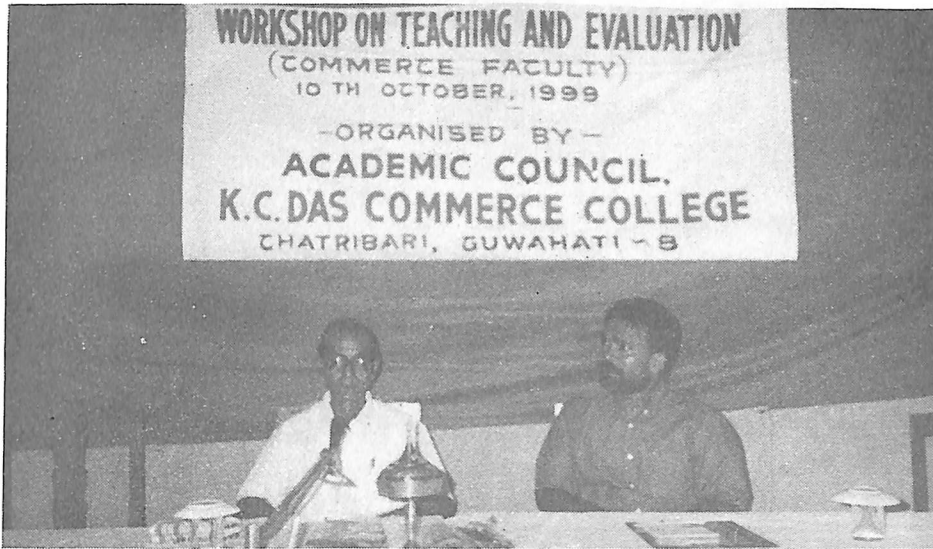

A view of Audience and participants
of the Seminar

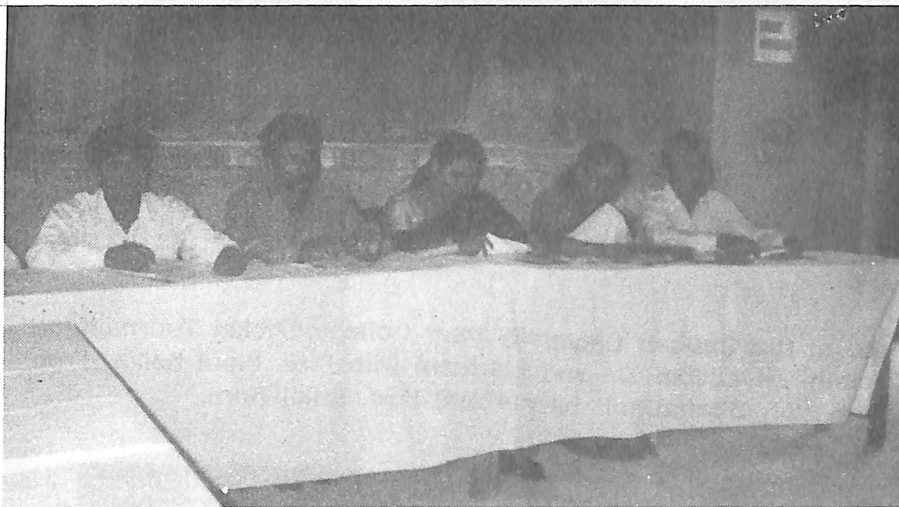

Organising Committee of the Seminar

WORKSHOP ON TEACHING AND EVALUATION

Prof. S. K. Dey, CHairman of the Workshop and Shri Hitesh Deka, Principal.

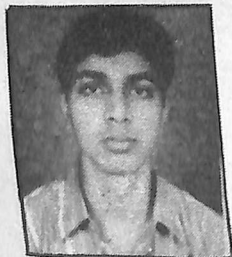

Participants of the Workshop

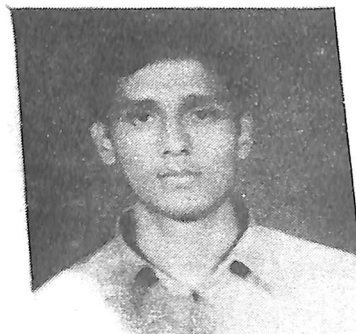
Our Talents

Participated in the Gauhati University Inter College Cricket Tournament, 1998. Captain- Zaved Bin Zia and his team with Prof. Bipul Kalita, Prof. Bijoy Kalita, Prof. Bhababhuti Sarma and Prof. Kukil Bora.

Secured 1st class in Accountancy Major
in B.Com. Final Examination, 1999
Sri Barun Kr. Beriwal

Best Student of the year 1998-99
Shri Pawan Dhand

Office Staff

Sitting Row : Sri Hari Narayan Choudhury (L.D.A.), Sri Paresh Kalita (L.D.A.) Mrs. Saraju Kakati (L.D.A. Cum. Typist), Miss Rina Das (Library Asstt.).
Standing Row : Sri Girish Deka (4th Grade), Sri Sibacharan Das (4th Grade).
Not seen in photo : Sri P. C. Barman (U.D.A.), Sri Gautam Choudhury (Accountant), Md. Afzal Husain (L.D.A.)

K. C. DAS COMMERCE COLLEGE MAGAZINE

English Section

Third Issue
Session : 1998-99

Prof-in-charge

• *Swapna Smriti Mahanta*

Editor

Zaved Bin Zia

Content : English Section

ARTICLES

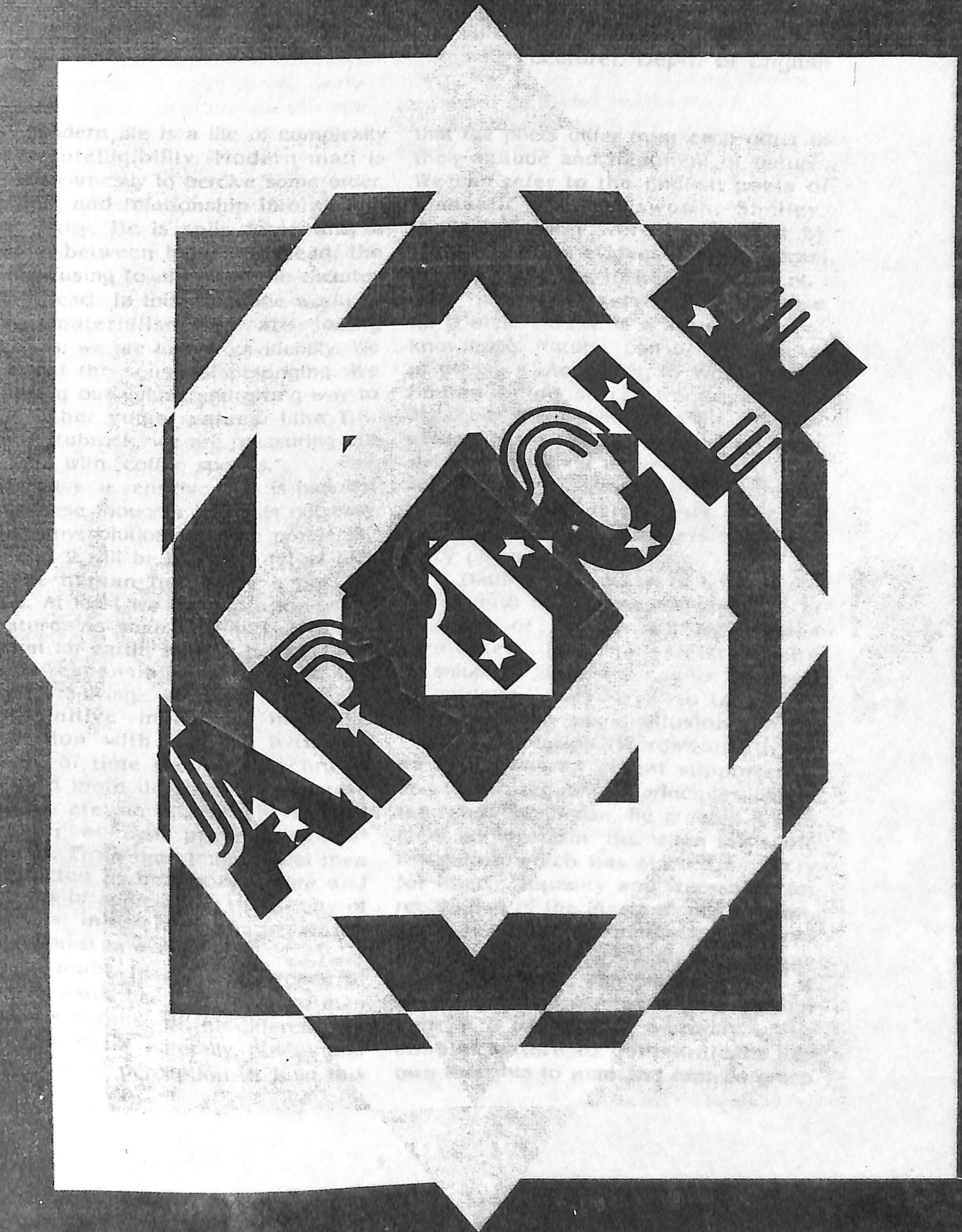
1. Love of Nature, An Escape From
The Human life : Mrs Archana Bara, Lecturer, Deptt. of English
2. How do we lose our memory : Kavita Kashyap
3. Indian Democracy -
Yesterday, Today and Tomorrow : Mridusmita Baruah,
Lecturer, Deptt. of English
4. India's Destiny in 2001 A.D. : Shruti Jalan
5. OH. FOR BROTHERHOOD OF MANKIND : Sumiti Mishra
6. On The Evils of Ragging and how to stop it : Tanmoy Ghosh
7. Redudancy of Degree : Partha Ganguly.
8. With Faith, you can Achieve Everytying : Naresh HariSinghan
9. Seminar on "Commerce Education and job Market (A Report)

POEMS

1. What does a College student say? :
Ashima Sharma Barah, Lecturer, Deptt. of Mgt.
2. Death : Priyanka Chaurasia
3. My lost self : Shikha Sikaria
4. Lonely : Banani Banerjee
5. School Days : Sikha Jain
6. Down the memory Lane : Shekhar Jojodia
7. Ode to my Belove Dad : Lipika Goyal
8. My Dreamland : Indrajit Daimary
9. Dear Friends : Bindu Jalan
10. A New Day : Ram Pd. Chapagain

JOKES

QUIZ

LOVE OF NATURE, AN ESCAPE FROM THE HUMAN LIFE

Mrs. Archana Bara

Lecturer, Deptt. of English

Modern life is a life of complexity and unintelligibility. Modern man is seeking earnestly to perceive some order, meaning and relationship into all this complexity. He is split personality a division between heart and head, the head refusing to abide by the dictates of the heart. In this mundane world of gross materialism, we are losing ourselves; we are losing our identity. We have lost the sense of belonging. We are losing our values and giving way to some other vulgar values. Like T.S. Eliot's 'prubrock, we are measuring out our lives with coffee spoons.'

Today, a sensitive man is haunted by all these thoughts and it is not easy to find any solution to these problems.

But it will be unjust to forget that we, the human being are a part of nature. At least we belong to the world of nature. As such and as the wisest creation on earth, human beings have certain responsibilities to make the earth worth-living.

Primitive men live in close association with nature. With the passage of time men are becoming more and more detached from nature until they are almost entirely isolated from her at this present age of machines. From time immemorial men are attracted by beauty of nature and the faculty of appreciating the beauty of nature is inherent in man which remains latest in every life.

No doubt, there is difference of attitude towards her from man to man and this is because of the difference in perception. Poets, naturally, possess an acute sense of perception. It is in this

that the poets differ from each other in their attitude and treatment of nature. We can refer to the English poets of Romantic era Wordsworth, Shelley, Keats etc. they were influenced by nature which is evident in their works. But their attitudes to her are different.

Nature can serve many purposes for a man. Nature is a store house of knowledge. Nature can be the source of pleasure. According to Wordsworth, human beings suffer because they dissociate themselves from the world of nature. If we submit ourselves to her she bestows upon us her motherly love and teaches us many lessons through her various agencies. This belief of Wordsworth, found expression in his 'Lucy poems'.

Nature is a source of solace too. Wordsworth himself seeks for solace in the lap of nature when he was tormented by the sinister and meaningless life of the city (of London). He revisited river 'Wye' to target his grief caused by his disillusionment in French Revolution (Wordsworth in his early life was an ardent supporter of liberty and republican principles. When the revolution began, he greeted it with great enthusiasm. But when the same revolution which has started as a cry for liberty, equality and fraternity, for recognition of the innate dignity of man, soon turned into an instrument for annihilating these very ideas, he was grieved so much that he underwent a deep moral and spiritual crisis). To him there is a pre-existing harmony which enables nature to communicate her own thoughts to man and man to grasp

and seize them and to contemplate upon them until an inseparable bond between the two (nature and man) is established.

We can seek solace in the lap of nature like Wordsworth who says in lines composed 'A Few Miles Above Tintern Abbey'

..... Nor less, I trust to them, I May have owed another gift, of aspect more sublime? That blessed mood, in which the burthen of the mystery, in which the heavy and the weany wieght of All this unintelligible world is lightened.

Here he attributed to the landscape near 'Tintern Abby', another gift, of a more sublime aspect, that blessed mood, in which the burden of the mystery of things, and the depression caused by the things in this world that we cannot understand is taken off.

There is a harmony (balanced in the world of Nature. We can learn this from her. nature through her various agencies impact knowledge to man. Wordsworth's 'Lucy' is taught by Nature how to find rythm even in the motion of a destructive storm. Lucy's identity is in the dark. She may be a product of Wordsworth's fertile imagination. But here we can draw reference from the real world. We can take the name of Anne Frank, a young and brave Jewish girl of fifteen, who suffered and died at the hands of the Nazis during world war II. Anne's family (Pavents, elder sister

Margot and she) lived in disguise in a building for two years until they were discovered and caught by the Nazi's while living. Secretly in that building, she did not miss the least opportunity to go to the bārrēt at high to have look on the sky and enjoy the beauty of the moonlight night.

She had a profound faith on the benign influence of nature on man and that faith along with her faith on man makes her brave her fate calmly (she supported and dies along with her sister and mother in captivity. She witnessed the slow and terrible death of her sister after being separated from her mother. She died three days later). While living in the wretched condition for two years in the secret house, she used to steel away a view of the world outside lighted by the warm rays of the sun, through the working when she was allowed by her elders, with a thirst for beauty in her eyes. This experience made her feel that nature with her celēscial beauty, is a never ending source at delight for the miserable man. This feelings remain recorded in her diary which was found later on and published.

Thus nature can act as a constant source of delight for man. We must love her and our love of nature may lead to love of man. And this love for nature may provide us an escape from the monotomy of this humdrom life. □

How do we lose our memory

Kavita Kashyap

No, person really knows how much he or she remembers. Just close your eyes and try to recall everything you have ever seen. All the people, all the houses, all the streets, all the objects you have ever looked at and all the words and numbers you have ever learnt. There seems to be no end to it.

In our brain, there is a visual memory centre where these millions of impression are stored up, really as in a good photographic library. We cannot yet explain how this miracle of filling away take place in an orderly manner according to subjects.

Because of this orderly arrangement it is possible for one section to be injured or destroyed without harming other sections. For example, a person may here a brain injury or a haemorrhage and have his storehouse of certain memories wiped out. He may have "forgotten" how to use words, but he may still be able to

duse members!

Sometimes people have a "memory blindness" because of old age or an injury that prevents them from recognizing object they see. They may look at a ball and not know what is it. But if they touch it, they are able to recognize it, because they are not depending on their visual storehouse of Memory.

Our brain also has an auditory memory centre. Here are stored all sounds we remember, just as if it were a library of gramophone records.

A person may also suffer from amnesia. This is usually caused by a state of great anxiety and it make a person forget certain associations which, unconsciously, he does not want to remember. When people with amnesia are treated, these associations can be restored and their memory come back to normal. □

Indian Democracy- Yesterday, Today and Tomorrow

Whenever we talk of India, it speaks highly of its Mridusmita Baruah Lecturer, Deptt. of English rich cultural heritage. A country having a history over 5000 years of glorious past, which through the years produced visineries like Buddha, Ashoka the Great, Chanakya, Akbar, Rabindra Nath Tagore, Mahatma Gandhi, Jawaharlal Nehru to name a few. These gems of man remind us of the great heights our country had been able to achieve in the bugone moments of history. And when I dream about my country, I am gripped by nostalgia a walk down the memory lane, filled with achievements, be it in the field of scientific knowledge, theology, administration, art or literature. At this juncture it reminds me of the eternal words of "Gitanjali".

"When the mind is without fear
and the head is held high;
Where knowledge is free;
Where the world has not been
broken up into fragments;
By narrow domestic walk;
How very inspiring are these
words !

We all dream and aspire for a country where the psyche of the masses radiate of modern outlook, where men and women are measured in the same yardstick. Now must question to ourself been able to live upto the high expectation of growth in the long 50 years of our Independence? Have we been able to provide even the three necessities of life- food, clothing and shelter, to the millions of people who are forced to lead a hand to mouth existence who live below the poverty line? Alas! but the answer is bitter nay. My heart really bleeds with pain, as we approach the 21st century with such a snail like pace of development. This is surely not the heaven Tagore so poetically dreamt of.

In the stroke of midnight of 15th Aug. 1947 India attained freedom after two hundred years of British autocratic rule. India fought for freedom under the guidance and spirit of the father of the nation Mahatma Gandhi against the Britishers. The people of the country irrespective of their caste, creed, religion, language fought against the Britishers as one nation, one state, though the partition of the country was a dead blow for the people of India. After independence eminent political thinker, philosopher like Pandit Jawaharlal Nehru, C Rajagopalchari, Gopal Krishna Gokhle, Sarbapalli Radhakrishnan, Maulana Abul Kalam Azad, Lal Bahadur Shastri, Gopinath Bordoloi were the architecture of Modern India. India united together as one nation and one state and advanced towards socialistic pattern of society but gradually disintegration in India societyn is rising high. Till then the India National Congress played the vital role as well from the Democracy in shaping the destiny of the country.

To meet the aspirations of the people in respect of language, religion and culture, the Indian Union reorganised under state Re-organisation Commission (S.R.C.). The alter of well founded Indian Democracy under INC had to face with numbers challenges with the ugly forces of corruption, regionalism, capitalism, casteism, communalism, nepotism, redtapism and other related isms. As a result the Nagas, the most smallest community of the country from an isolated district of undivided Assam challenged the Indian Constitution under the leadership of late. F. Z. Phizo under the banner of Naga National Council (NSC) and wanted the secession from the Indian Union and today the demand of Independent Nagaland is hanging in the

balance under the NSCN, a terrorist outfit of the Naga people standing on the way subsequently, the Mizo people of Assam, the smallest community of the country of a particular district of undivided Assam under the leadership of late Laldenga under the banner of Mizo National Front (MNF) challenged the Indian Democracy and constitution for separation. And till date the problem is still unsolved. Separatist tendency developed in Punjab, Kashmir, Tamil Nadu, Manipur, Tripura, Assam, the Naxalite movement in Bengal and Andhra Pradesh and few other parts the country under different militant organisation and challenged the validity of the constitution and the functioning of Indian Democracy.

To establish the Indian constitution and Democracy the Govt. of India had to conduct Army Operation in Punjab, Jammu and Kashmir, Nagaland, Mizoram, Assam, Tamil Nadu and other states but no change has so far been made. The Muslim fundamentalists wounded the sentiments of the Hindus. Subsequently the Rashtryia Sevak Sangha (R.S.S.) a Hindu religious fundamentalist group challenged the existence of the Muslim in the country. So in the recent past the country had to face with communal riots and confused the functioning of the govt. The B.J.P., Bishwa Hindu Parishad, RSS took a very tough position in Ram Janambhumi and Babri Masjid issue threatening the validity of Democracy.

In the social background too, the upper Hindu class oppressed the Harijan and tribals which stand against the smooth democratic functioning of the country. The Political anarchy of the Congress govt. under the leadership of late P.M. Mrs. Indira Gandhi, Late Acharya Binoba Bhave a disciple of Mahatma Gandhi challenged the functioning of Indian democracy and constitution. As a result in August 1975 late P.M. Indira Gandhi imposed emergency in India and thereby halted the democratic functioning of the

country. During this period in many occasions Presidents' Rule was imposed in many states of India.

In the economic front, the people of the country became poor day by day and lakhs of people remained unemployed, one section of people became richer and richer which we can term as capitalist-- exploiting the common masses. Thereby the sufferings of the people knew no bound. The result of this will be anarchy-- a complete failure of all govt. and official systems. Words are infact inadequate to express the horrors of such a development.

At present, India is running through a crucial moment where violence has taken the top most position. Even the neighbouring countries challenge our international boundary. In the Foreign policy, India failed to play a dominant role. So it high time we should all fight against these forces. Unless we undertake any measure, a very uncertain and blurt picture of the country is ahead of us.

To sum up, the govt. under the present set up and system of democratic function failed miserably in all fronts so India Democracy with the constitution appears to be very gloomy in the coming years. So it is the time for the eminent scholars, philosophers, social workers, jurists, political thinkers, educationists to sit together and exchange views and formulate policies for the healthy functioning of Indian Democracy. And we the common people should cultivate the feeling among ourselves to respect the constitution and never indulge in violence, we must register our protests, peacefully and constructively this alone will strengthen and promote democracy in India. We should therefore make judicious use of the protest weapons available under democracy to protect, preserve and promote democracy. □

Mridusmita Baruah
Lecturer Deptt. of English

India's Destiny in 2001 A.D.

Shruti Jalan
B. Com. 1st year

Sitting close to the end of the 20th century by logical analysis of the present trend, we can foresee a vivid picture of India by 2001 A.D.

The most striking effect would be created by population explosion. According to the U.N. report, by the end of this century, the population of the world will be 6550 million whereas India's population is projected to be 1008 million. If the present population growth rate is not curbed over-crowding and famine would be inevitable on the Indian Soil. This would lead to encroachment in agriculture creating critical food crisis if no immediate solution is sorted out.

Population will be another big factor by 2001 A.D. with the growth of industry and ever increasing vehicles on roads. At the present rate of

consumption of petroleum by two and four wheelers, security of human life in the Indian cities will be at stake. Indiscriminate burning of all sorts of conventional and unconventional fuels and last but not the least, wanton destruction of plant population are responsible for the augmenting air pollution in the Metropolitan cities like Delhi, Calcutta and Mumbai which will be checked to death with their over fumes by 2001 A.D.

To devise a better fortune for India, the present situation prevailing in India should be on the mend and necessary steps should be taken to curb population explosion and pollution to protect India from the impending danger in its fate, and thus expedite India to progress by leaps and bounds in its imminent future. □

"If education were for living and not merely for livelihood; if education were for joy and happiness and not merely for temporal success, if education were for self-expression and not so exclusively for imitation; if education were as much for eternity as it is for time; if education were as much for wisdom and truth as it is for so called facts; if education were as much for the soul as it is supposed to be for the mind, then indeed would the younger generation be well-equipped for life."

—G. S. Arundate

OH! FOR BROTHERHOOD OF MANKIND

Sumiti Mishra

H.S. 2nd year

Peace, oh precious Peace! peace had once ruled the world with a golden hand we have heard peace, the harbinger of harmony prosperity and brotherhood can make the earth more beautiful than the obode of the almighty. This too we have learnt the learned orate. Peace creates a happy and healthy atmosphere. So we must be non-violent and treat everyone as our brother to provide the society with a peaceful environment we have learnt from our science text books. There are so many days denoted to 'peace' in a year - World Peace Day, National Peace Day(s).... But what is Peace?

The dictionary defines peace as 'calm, impore, freedom from war, guitness of mind', one can find many hoardings and posters put-up throughout the world telling the people about peace and its benefits, lots of articles have been written in newspapers, periodicals etc and many programmes have been broadcasted on the televisions and radio, with the view of creating an awareness for the need of peace of the society. But are there demonstrations enough for bringing back peace on Earth? The world today is immersed in a great ocean of communal differences.

Who can forget the great revolutions, the Indo-British fights, the Iran-Iraq wars the world wars? Can anybody remain ignorant of the continual conflicts between India and Pakistan? "Love thy Neighbour", says the scriotri, "ignore it" says man. The result - Destruction of man himself.

It has been an age-old tendency of man to grab man and more of what

comes his way. From the days of Alexander, Hitler and Napoleon till date, man has killed him, kith and kin in the hope of acquiring more and yet remain unsatisfied.

"We come empty-handed, go back empty handed" Then why crave for more? why lose one's dignity and character by performing such ignoble acts? Why put the humanities love, humanity and brotherhood at stake?

It is not only wars that are creating havoc in social life, the whims and astocities of the people also play a distinct role in disrupting social life. Such sprays of violence keep coming more and then praying on the innocent people - children are being orphaned, women are being widowed, couples are left childless. Many are being left without homes, food, clothing and above all blank future. The prevailing conditions all over the globe compel me to ask "Where there is peace?" where is the peace that can turn the earth into a better place than Heaven? the peace that the learned keep talking about? Are 'Brotherhood', humanity, love, Non-violence real elements of a society that need to be practised are they mere verbal words to be used in oration purposes?

The violent feuds prevalent in the society today has created an atmosphere of tension, unrest and cocion all over the globe, The upsurge of communalism, regionalism etc. have shaken the very roots of the society. There is always a constant fear in the hearts of man today whether he be in the street or at home. All the talk of non-violence and brotherhood prevalent

in the yester years seem mythes today. All that we see and hear about around us now is hatred communalism.

The dark truth his naked for all to see. Man fights man kills his kith and kins result bloodshed and of mutilated humanity when has weped out all trace of brotherhood, having just the 'idia' of it in the minds of the people. This ruthless vengeance continues and a fresh set of examples have been just sit by the croatia-sinlise and indo-Pak (Kargil) conflicts where thousands of brave martyrs have courageously doned the cald grab of death. Such phases of

violence hatred and war not only affecting the society but it also indicates the exelent in which human degrees has falen. There seems no scope for the restoration of peace in the world with the conflict and wars incroaching the globe.

Today, as people go through the daily headlines, a silent prayer resonable itself in the hearts of every earnest citizen for peace.

"Let there be no strife, I pray thee, between the and me.... for we be brethern" (Genrsis)

"Om SHANTL SHANTL SHANTL."

"Do not be too timid about your actions. All life is an experiment. The more experiments you make, the better. What if they are a little coarse, and you may get your coat soiled or torn? What if you do fail and got fairly rolled in the dirt once or twice? Up again, you shall never be so afraid of a tumble".

—R. W. Emerson.

ON THE EVILS OF RAGGING AND HOW TO STOP IT

Janmoy Ghosh

H.S. 2nd year

Ragging on important practice has deeply rooted itself in the educational institutions of our country. Even a section of the guardians of finest regarded it as more innocent with indulged in by the young people. But take events showed that they were sadly mistaken. It is gratifying to note that the authorities and the thinking public have at last woken up to the danger posed by this innocent mirth. For the last four years the menace of ragging in educational institutions has been assuming alarming dimension and the Government educationist and Guardians become worried and started thinking "whether education". In many institutions the new comers are subject to unimaginable torture and humiliation. The evil effect of this savage practice can be judged from the fact that ragging had driven some to suiced and the carriers of many brilliant students were cut shant. The suicide of an Engineering student four years ago so shocked the then President Sri Sangiv Reddy, that he asked the government to stap this menace. It is now understood that the Education ministry has asked the universities to take firm and drastric steps against there who trouble the furskurs. Similarly, heads of the institution have been asked to put the

teachers on patrol duty daily around hostels during the first week of the new sessions. Sessions who indulge in ragging should be firmly dealt with the students unions, should also come out unequivocally against this evil. They should offer all necessary co-operation to the authorities in archy to root out this evil practice. Ragging has already alone great damage to the countrys ocademic life and disempeld the course of many a bright students. With the co-operation of the various students' organisation it will not be difficult to diminate the evil altogether. Holding of quize competition, elocution test debates etc (in which the future should be incourage to participate) at the begining of every new acedamic session will help a lot in making the new entrants ful at home in the new environments. Our students should do well to remember that ragging is an imparted practice while in the advanced comless it is dying out, it is really unfortunate that it has found favour with a section of our students community and of ragging will come as a entile to all students and guardians as also to the educational institutions. The sooner this barborous practice is rooted out the better. □

Redudancy of Degree

Partha Ganguly
T.D.C. 1st year

A Degree is not longer the focus of today's youth. The educational spectrum is crowded with umpteen diploma holders in every conceivable field. Most of the courses available today are practical and job oriented. In fact such is the demand for many professional that a lot of out going students find job through campus recruitment in certain fields. Fashion an unexplored filled, today has become one of the not shot professions. Modelling is not longer a hobby for today's generation, but a career choice. one stalks and works towards with determination. Also gaining in popularity are courses in mass communication advertising, journalism, photography etc.

Now a days career in computers will surely give us a competitive edge.

A young man or an women today have variety of career choices. The ideal way to choose it would be to match one's strengths and aptitudes to the oppertunities in the job market tomorrow.

The right career path is all about a question of answering a few question

What am I really good at?

What do I like doing?

What options will have good demand 10 to 12 years from now. If you decide on the right career option for your future today, you will be a lucky person tomorrow. □

"Happiness, the goal to which we all are striving is reached by endeavouring to make the lives of others happy".

—Gandhiji.

With Faith, You Can Achieve Everything

Naresh Harisinghain

H. S. 1st year

"O Welcome purr-eyed faith
White handed hope
Thou hovering angel girl with
golden wings".

These are the lines sung by Milton about faith, one of the most important virtue in a mans. The poet emphasises that faith gives hope and hope inspires man to face life even during the times when the going gets tough.

Faith is the very substance and sum of life without faith, human being cannot achieve anything. It we observe all the greatest endeavour carried out in this world, we find that behind them faith was the sole driving force without which every thing is impossible.

A person can set a goal fare himself, only if he has faith that ultimately he will achieve the goal. Thus faith new achievement every news and every new discovery. There is co-relationship between faith and achievement.

Faith cannot be imposed upon anyone, if comes from deep inside ones

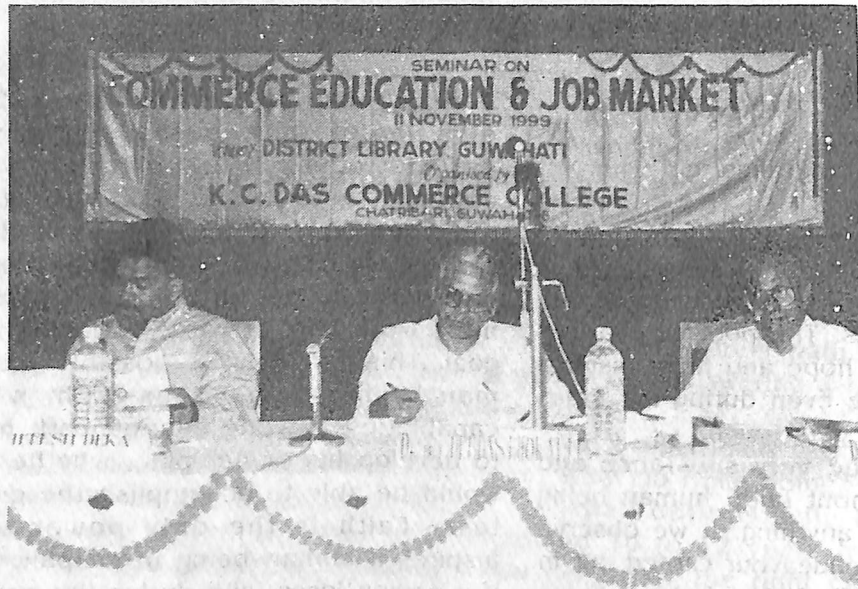
heart. It cannot be measured. The quantity of faith possessed by you depends upon how positive your approach towards life is. It cannot be weighed. For becoming successfull in life first we have to set the goal. Merely that much is not sufficient. A person must work hard towards achieving his goal. This can only be possible with a man having tremendous faith in his capabilities. Anyone cannot work hard to develop his or her plan, whether he would be able to accomplish the given task. Faith is the only power that inspires a human being in despair. But if a person loses faith during the period of struggle, he gives up hope for any success and succumbs to the unfavourable situation. So, an individual without faith is as good as a dead person. His life is just like a deflated bolloon.

Faith is the mother of success, with it anything is possible. So, we can achieve everything if we have faith and will certainly win one day by our determination, hard work and courage. □

"The surest path of salvation is through the mutual respect of all men, all races and all creeds."

—Buddha

SEMINAR ON "COMMERCE EDUCATION AN JOB MARKET"

Rapporteurs Report

By — Dr. K. K. Kalita, M. Com.Ph.D
M. R. K. Pathak M.Com.

A seminar on the topic "Commerce Education and Job Market" was held on 11 November, 1999 at district library, Guwahati, with a day long programme organised by K. C. Das. Commerce College. The programme included inaugural function, two technical sessions and valedictory session.

Inaugural Function :

The inaugural function was started with a saraswati bandana. Shri Thaneswar Boro, Hon'ble Education Minister of Assam, inaugurated the seminar. Inaugurating the seminar he said that job oriented and vocational courses should be encouraged among the students scope. Shri Umesh Ch. Sarma, Principal, Guwahati Commerce College, presidedover the function , Shri Hitesh Deka, Principai of the College, received with kindness the distinguished guests and participants of the seminar.

Technical Session — I
Chairman — Dr. B. C. Lahkar
Seminar papers :

1. Commerce Education : Prosoect and challenges in New Millennium :

By— Dr. Sujit Sikdar

The paper has thrown lights on various aspects of education as aim of education, national commitment to education, education as an input to human development, education and challengers of time etc.

Coming to the job prospects and constraints in the new millennium the writer has — observed that—

i) Job opportunities would increase for highly skilled and trained students in finance, management, marketing , system analysies and computer application.

ii) job prospects is not increasing for general commerce Graduates and post-graduates.

iii) For general commerce graduates job prospect in general sector has been shrinking day by day in north eastern region.

To meet the challenges in the job market in the coming century the paper has made some valuable seggestions—

i) We should create environment for inviting large companies and then produce the required skilled human resources to man the jobs.

ii) create an environment for creating job oprtunities in the private sector.

2. Relevance of Commerce Education and Job Market.

By— P.K. Bhattacharjee

Giving a brief history of commerce education in the country the writer is of the opion that **commerce education is very much relevant today**. Commerce education can substantially contribute towards the develpoment of manpower. The paper has specifically mentioned certain fields as Banks Insurance, railways, steel projects, power projects etc. Where commerce education will enable the students to find absorbing job market.

To make commerce education more faithful and purposeful the paper has emphasised on three aspects—

1) After HSLC, these should be some sort of **diversification in further studies** instead of liberal choice of subjects in different streams of studies.

2) Academically qualified and appointed **teachers should be imparted methodical training** in different business institutions,

3) A **job net should be created** with the co-operation and assistance of various institutions and organisations.

In conclusion, the writer has made **some important observations**.

i) The involvement of professional bodies like ICA, ICS and ICWA in imparting commerce education is too meagre.

ii) Universities have become the centres of examinations instead of centres of excellency.

Under such circumstances the writer feels the great necessity of co-operation and co-ordination among universities, professional bodies and colleges on academic matters.

3. Review of the course contents and teaching methodology introducing subjects with emphasis on self-employment :

By— Deba Prasad Hazarika

The paper contains two important information -

i) Service organisations companies of about 60% of the total productive organisation and people associated with them needs to possess Commercial Knowledge.

ii) In manufacturing organisations also 80% people is devoted to activities requiring Commercial Knowledge.

Hence, students with proper commercial knowledge need not worry for employment either by way of job or by way of self-employment.

The paper further makes observation that

a) the present commerce education has not helped much in building up a sense of self-realisation.

b) the present **curriculum is based on borrowed concepts, theories and practice** mainly from the western countries.

c) the system of education is not helping the students to get them **turned with actual circumstances**.

To make commerce education productive the paper suggests that—

a) we should **develop course**

materials which are based on actual circumstances .

b) **Academicians should maintain close relationship with industry** while formulating their theories and should set the example by action.

c) we should develop our education system which is dynamic in nature.

d) introduce **subjects with emphasis on self-employment**.

4. Environment of Teaching and Need for Improvement — Producing Quality Product,

by— Mrs. J. D. P. Choudhury

The paper, first, gives a brief history of university education in India starting from 1857. Formation of University Grant Commission. Then the paper has raised a question whether the existing Universities **could bring any Qualitative change in the standard of education** or not ?

The writer has made observations that

i) instead of maintaining standard of education the **UGC was busy in disbursing grants** till the middle part of 80's.

ii) UGC failed to prescribe the **number of teaching days per year** and how to work out syllabus, how to set question papers etc. keeping in mind the changing need of education.

iii) 'Quality product' remains to be distant dream for state Universities and affiliated colleges.

For quality education the writer has put stress on taking three important steps—

a) we should stop." Degree Bazaar,"
i. e. easy availability of degree.

b) **Mushroom growth of universities** should be prohibited.

c) **Growth of tutorial homes** make students more exam-oriented and need to be stopped immediately.

The paper has also recommended certain steps which may be helpful in improving the **Quality of teachers as well as students.**

A few important recommendations are—

i) **Quality improvement programme (QIP)** at frequent interval must be organised

ii) **Admission to P.G. Courses** should be restricted.

iii) There must be **constant evaluation** system rather than one time evaluation.

As the job opportunities in secondary and tertiary sector have reduced, the writer emphasises on introduction of Vocational Course and reorientation of educational system.

5. Employment Opportunities for Commerce Students

by — Dr. D. D. Mali

The paper discusses about the opportunities for **salaried employment** and **self-employment** for commerce Students.

In case of **salaried employment**, the paper observes that —

i) Commerce students generally have an advantage over students from other disciplines because the **need for 'commerce man'** is to be formed in every sphere of activity.

ii) with the increase in activities in various sectors in the economy, **there will be more demand for persons having knowledge of commerce.**

But, a part from commerce Qualification, **practical skill** becomes more important for commerce students.

As regards the **self-employment** is concerned commerce students are in a more advantageous position and the paper has specified certain fields of self-employment as—

i) Stocking, wholesaling, retailing, marketing, selling etc.

ii) professional services, particularly in accounting suggestions to the commerce students to prepare themselves for the job market. they include—

1) There must be close-co-operation between the academics and the business and industry.

2) Employability will improve provided they are computer literate.

3) There is need for making commerce education practical-oriented.

4) Commerce students must be able to communicate in English.

Speech by the Chairman

Dr. B. C. Lahkar

The first technical session of the seminar was concluded with a speech by the Chairman, Dr. B. C. Lahkar.

In his speech Dr. Lahkar gives a short history on development of commerce education in Assam.

He says that under the present competitive environment one should not try to grow under reservation or protection. He emphasises on designing of more practical oriented curriculum and advocates the introduction of computer course at degree level. Dr. Lahkar also lays stress on information technology and a complete review and revision of commerce education in the state.

Technical Session— II

Chairman — Dr. D. Bhorali

The Chairman Dr. D. Bhorali set the ball rolling with a brief introduction of the theme of the technical session emphasising the growing importance of Commerce education in the emerging job opportunities in the wake of economic liberalisation and opening of the economy to face the Competition.

Seminar papers :

1. Job Market Challenges : Need for re-orientation of Commerce Stream.

By— Dr. N Baruah & A. Barkotoky

Dr. N. Baruah and A. Barkotoky in their paper: Job Market Challenges: Need for re-orientation of Commerce Stream

points out dwindling importance of Composite business education in the general commerce stream owing to intra-disciplinary bifurcation like CA, ICWA, MBA etc. and emphasise urgent need to re-orient commerce Stream. They advocate changes in Commerce stream to enable the incumbent to catch the opportunity thrown opened under economic liberalisation. They also pinpoint the need for introducing vocational subjects and other applied subjects to make the trainee suitable in the job and encourage self employment. It ends with certain concrete suggestions. There was a consensus among the participants that commerce education need reorientation to make its product useful.

2. Review of the Course Contents and Teaching Methodology— Introducing subjects with emphasis on self-employment.

By— Urmimala Chaudhury

Miss Urmimala Chaudhury in "Review of the Course Contents and Teaching Methodology— Introducing subjects with emphasis on self employment" refers to the recommendation of various reports on education since independence and emphasise Vocationalisation. To solve the problem of high unemployment and inadequate skilled manpower, it envisages change in educational framework and urges introduction of vocational subjects and subjects with practical skill.

The august gathering agrees that to solve the problem of unemployment, the entrants to job market must be equipped with skill to fit them to different job. As a matter of fact the policy and curriculum be made suitable for human resource development on business line.

3. Relevance of Commerce Education and Job Market : with special reference to N.E. region.

By — Mr. Bijoy Kalita

Mr. Bijoy Kalita in "Relevance of Commerce Education and Job Market : with special reference to N.E. region" emphasised on potentiality of immediate job opportunity on various sectors of the regional economy specially on agriculture and allied sector. He asserted the need of creating skill necessary to motivate youth by reorienting commercial education. He suggests for opening of new vista through modernisation of business education so that the youths are equipped with skill to pick up new jobs.

The participants were of the opinion that Commerce education be reoriented to enable the youth of the region to pick up job on emerging field of agrobased, forest based, plantation, export-import marketing etc.

4. Relevance of Commerce Education and Job Market.

By Mrs. Runumoni Lahkar

Mrs. Runumoni Lahkar in her "Relevance of Commerce Education and

Job Market" asserted the need of specialised courses to train up youths on various business education so that the youth of the area can complete in the emerging job market.

The participants were of the opinion that the all India Institutes be urged to open branches in the region to train up youth to create human resources for expending business activities.

5. Relevance of Commerce Education and Job Market.

By— Dr. R. N. Borbora.

Dr. R.N. Borbora deals Relevance of Commerce Education and Job Market in details and points out the urgent need of revamping Commerce education to create skill to enable youth to take up wage employment, selfemployment etc. to which the participants agree.

Valedictory Session

Chairman : Dr. Anil Kr. Sarma.

At the end of the technical sessions, Chairman, Valedictory Session, Dr. Anil Kr. Sarma. Former Professor of Business Administration and Former Dean Faculty of Commerce, Guwahati University addressed the gathering. With his usual style he referred to the growth and trend of Commerce education in the N.E. region and summed up its pros and cons in lucid language. Thus the seminar came to close after vote of thanks offered by Prof. Bijoy Kalita.

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

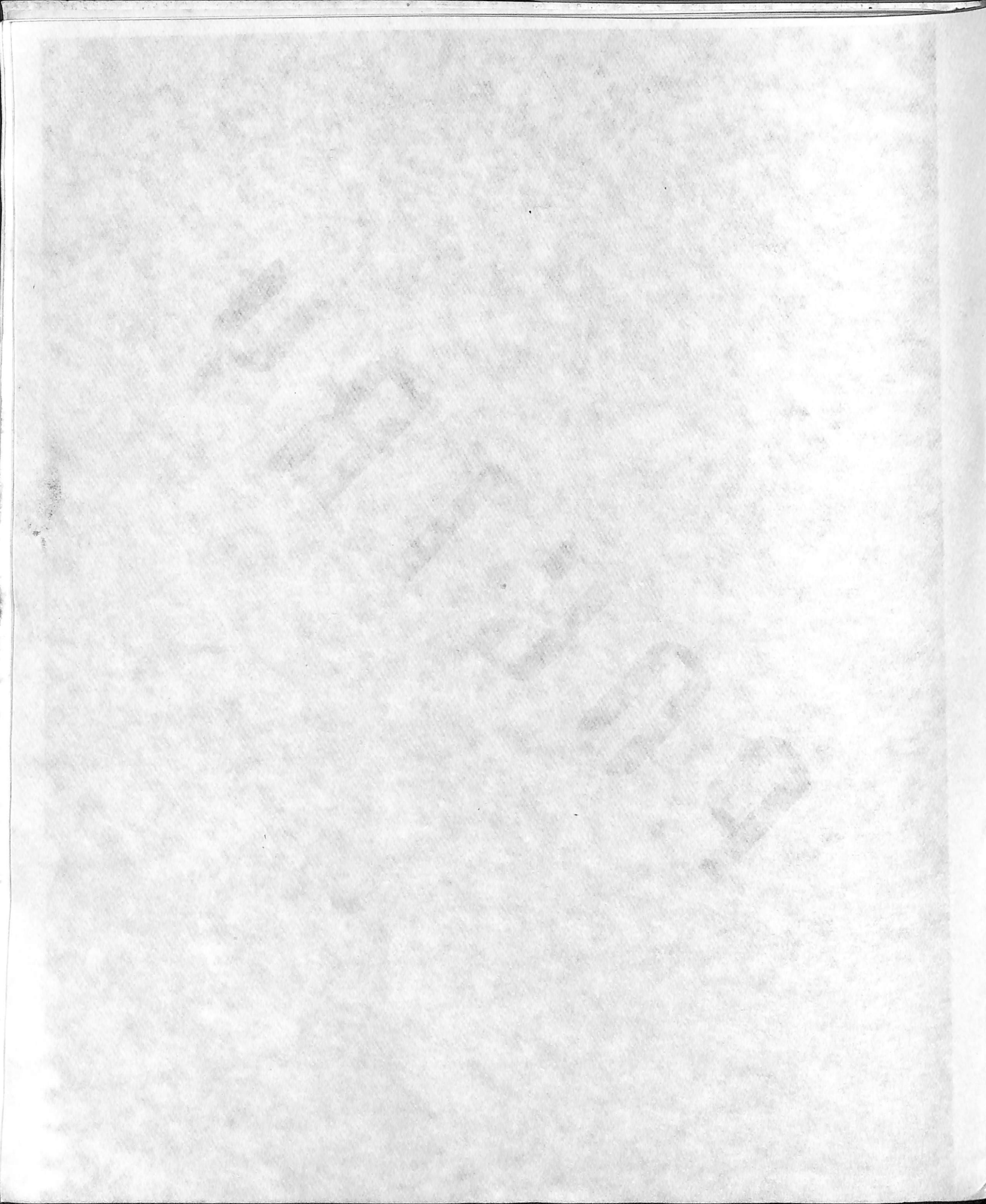
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

POETRY

What does a college student say??

Ashima Sharma Borah
Lecturer, Deptt. of Management

What does a college student say,
At the lime of the mid of day,
Let me go out says the student,
Teacher let me go away.

Students rest a little longer,
During the time of Morning hour
So thay wait eagerly for leisure,
Then they leave the college away.

At the time of Examination,
Unfair means are on adopting.
I never cheat says the students,
It is the teacher on ivigation,
Who makes a false allegation.

Students are our assets, remember,
Never give them a chance to Swarender,
Given an aooprtunity, can show their Calibre,
Have faith on the students farever.

Death

Priyanka Chourasia
T.D.C. 1st year

Death is a word filled with fear
Death is that to every passing moment
We draw near.
Death is suffering, death is pain.
Death is leaving behind what we gain,
Death is a word that's dark, solemn and grave
It's what cowards fear, but accepted by the brave
Death is what we flirt with everyday,
Death is that which cannot be held at bay.
Death is when our bodies perish but our souls live
To enter another body to be continuously reborn,
To me every man on earth is a guest
Who departs when his visit is over,
Towards his ultimate rest.
Life is a journey which must come to an end.
And death is the name of the road's last bend.
Death is the final peaceful sleep
From which we never awake
In the gamble of life,
Death is the highest stake.

'My lost Self'

Shikha Sakaria

I look at my foot prints on the sand,
They carried me along to the position where today I stand.
I look at my first step on the sand,
The place from where I began.
A little bud was I, with a hope to bloom,
A hope to live and a hope to shine, I remember,
My naughty smile that could run a string
Of happiness for miles and miles.
My bright eyes and my lovable looks,
That blew life into any dead soul,
My tears the precious diamonds like stars,
Scattered in a bright sky.
Every part of me was a jewel,
beautiful and fragile
I remember,
How I clasped my mother and wept in her arm,
How she made me sink into a delicious slumber.
With her story telling charms,
I remember,
How I skipped my home work and went to sleep,
And those punishments that made me weep,
Those fantasies of childhood,
And granrny's stories of ghosts and beasts.
Those friends with whom I smiled and quarelled,
Shared toffee and chocolates and played with pebbles.
That love for ice-ollies and fear of being punish.
Fox my follies,
That chase after goals,
That desire for wearing beautiful clothes.
And as I smile recollecting the gone days of my life.
A cruel wave rises from the sea
Washing away those footprints of my yesterday, very dear to me,
Perhaps making me realise that those days of happiness are all gone,
I've lost that face, that embrace
I've lost my real innocent self,
The remains are the rains of a shattered yeasterday.
But with a dream making my tomorrow,
As beautiful as my yesterday,
Thus I walk along, all alone, making new footprints in the sand.
Carrying a promise to rediscover in me,
'My lost self'

Lonely

Banani Banerjee

B. Com. 2nd year

My hopes have all vanished
Leaving me blue and worried
Those tears of sadness
Still drop down in madness.

It is nothing but
An acute pain
The cause of which I can
Never explain

For this I should not curse
My luck ever,
Because it was me who made
Myself sad for ever.
My heart cries silently
In rights lonely
As I repent for my fault
So deeply.

But was it a fault
So serve
That such a big punishment
I have to bear?
My heart begs lord
for sympathy
To relieve me of the pain
out of mercy

A day will come again
When I will be happy
And will forget the words.
Sad and Lonely.

School Days

Sikha Jain
H. S. 1st year

Happy were those days
Full of frolic and fun
The birds sang sweeter
When the school hours began.

The teachers were kind
The friends were fun
They all made the day
A remarkable one.

The home were pleasant
The punishment were pain
But from them always
Good virtues we have gained

The teachers were our guides
They showed us humble ways
The friends shared their joys.
Such happy were those days

But then I can never enjoy
The school days again,
It was such a wonderful part
of life, which all love to regain.

And some time my heart
Makes a wish very clever
To remain as a child
And enjoy school days forever.

Down the Memory Lane

Shekhar Tajodia
T.D.C. 1st. year

*As I walked down the memory lane,
Thoughts of past filled my mind again.
I remembered the days gone by
And wished the moments could pass by.
And to myself, a question I spurn
Why all the good times don't return
An answer to this I'll never talk
Because time gone by never comes back.
Time drifts but memories remains,
of cherished moments which won't come again.*

"Ode to my Beloved Dad"

Lipika Goyal
T.D.C. 2nd year

*Memories of my dad when alive
Are still lying in my heart
I had seen him turning
From reality to a silent feature.
His love and affection,
His helping hand and soothing touch,
Always reminds me of him and his goodness
My emotions are overpowered,
Tears rolled down my cheeks
But I know he is always,
Present within me,
Comforting and making me bold.
He cannot talk to me but,
I can feel him beside me
In every moment of difficulties
and troubles that I had.
He is the guiding principle in my life,
And I am sure
I will never fail,
In my aim and life
I will love him with all my heart,
I will make sure we never part.*

My Dreamland

Indrajit Daimary
H. S. 1st. year

Never have I gone to my dreamland
It's but a creation of my mind
My dreamland is beautiful and gay,
Where peace prevails and worries remain for away.
It manifests no fear and hurt-twin
My dreamland is that for which I yearn,
Where a silver stream gushes down the valley strong,
My dreamland is away from the sound of the gun,
Where peace reigns supreme,
Where birds sing and dance and everything's sublime.
Also there is snow fall and flowers smell sweetly,
That is the sweetland of my fancy.

Dear Friends

Bindu Jalan

H.S. 1st year

I walked in college with uncertain steps
And looked all around with enquiring eyes,
To learn for myself here I was
Suddenly I was encircled by sweet faces!
They talked to me holding my hand,
Showing upon me questions many a thousand
I was surprised,
At the friendliness they exhibited.
To the classroom I was shown the way,
And from the girls & boys I learn how to say.
Soon I was quite comfortable amidst them.
These were the girls with whom I made friends.
And to these friends I talked all day.
But never could complete what I had to say.
For there was so much to share,
Throughout these long live years.
But now the time has come
When our work at college has been done.
The hapless but true fate,
That we all are going to separate
Bring tears to my eyes
And as we have to say good-bye
The secret memories with you dear friends that I possess,
Will remain with me as possessions priceless.

A New Day

Ram P.S. Chapagain
H.S. 1st year

Every morning the gay sunshine

Brings happy thought to the mind,

The small dew drops trickling down the leaves,

Bring an exhilarating freshness to the air.

The light wind that blow across my face,

Murmurs something inexplicable

Like the gentle sound of a flowing rivulet,

Everything I find is new around me

New thoughts, new feelings,

And a new day.

JOKES

1.

One day a small girl asked her mother, "Mother, who is older you or dad?"

Mother replied, "of course, you dad is older than me."

The girl again said "But mother you have white hair."

The girl said "Mother, that means grandmother is younger than you."

2.

Ranu! "What do you know of the Dead sea?" Hari : I don't even know it was ill."

3.

Mother : How was your school today, Maya?

Maya : Quite Ok, but our teacher doesnot know how to teach.

Mother : what makes you think so?

Maya : Well, today she told us that four and four makes eight.

Mother : Thats right dear.

Maya : But yesterday she told us six and two makes eight.

4.

Father : Tell me whether sun or china is further from us.

Son : China is further from us.

Father : (angrily) How can you say that?

Son : We are able to see sun but we cannot see chins.

5.

Son : Dad, please help me in doing my homework?

Father : When Rabindra Nath Thakur was of your age, he started writing poem.

Son : Dad, when he was of your age he got Noble Prize.

6.

Teacher : to a nine year old student Dolly! What is the longest production of India?

Dolly : Indians.

7.

Two friends Ram and Jadu, were always boasting of their parents achievement to one another.

Once Ram said to Jadu, have you heard of the suez canal?

Jadu : Yes, I have

Ram: Well my father dugged it.

Jadu : That nothing. Have you leard of the Dead sea.

Ram : Yes, I have

Jadu : Well my father killed it.

8.

Ram : Do you like my new swimmming pool Hari.

Hari : Yes, very much, But why is there no water in it?

Ram : I can't swim.

9.

Once two ladies were talking about washing of clothes.

1st lady : I use a Videocon washing Machine to wash my clothes. Its perfect.

2nd lady : Well mine is a natural machine. Its excellent.

1st lady : What is it?

2nd lady : my husband.

10.

Teacher : Name five things that contains milk?

Student : Butter, cheese, cream and two cows.

11.

Customer : Tomato sandwich please !

Waiter : Here you are six!

Customer : Hey, what kind of sandwich is this?

Waiter : You get what you ordercel, sir.

Customer : The tomato is alright but the bread appears to be yesterday!

Waiter : That can't be sir, our restaurent was closed for one week, possibly, the bread is dast weeks only.

12.

Guest : When were you born Tina?

Tina : On Monday the 19th February and when were you born?

Guest : On sundays the 1st March.

Tina : You can't be fool me, Sunday is a holiday.

Quize

1. Which part of our body is most sensitive to radiation?

Ans : Blood.

2. Name the person who was the president of three nation simultaneously

Ans : Simon Belvier, who was in 1928 the president of Balviam, Peru and Colombia.

3. Who was the maker of 1st U.C.R.

Ans: Sony

4. Zoology is known what is zoology.

Ans : Study of birds eggs.

5. Which Indian state has two capitals?

Ans: Jammu Kashmir.

6. How many rivers are there in Saudi Arabia.

Ans : Zero.

Found Frolic

Rajib Mishra

H.S. 1st year

Three business man were having dinner at a club. When it was time to pay the bill, each one made a grib for it.

"Its a business expenses' said one

"I'll pay" said the second one.

I an on cost puls.

'Let me have it,' argued the third

I am filling for been (raptcy next week.!

Cricket Quiz

Did you know?

1. In which country the first cricket test match was started and between whom?
Ans : In England, at Lord's between England and Australia.

2. In the world cup of 1983 in the final match who was the "man of the match and series"?
Ans : Mohinder Amarnath.

3. Who was the first captain of Indian Cricket team?
Ans : Lala Amarnath.

4. Who has broken the record of Sunil Gavaskar test Score?
Ans : Border.

5. In 1996 World Cup who was the man of the Series?
Ans : Sanath Jayasuriya of Sri Lanka.

6. In 1999 World Cup who has done the 'hat-trick' and against which team?
Ans : Saqlain Mushtaq of Pakistan against Zimbabwe.

7. Which team has make the highest test score against India?
Ans : Sri Lanka.

8. Who was the second batsmen to cross 6000 runs from India?
Ans : Sachin Ramesh Tendulkar.

Saurabh Sethia

H.S. 1st year

Report of the Vice President

At the very beginning, I would like to convey my gratitude to the fellow at K.C. Das Commercian who extended their love and support to me for serving as their representative for the session 1998-99.

It was indeed a great priviledge to hold the office and to serve as Vice-President of the student union of the K. C. Commerce College.

I believe my job came at the night time for those development works, which got under way during my tenure. For instance, a general meeting was organised for the development of educational envirnment of our college in which the Chief guest was Shri Bhaskar jyoti Mahanta; (superintendent of police city) who formed the citizens forum in ward No- 28.

A seminar on 'Commerce education and job market'was also held at District Library which was inaugurated by 'hon'ble education Minister of Assam ' Shri Thaneswar Boro'.

Before I conclude, I would like to grab this opportunity to express my heartest thanks to our Principal 'Sri Hitesh Deka' And 'Shri R.C. Tiwari' Vice-Principal and the teaching staff of our college for extending their helping hends towards me, and above all may earnest thanks to 'Shri Anil Kalita' (Governing body K. C. D. C.C.) and thaks to all my friends and fellow students of K. C. Das. Commerce College who extended their love and support towards me.

Surojeet Roy
Vice-President
K. C. D. C. C.

Report of the General Secretary

At the very outset, I would like to offer thanks and gratitude to my respected professor's and my student friends for giving me an opportunity to serve as the General Secretary of the renowned institution.

Just after taking over as general secretary . I along with the support of the other members of the students union took a social service campaign in the presence of 'Deputy Commissioner of Kamrup' And othe district officials for cleaning the Machkhowa Market area.

As a general secretary , I had to face various problems, but it became quite easier for me to solve those problems with the help of the college faculty members and the studends union members. Also I feel proud of the college and the professors who were guiding the students in the sphere of education and mantaining dicipline for the alround development of the college.

Before. I conclude, once again I would like to convey gratitude to our respected principal 'Shri Hitesh Deka' Vice-Principal 'Shri K. C. Tiwari' and all other members of the college for their help and Co-operation.

I Wish all my junior student a bright and prosperous future.

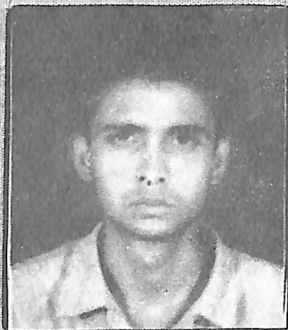
With Sincere wishes and best of luck.

Long Live K. C. D. C. C. S. U.

Debashis kr. Dutta

General Secretary

1998-99

Report of the Cultural Secretary

At the very outset I pay my respect homage to the "Bir Jowans" who sacrificed their lives in the Kargil conflicts to save our motherland. I also offer my respectful homages to Late Sri Ridip Dutta and people of "Bhaiya Mama Group" who died in the tragic road accident. We pray to God for their eternal peace.

Secondly I express my gratitude for extending all types of help for the development of our college by Late K.C. Das and his family. I offer my sincere thanks to the teachers faculties of this College for electing me as a Cultural Secretary for the tenure 1998-99.

I donot Know how far I could be able to run so smoothly and peacefully. However it would not have been possible without the help of the union body and the student and active co-operation of Principa and other beloved teachers.

During my tenure under the college week which was celebrated by us wonderfully. The response of the students was tremendous. Finally, it was a sweet experience for me to serve the college as a cultural secretary.

With Greetings
Prasenjit Deb Roy.

Report of the Social Service Secretary

At the very outset, I extend my heartiest thanks to all the students of K.C. Das Commerce College for giving me the golden opportunity to serve our esteemed College as the Social Service Secretary for the session 1998-99. I am also very grateful to our Honourable Principal Sir Sri. Hitesh Deba and my teacher in charge for their support and guidance which enabled me to carry out successfully all the tasks which were entrusted to me as the Social Service Secretary.

During the College week as no game comes under my charge so I tried my level best to help out all the problem which my co-secretaries were facing in their events.

This year's Saraswati Puja was celebrated with gaiety and fun and this was possible only with the Co-operation of the Teacher my Co-Union Secretaries and the presence of the students in great number on the event and all these played a great role in making the programme a fabulous one.

It was a nice experience for me to serve the college as the social service secretary. At the very end I would like to congratulate and convey my best wishes to the secretaries of the students Union and the freshers for their prosperous concern.

Mayank Patni
Social Service Secretary.

Report of the Major Games Secretary

Firstly, I would like to convey my tribute to Late "Sri K.C. Das";, Also I express my sincere gratitude to the ex-staff and students who had a great helping hand in leading the college to this stage.

I pay great respect to the Principal 'Sri Hitesh Deka', ' Vice Principal R.S. Tiwari' and the college faculty for giving me immoral support in making all the activities successfull during my tenure from 1998-99.

As a Major game Secretary, I gave the students various opportunity to take part in varrious sports. To name a few such as cricket, volley ball, Marathan race, badminton, 100 meters race etc. Also they got the chance to the participate in the " G.U. Inter college cricket competition in which K. C. Das Commerce college took part for the first time. Though they couldn't with the trophy but still , I wish them all the best for the future. I am also thankfull to the students who gave me full support in organiziing the college week.

Last, but not the best once more, I pay heartiest thanks to the students union and the students without whose support all my mission would have become impossible.

And I wish all the best to the new union body and the students for their future activities for the college.

Zaved Bin Zia
Major Games Secretary
K. C. Das Commerce College.
Chatribari, Guwahati.

Report of the Girls' Common Room Secretary

At first, I express my sincere gratitude to the college authority and friends for giving me an opportunity to serve as the girl's Common Room Secretary for the session 1998-99.

I am highly delighted to see the participation of our girls students in all the competition specially in Cooking competition and Mehandi competition during the college weak. I am also happy the way, our girls student co-operated with me in all the activities during my tenure. I hope that during the coming years active co-operation and participation of the girls students will continue in the same way.

In my term I have tried my best to keep the section clear and clean.

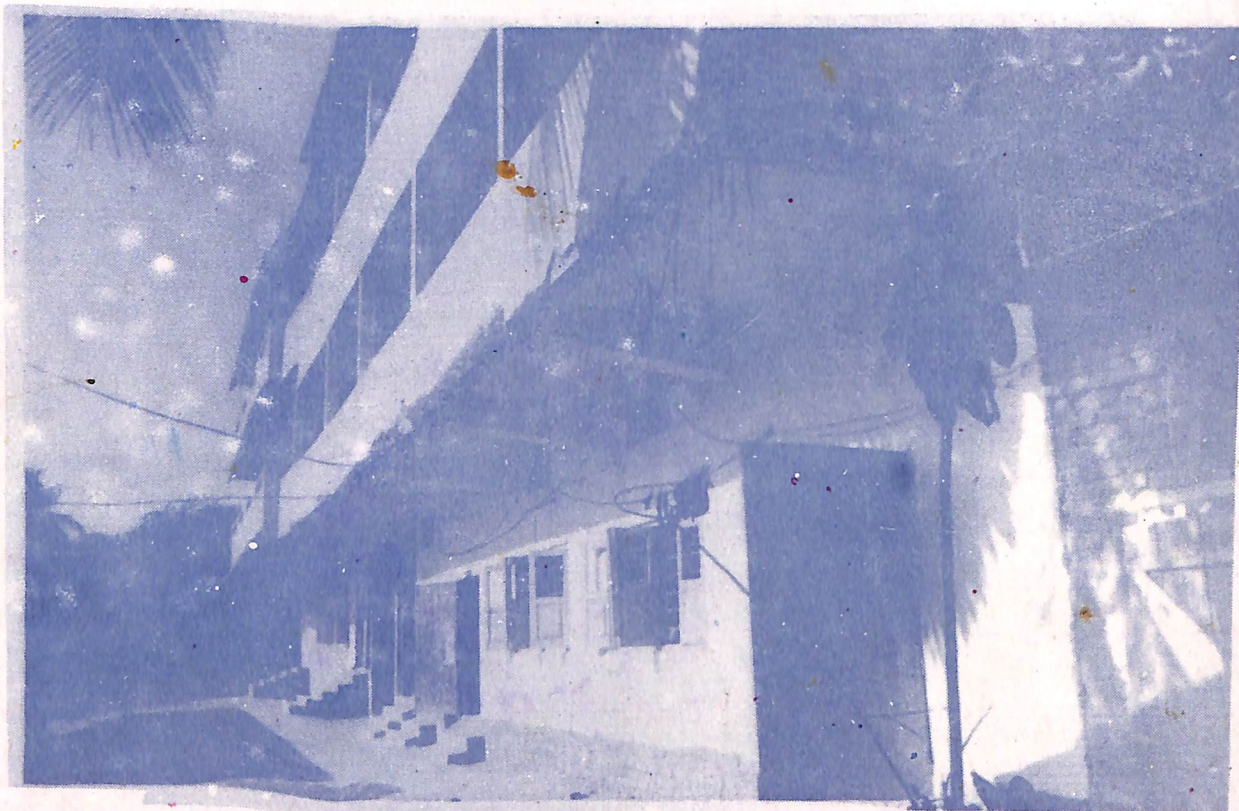
I am also grateful and thankful to my other union members for their co-operation.

I am grateful to Mr. Hitesh Deka Principal, Mr. R. S. Tiwari, Vice Principal and Mrs. Purnima Singh, Prof in charge for their valuable suggestion and guidance in conducting all the activities during my tenure.

Lastly, I would like to convey my best wishes to the newly formed union and the fresh students for their prosperous concern.

'Long Live Students Union'

Thinking You.
Ranjana Tiwari,
Girls Common Room Secretary

Part view of K.C. Das Commerce College